

АДЕНА ЖЪТВА

ДАШИЪЛ ХАМЕТ

„Христо Г. Данов“
Пловдив

ДАШИЪЛ ХАМЕТ АЛЕНА ЖЪТВА

Превод: Иван Янков, Павлина Жулева

chitanka.info

Когато последният честен жител на Пойзънвил в лицето на младия Доналд Уилсън е убит, анонимният агент от детективско бюро „Континентъл“ се нагърбва с нелеката задача да накаже виновните. В малкото миньорско градче се вихри невиждана корупция и престъпност. Полицаи, гангстери и бизнесмени работят рамо до рамо за собствените си интереси. Единственият шанс детективът да постигне успех в неравната битка за справедливост е да насъска престъпниците едни срещу други. Но дали някой ще оцелее след кървавата жътва? Дашиъл Хамет е основоположник на съвременния американски криминален роман и създател на емблематични творби. Неговите герои се превръщат в прототипи за последователите му и поставят началото на една нова традиция в детективския жанр.

Източник: <http://helikon.bg/?act=books&do=detailed&id=66290>

ЕДНА ЖЕНА В ЗЕЛЕНО И МЪЖ В СИВО

За първи път чух в „Големият кораб“, в Бют^[1], един червенокос грубиян на име Хики Дюи да нарича Пърсънвил — Пойзънвил^[2]. Той казваше също „иза“ вместо риза и затова не обърнах особено внимание на промяната в името на града. По-късно чух и други да го произнасят по същия начин, въпреки че нямаха проблем с буквата „р“. Все още не виждах нищо друго в това освен една от ония тъпи шеги, в които се казва, че „ръчник“ означава „речник“ на жаргона на апашите. Няколко години по-късно отидох в Пърсънвил и си изясних нещата.

От един телефон на гарата позвъних в редакцията на „Хералд“, попитах за Доналд Уилсън и му съобщих, че съм пристигнал.

— Заповядайте у дома довечера в десет часа — отговори приятен отривист глас. — Живея на булевард „Маунтън“ 2101. Вземате трамвая на Бродуей, слизате на Лоръл Авеню — къщата е на две преки в западна посока.

Приех поканата, след което се запътих към хотел „Великият Запад“. Стоварих си багажа и излязох да разгледам града.

Не беше привлекателен. Повечето от строителите му са си падали по пищната външност. А може в началото и да са имали успех. Сега топилните пещи, чиито тухлени куполи стърчаха на фона на навъсената планина на юг от града, бяха одимили в еднообразен, жълтеникаво опушен безрадостен вид всичко наоколо. Резултатът беше един грозен град с четиридесет хиляди жители, разположен в противното дефиле между две неприветливи планини и всичко това омърсено от намиращите се наоколо мини. Над тази картина небето се простираше навъсено, сякаш и то бе излязло от пещите.

Първия полицаи, когото видях, имаше нужда от бърснене. На износената униформа на втория липсваха няколко копчета. Третият стоеше на централното кръстовище в града — „Бродуей“ и Юниън Стрийт — и направляваше движението, захапал пура в единия край на устата си. След това престанах да ги оглеждам.

В девет и половина хванах трамвая от „Бродуей“ и последвах указанията на Доналд Уилсън. В резултат на това се озовах пред една ъглова къща, разположена сред обширна морава, оградена с жив плет.

Прислужницата, която ми отвори, каза, че мистър Уилсън не си е в къщи. Докато ѝ обяснявах, че имам среща с него, стройна руса жена, малко под тридесетте, облечена в рокля от зелен креп, се появи на вратата. При все че се усмихна, очите ѝ останаха студени. Повторих обясненията си.

— Съпругът ми не се е прибрал. — При произнасянето на „с“ долових едва забележим акцент. — Но ако ви очаква, вероятно ще се върне скоро.

Покани ме на горния етаж в една червено-кафява, отрупана с книги стая, с изглед към Лоръл Авеню. Настанихме се в кожени кресла, полуобърнати един към друг и към горящата камина, а тя се зае да установи взаимоотношенията ми с нейния съпруг.

— В Пърсънвил ли живеете? — запита най-напред.

— Не. В Сан Франциско.

— Но тук не сте за първи път?

— За първи път съм.

— Наистина ли? Как ви се стори нашият град?

— Нямам достатъчно впечатления, за да ви отговоря. — Това бе лъжа. Имах. — Пристигнах едва днес следобед.

Докато казваше: „Ще се убедите, че е скучно място“, в блестящите ѝ очи за миг изчезна любопитството. После продължи с разпита:

— Предполагам, че всички миньорски градчета си приличат. Вие с мини ли се занимавате?

— Точно сега — не.

Тя погледна часовника върху камината и рече:

— Неучтиво е от страна на Доналд да ви покани и да ви кара да чакате; и то по това време — късно след работа.

Отвърнах, че няма значение.

— Тогава вероятно не става въпрос за работа — предположи тя.

Не отговорих.

Тя се засмя — къс смях, с известна острота:

— В същност не съм винаги тъй досадна, както навярно вече си мислите — весело заяви. — Но вие сте толкова потаен, че не мога да

се съдържа да не полюбопитствувам. Не сте контрабандист на спиртни напитки, нали? Доналд ги сменя толкова често.

Дадох ѝ възможност да научи каквото може от едно мое ухилване.

Долу извън телефон. Мисис Уилсън протегна обувките си в зелени пантофки крака към пламтящата жаравя и се престори, че не е чула нищо. Не знам защо мислеше, че това е необходимо. Тя започна:

— Страхувам се, че тря... — и спря, за да погледне към прислужницата, която се бе появила на вратата.

Прислужницата каза, че търсят мисис Уилсън по телефона. Тя се извини и я последва. Не слезе долу, а се обади по деривата. Чух я да казва:

„На телефона е мисис Уилсън... Да... Моля?... Кой?... Не можете ли да говорите малко по-високо?... Какво?... Да... Да... Кой се обажда?... Ало! Ало!“

Слушалката издрънча върху апарата. Стъпките ѝ проехтяха надолу по коридора — бързи стъпки.

Запалих цигара и се вторачих в нея, докато не чух мисис Уилсън да слиза по стълбището. Тогавя отидох до прозореца, повдигнах ъгълчето на щорите и погледнах навън към Лоръл Авеню и към квадратния бял гараж, разположен в дъното на двора.

Не след дълго стройна жена в тъмно палто и шапка излезе от къщата и тръгна забързано към гаража. Беше мисис Уилсън. Отпътува с един буйк. Върнах се обратно в креслото и зачаках.

Минаха четиридесет и пет минути. В единадесет и пет навън пронизително изскърцаха спирачки. Две минути по-късно мисис Уилсън влезе в стаята. Беше си свалила палтото и шапката. Лицето ѝ бе бяло; очите — почти черни.

— Ужасно съжалявам — заговори тя със свити устни, които потрепваха конвулсивно, — но цялото ви чакане излезе напразно. Мъжът ми няма да се прибере тази нощ.

Казах ѝ, че ще се свържа с него утре сутринта в редакцията.

Тръгнах си, като се чудех защо ли върхът на зелената ѝ пантофка е тъмен и мокър от нещо, което можеше да бъде и кръв.

Стигнах пеш до Бродуей и се качих на трамвай. Три преки преди моя хотел слязох, за да видя, какво прави събралата се около страничния вход на градския съвет тълпа.

Тридесет, четиридесет мъже и няколко жени стояха на тротоара и гледаха към вратата с надпис „Полицейски участък“. Имаше миньори и работници от топилните все още в работното си облекло; изтупани, екстравагантни младежи от танцувалните салони; пригладени мъже с мазни бледи лица; мъже с унилия вид на порядъчни съпрузи, няколко също толкова порядъчни и скучни жени, както и известен брой „дами на нощта“.

Приближих към това събрание и спрях до един широкоплещест мъж, облечен в измачкан сив костюм. Лицето му, а дори и дебелиите му устни бяха сивкави, въпреки че не беше на повече от тридесет години. Имаше широко, интелигентно лице с едри черти. За цвят се осланяше на широка червена вратовръзка, която цъфтеше върху сивата му фланелена риза.

— Каква е тази суматоха? — запитах го аз. Преди да отговори, той ме огледа внимателно, сякаш искаше да се увери, че информацията ще попадне в сигурни ръце. Очите му, както и дрехите, бяха сиви, само че не толкова меки.

— Дон Уилсън ще седи от дясната страна на господ, при положение че бог няма нищо против да гледа дупки от куршуми.

— Кой го е застрелял? — запитах аз.

Сивият мъж се почеса по врата и отвърна:

— Някой с пистолет.

Исках информация, а не остроумия. Бих могъл да си опитам късмета с някой друг от тълпата, ако червената му връзка не ме бе заинтригувала.

— Аз съм чужденец в този град. Покажи ми представлението. Ако не бях пришълец, щях да знам.

— Доналд Уилсън, ескуайър, издател на „Морнинг и Ивнинг Хералд“, бе намерен преди малко на Хърикейн Стрийт застрелян от неизвестни лица — бързо и напевно издекламира мъжът. — Това облекчава ли наранените ти чувства?

— Благодаря. — С протегнат пръст докоснах свободния край на връзката му. — Означава ли нещо или просто така си я носиш?

— Аз съм Бил Куинт.

— Така ли! — възкликнах аз, като се опитвах да си спомня откъде ми е познато това име. — За бога, приятно ми е да се запознаем.

Извадих си калъфа с визитните картички, които бях събрал от тук-оттам по най-различни начини. Червената картичка бе тази, която ми трябваше. На нея пишеше, че съм Хенри Ф. Нийл — бакалавър на хуманитарните науки, моряк, известен деятел на световния профсъюз на работниците от промишлеността. В нея нямаше нито една вярна дума.

Поддох картичката на Бил Куинт. Прочете я внимателно и отпред, и отзад, върна ми я и недоверчиво ме изгледа от главата до петите.

— Повече от това не може и да умре. В коя посока си?

— Която и да е.

Тръгнахме заедно по улицата, завихме зад ъгъла — що се отнася до мен — безцелно.

— Какво те е довело тук, щом си моряк? — запита небрежно той.

— Откъде ти хрумна тази идея?

— От визитната картичка.

— Имам друга, която гласи, че съм горско чудовище — рекох аз. — Ако ти се ще да съм миньор, утре ще си доставя и такава.

— Няма да можеш. Тук аз ги командувам.

— Ами ако ти телеграфират от Чикаго? — запитах го аз.

— По дяволите Чикаго! Аз командувам тук. — Той кимна към един ресторант и запита: — По чашка?

— Стига да мога да си я поръчам.

Минахме пред ресторанта, качихме се по стълбите и се озовахме в тясно помещение на втория етаж с дълъг бар и редица маси. Бил Куинт кимна и поздрави някои от момчетата и момичетата, които седяха край масите и бара, после ме поведе към едно от отделените със зелена завеса сепарета, наредени до отсрещната стена.

Следващите два часа прекарахме в разговор и пиене на уиски.

Мъжът в сиво не мислеше, че имам право да притежавам картичката, която му показах, нито другата, за която му споменах. Не ме смяташе и за добър въжеиграч. Като главен „чистач“ на синдиката в Пърсънвил той считаше за свое задължение да измъкне всичко от мен, без той самият да се изповядва за цялостната си дейност. За мен това беше без значение. Интересуваха ме работите в Пърсънвил, а и той нямаше нищо против да ги обсъждаме между небрежните му подпитвания около аферата с червените визитни картички. Това, което

измъкнах от него, възлизаше на следното: От четиридесет години старият Илайхю Уилсън, бащата на мъжа, който бе убит тази нощ, притежавал Пърсънвил — тялом и духом. Той бил президент и главен акционер на Пърсънвил Майнинг Корпорейшън; също и на Първа национална банка, собственик на „Морнинг Хералд“ и на „Ивнинг Хералд“ — единствените издавани в града вестници; притежавал и част от акциите на почти всяко по-значително търговско или промишлено предприятие. Ведно с тези имуществва разполагал и с един сенатор, няколко представители и с по-голямата част от щатското законодателно тяло. Илайхю Уилсън бе Пърсънвил; той бе почти целият щат.

По време на войната Профсъюзът, който процъфтявал тогава във всички западни щати, получил подкрепата на Пърсънвил Майнинг Корпорейшън. Не може да се каже, че помощта ги разглезила, но те се възползували от новопридобитите позиции, за да предявят исканията си. Старият Илайхю им дал, каквото поискали, и зачакал своя час.

През 1921 година часът настъпил. Работите вървели зле. Старият Илайхю не се вълнувал, че може за известно време да затвори предприятията си. Скъсал старите договори с работниците, а самите тях натикал в довоенните условия. Работниците съответно надали вой за помощ. Бил Куинт бил изпратен от профсъюзния център в Чикаго, за да окаже съдействие. Самият той бил против стачкуване, против демонстративното напускане на работа. Посъветвал изпечените „саботьори“ да останат на работните си места и да работят „отвътре“. На местните сили това обаче се сторило недостатъчно ефикасно. Пърсънвилци пожелали целият свят да узнае за тях; поискали да останат в историята.

И застачкували.

Стачката продължила осем месеца. И двете страни понесли загуби. Профсъюзните въжеиграчи пролели доста кръв. Старият Илайхю наел въоръжена охрана — стачкоизменници, войници от националната гвардия, дори части от редовната армия, — за да отдаде и той своя дан в кръвопускането. Когато и последният череп бил строшен, и последното ребро — счупено, организираното работничество в Пърсънвил било един изгърмян фишек.

Но, заяви Бил Куинт, старият Илайхю не познавал уроците на историята. Той спечелил битката, но загубил влиянието си върху града

и щата. За да смаже миньорите, трябвало да позволи на наетите от него главорези да се развилнеят. Когато битката свършила, не можал да се отърве от тях. Дал им града, а после не бил достатъчно силен, за да си го възвърне. Пърсънвил им се понравил и те го завзели. Извоювали му победата над стачниците, но градът си останал тяхна плячка. Не можел открито да скъса с тях. Знаели много нещо за него. Отговорността за всичко, което те извършили по време на стачката, падала върху него.

Докато стигнем до този момент в разказа, и двамата бяхме вече на градус. Той отново изпразни чашата, отметна косата от очите си и приведе историята към сегашно време.

— Може би днес най-силният от тях е Пийт Финландеца. Това, което прием сега, е негово. После следва Лу Ярд. Той е лихвар, занимава се с поръчителства, гаранции; казват, че движел повечето опасни неща в града, а е и много близък с Нунан — шефа на полицията. Този хлапак Макс Галер — Шепота, и той има много приятели; дребно, зализано, мургаво момче, с някакъв дефект на гърлото. Не може да говори. Комарджия. За тези тримата и Нунан може да се каже, че помагат на Илайхю да управлява града си... помагат му повече, отколкото той иска. Но се налага да играе с тях, иначе...

— А приятелчето, което пречукаха тази нощ — синът на Илайхю — то къде стоеше в цялата история? — запитах аз.

— Там, където го беше поставил татко; и сега е там, където татко го изпрати.

— Искаш да кажеш, че старецът го е?...

— Може би, но това не е мое предположение. Този Доналд токущо се прибра в града и пое вестниците от стария. Не е в стила на стария дявол, дори и да е на път към оня свят, да те остави да замахнеш, без да отвърне на удара. Трябваше да е предпазлив с тези приятели. Докара момчето заедно с жена му — францужойката — от Париж в родния град и го използваше като маша: адски гаден бащински номер. Дон започна реформи във вестниците. Започна да прочиства селището от порока и корупцията, което означаваше да го прочисти от Пийт, Лу и Шепота — ако действително това е искал да постигне. Старецът използваше момчето си, за да ги стресне. Предполагам, че им е омръзнало да ги стряскат.

— Струва ми се, че някои от подробностите в това предположение са погрешни — обадох се аз.

— В този противен град има много повече погрешни подробности, и то във всичко. Тези краски стигат ли ти?

Отвърнах, че ми стигат. Излязохме на улицата. Бил Куинт каза, че живее в миньорския хотел на Форест Стрийт. Пътят му минаваше покрай моя хотел, затова тръгнахме заедно. Пред входа един едър мъж с вид на цивилен агент разговаряше с шофьора на спортна кола.

— Това е Шепота, в колата — осведоми ме Бил Куинт.

Погледнах покрай пълния мъж и видях профила на Талер. Той беше млад, мургав и дребен, с приятни черти, сякаш излети в калъп.

— Симпатичен е — отбелязах аз.

— Тъхъ — съгласи се сивият мъж, — също като динамита.

[1] Бют — град в Югозападна Монтана — Б. пр. ↑

[2] Игра на думи — Пойзънвил — „Отровен град“ — Б. пр. ↑

ЦАРЯТ НА ПОЙЗЪНВИЛ

„Морнинг Хералд“ отдели две страници на Доналд Уилсън и неговата смърт. От снимката гледаше приятно интелигентно лице с къдрави коси, засмени устни и очи, брадичка с трапчинка и раирана вратовръзка.

Историята на неговата смърт беше проста. Предишната нощ, в десет и четиридесет, той бил застрелян с четири куршума в стомаха, гърдите и гърба и моментално починал. Убийството станало пред блок 1100 на Хърикейн Стрийт. Обитателите на блока, които погледнали навън веднага след изстрелите, видели убития да лежи на тротоара. Един мъж и една жена били надвесени над него. Улицата била твърде тъмна, за да могат ясно да видят някого или нещо. Преди да успеят да излязат на улицата, мъжът и жената изчезнали. Никой не можел да каже как изглеждат. Никой не ги бил видял да си тръгват.

По Уилсън били изстреляни шест куршума от пистолет, калибър 32. Два от тях не го улучили и се забили в предната стена на една къща. По траекторията на тези два куршума полицията установила, че е стреляно от една тясна уличка срещу блока. Това бе всичко, което се знаеше.

Статията в „Морнинг Хералд“ описваше кратката кариера на убития като градски обновител и изразяваше убеждението, че той е бил ликвидиран от хората, които не са искали да видят Пърсънвил прочистен. „Хералд“ заявяваше, че шефът на полицията най-добре би могъл да докаже липсата си на съучастие, като залови експедитивно убиеца или убийците и установи тяхната вина. Статията бе пряма и горчива.

Приключих я с втората си чашка кафе, скочих в трамвая на Бродуей, слязох на Лоръл Авеню и се запътих към дома на покойника.

Бях стигнал до средата на пресечката, когато настъпи промяна в намерението и направлението ми.

Дребничък младеж, облечен в три нюанса на кафявото, пресече улицата пред мен. Мургавият му профил бе симпатичен. Беше Макс

Талер, наречен още Шепота. Стигнах ъгъла на булевард „Маунтин“ навреме, за да видя кафявия му крак да се мярка и изчезва във входната врата на покойния Доналд Уилсън.

Върнах се на „Бродуей“, открих една дрогерия с телефонна кабина, намерих в указателя домашния телефон на Илайхю Уилсън, позвъних и на човека, който се нарече негов секретар, обясних, че Доналд Уилсън ме е повикал от Сан Франциско, че знам нещичко във връзка със смъртта му и че искам да говоря с баща му.

След като направих изказването си достатъчно убедително, получих покана за посещение.

Царят на Пойзънвил лежеше на леглото, подпрян с възглавници, когато секретарят му — слаб, безшумен човек, почти без нос и с остър поглед, на възраст около четиридесет — ме въведе в стаята.

Главата на стареца, под късо подстриганата му бяла коса, бе малка и почти идеално кръгла. Ушите му — дребни и плътно прилепнали към черепа — не разваляха сферичния ефект. И носът му бе малък и изглеждаше като продължение на кривата, оформяща изпъкналото му чело. Устата и брадичката бяха прави линии, които разрязваха сферата. Под тях се подаваше къс дебел врат, разположен между прави месести рамене, които се губеха в бяла пижама. Едната му ръка бе върху завивките — къса здрава ръка с дебели груби пръсти. Очите му бяха малки, кръгли и воднисти. Сякаш дебнеха изпод рунтавите бели вежди, прикрити от съзлива ципа, готови, когато му дойде времето, да изскочат и да те сграбчат, Беше от онези мъже, в чийто джоб не би се осмелил да бръкнеш, ако нямаш абсолютно доверие в пръстите си.

С петсантиметрово поклащане на кръглата си глава ми изкомандува да седна на стола до леглото му; с подобно движение пропъди секретаря си от стаята и запита:

— Какво знаеш за моя син?

Гласът му бе дрезгав. Оформяше думите по-скоро в гръдния си кош, отколкото в устата и затуй не излизаха много ясни.

— Агент съм на детективското бюро „Континентъл“, от клона в Сан Франциско — започнах аз. — Преди няколко дни получихме чек и писмо от вашия син, с което отправяше молба да му бъде изпратен тук някой детектив. Аз съм този човек. Снощи ми каза да ида у тях.

Отидох, но той не се появи. Когато слязох в центъра на града, разбрах, че е убит.

Илайхю Уилсън се взря недоверчиво в мен и запита:

— Е, и какво от това?

— Докато чаках, по телефона се обадиха на вашата снаха. Тя излезе, върна се с петно на обувката, което приличаше на кръв, и ми каза, че съпругът ѝ няма да се прибере тази нощ. Той е бил застрелян в десет и четиридесет. Тя излезе в десет и двадесет и се върна в единадесет и пет.

Старецът седна изправен в леглото и обсипа младата мисис Уилсън с порой от звучни епитети. Когато запасът му от подобни слова свърши, все още имаше дъх да изкрещи:

— Тя в затвора ли е?

Отвърнах му, че не мисля да е там.

Това не му се хареса и даже го озлоби. Избълва още ругатни, които не ми се нравеха, и приключи с: „Ти, по дяволите, какво чакаш?“

Беше твърде стар и болен, за да му зашлевя един. Засмях се и рекох:

— Доказателства.

— Какви доказателства? Какво искаш? Ти си...

— Не бъдете глупак — прекъснах ругатните му аз.

— Защо ѝ е да го убива?

— Защото е френска пачавра! Защото тя... Изплашеното лице на секретаря се появи на вратата.

— Марш навън! — изрева старецът и лицето изчезна.

— Ревнива ли беше? — запитах аз, преди той да продължи с виковете си. — И ако не крещите, навярно ще съумея въпреки всичко да ви чуя. Глухотата ми значително намаля, откакто ям мая.

Той постави юмруци на двете възвишения, образувани от бедрата му под завивката, и издаде квадратната си челюст към мен:

— Колкото и да съм стар, колкото и да съм болен — заяви решително той, — имам твърдото намерение да стана и да те изритам.

Без да обръщам внимание на казаното, повторих:

— Тя ревнива ли беше?

— Беше — отвърна той, без да вика вече, — беше и деспотична, и разглежена, и подозрителна, и ненаситна, и зла, ѝ безскрупулна, и лукава, и себелюбива, и проклета... в общи линии — страшно зла.

— Имаше ли причини за нейната ревност?

— Надявам се — горчиво отвърна той. — Противно ми е да мисля, че мой син ѝ е бил верен. Въпреки че е много вероятно. От него можеше да се очаква подобно нещо.

— Но не ви е известна някаква причина за убийството?

— Не ми е известна? — Той отново зарева гръмогласно. — Та нали точно сега ти разправях, че...

— Да, но всичко това не означава нищо. Това са детинщини.

Старецът отметна завивките и понечи да стане, но размисли, вдигна зачервеното си лице и изрева:

— Станли!

Вратата се отвори и секретарят безшумно се плъзна в стаята.

— Изхвърли това копеле! — заповяда господарят му, като размахваше юмрук към мен.

Секретарят ме погледна. Аз поклатих глава и предложих:

— По-добре потърси помощ.

Той се намръщи. Бяхме горе-долу на една възраст. Той бе мършав, почти с една глава по-висок от мен и с двадесет и пет килограма по-лек. Част от моите деветдесет килограма бяха тлъстини, но не съвсем всичките. Човекът се засуети, усмихна се извинително и излезе.

— Това, което исках да кажа — обърнах се отново към стареца, — е, че тази сутрин възнамерявах да разговарям със съпругата на вашия син. Но видях Макс Талер да влиза в къщата и отсрочих посещението си.

Илайхю Уилсън внимателно притегли завивките отново върху краката си, отпусна глава на възглавницата, присви очи към тавана и отбеляза:

— Хм, значи така стоят нещата а?

— Това говори ли ви нещо?

— Тя го е убила — уверено заяви той. — Това ми говори.

В коридора се чу шум от стъпки — по-тежки от тези на секретаря. Когато стъпките приближиха вратата, започнах следното изречение: „Вие сте използвали вашия син, за да...“

— Махайте се! — изрева старецът към онези зад вратата. — И не отваряйте. — Той ме изгледа кръвнишки и запита: — За какво съм използвал сина си?

— Да забие ножа на Талер, Ярд и Финландеца.

— Ти си лъжец.

— Не аз съм измислил тази история. Знае я цял Пърсънвил.

— Това е лъжа. Дадох му вестниците. Той се разпореждаше с тях, както си ще.

— Ще трябва да го обясните на съмишлениците си. Те ще ви повярват.

— По дяволите, какво ще повярват! Каквото ти казвам, това е.

— Кое? Синът ви няма да възкръсне само защото е бил убит по погрешка,... ако е било грешка.

— Онази жена го уби.

— Може би.

— Върви по дяволите с твоите „можебита“! Тя го е направила.

— Може би. А трябва да разгледаме случилото се и от друг ъгъл — политическия. Вие можете да ми кажете...

— Аз мога да ти кажа, че онази френска уличница го е убила; мога да ти кажа още, че всякакви други тъпи мисли, които имаш, те водят на погрешна следа.

— Но и те трябва да се имат пред вид — настоях аз. — А вие познавате сърцевината на политическия живот в Пърсънвил по-добре от всеки друг. Той беше ваш син. Най-малкото, което можете да направите, е...

— Най-малкото, което мога да направя — изръмжа той, — е да ти кажа да вървиш, на майната си в Сан Франциско — и ти, и твоите тъпи...

Исправих се и с отвращение казах:

— Отседнал съм във „Великият Запад“. Не ме притеснявайте, докато не решите да поговорим разумно.

Излязох от стаята и заслизах по стълбите. Секретарят се навърташе на долния етаж и се усмихна извинително.

— Ужасен стар грубиян — изръмжах аз.

— Забележително жизнена личност — промърмори той.

В редакцията на „Хералд“ издирих секретарката на убития. Тя беше дребно момиче на деветнадесет или двадесет години. Имаше

големи кафяви очи, светлокестенява коса и бледо хубавичко личице. Името ѝ бе Луис.

Каза ми, че не знаела нищо за повикването ми в Пърсънвил от нейния работодател.

— И освен това — обясни ми тя — мистър Уилсън винаги предпочиташе да запази тайна до последно. Това бе... мисля, че той не се доверяваше напълно на никого.

— И на тебе ли?

Тя се изчерви и промълви:

— Да. Разбира се, той беше тук отскоро и не познаваше добре никого от нас.

— Трябва да е имало и още нещо.

— В същност — тя прехапа устни и прокара пръсти по лъскавата повърхност на бюрото на убития, — неговият баща не беше... не беше много очарован от това, което вършеше синът му. И тъй като баща му бе действителният собственик на вестниците, мистър Уилсън естествено е предполагал, че някои служители са по-предани на мистър Илайхю, отколкото нему.

— Старецът не одобряваше реформаторската му кампания, така ли? Защо го е подкрепял тогава, та нали вестниците са негови?

Тя наведе глава и се взря в следата, оставена от пръстите ѝ. Гласът ѝ бе едва доловим:

— Не е лесно да се разбере — освен ако не сте запознат. Последния път, когато мистър Илайхю се разболя, той повика Доналд... мистър Доналд. Знаете ли, мистър Доналд е прекарал по-голяма част от живота си в Европа. Доктор Прайд казал на мистър Илайхю, че ще трябва да се откаже от управлението на предприятията си и затова той телеграфирал на сина си да се завърне в родния град. Когато мистър Доналд пристигна обаче, мистър Илайхю не можа да се реши да се откаже от всичко. Щеше му се и мистър Доналд да остане, затова му даде вестниците — искам да кажа, че го направи издател. На мистър Доналд му хареса. В Париж се увличал от журналистика. Когато откри колко ужасно е всичко тук — управата на града и така нататък, — той започна тази реформаторска кампания. Не знаеше — от дете не се е връщал в града, — той не знаеше...

— Той не знаеше, че и баща му е затънал, колкото всички останали — помогнах ѝ аз.

Без да ми възрази, тя смутено продължи да разглежда отпечатъците от пръстите си и додаде:

— Той и мистър Илайхю се скараха. Мистър Илайхю му нареди да престане да рови, но той не престана. Може би щеше да спре, ако знаеше... това, което е трябвало да знае. Но не вярвам да се е досещал, че баща му наистина е сериозно замесен. А баща му не би му казал. Предполагам, че е доста трудно за един баща да съобщи на сина си подобно нещо. Той го заплаши, че ще му отнеме вестниците. Не зная дали е имал това намерение, или не. Но отново се разболя и всичко продължи, както си беше.

— Доналд Уилсън не ти ли се доверяваше? — запитах аз.

— Не. — Беше почти шепот.

— Откъде научи всички тези неща тогава?

— Опитвам се... опитвам се да ви помогна да откриете кой го е убил — отвърна тя чистосърдечно. — Вие нямате право да...

— Най-много ще ми помогнеш, ако кажеш откъде си научила всички тези неща — настоях аз.

Тя втренчи поглед в бюрото, като хапеше долната си устна. Чаках. Най-после проговори:

— Баща ми е секретар на мистър Уилсън.

— Благодаря ти.

— Но вие не бива да мислите, че ние...

— За мен е без значение — уверих я аз. — Какво е правил Уилсън снощи на Хърикейн Стрийт, след като имахме среща в дома му?

Отговорът ѝ бе, че не знае. Запитах я дали е чула, когато разговаряхме по телефона и той ме покани да отида у тях в десет часа. Каза, че е чула.

— Той какво направи след това? Опитай се да си спомниш и най-незначителните подробности, споменати или случили се от този момент до края на работния ти ден.

Тя се облегна на стола, затвори очи и сбърчи чело:

— Вие позвънихте към два часа — ако вие сте човекът, на когото той каза да отиде у тях в десет часа. След това мистър Доналд издиктува няколко писма — до една хартиена фабрика, до сенатора Кийфър за някакви промени в правилника на пощите и... о, да! Той

излезе малко преди три часа и се забави около двадесет минути. А преди да излезе, попълни един чек.

— На чие име?

— Не зная, но видях да го пише.

— Къде е чековата му книжка? Носеше ли я в себе си?

— Тука е. — Тя скочи, заобиколи бюрото и се опита да отвори най-горното чекмедже. — Заключено е.

Приближих се до нея, изправих един кламер и с него, и с помощта на джобното си ножче отворих чекмеджето.

Момичето извади една тънка плоска чекова книжка на Първа национална банка. На последния отрязък беше изписано „\$ 5000“. Нищо друго. Без име. Без обяснения.

— Той излезе с този чек — и го нямаше двадесет минути? — запитах аз. — А достатъчно ли е това време, за да отиде до банката и да се върне?

— Банката е на пет минути път оттук.

— А нещо друго да стана, преди да напише чека? Помисли. Някакви телеграми? Писма? Обаждания?

— Нека да видим. — Тя отново затвори очи. — Той диктуваше писма и... о, каква глупачка съм! Обадох му се по телефона. Той каза: „Да, мога да дойда в десет, но ще е за кратко.“ После повтори: „Много добре, в десет.“ Това беше всичко с изключение на няколко „да, да“.

— О мъж ли говореше или с жена?

— Не знам.

— Помисли си. По гласа си личи. Тя се замисли и отвърна:

— Тогава е било жена.

— Кой от вас — ти или той — си тръгна пръв вечерта?

— Аз. Той... Казах ви, че баща ми е секретар на мистър Илайхю. Имаха среща с мистър Доналд рано тази вечер... нещо по финансовите въпроси на вестника. Баща ми дойде малко след пет. Мисля, че щяха да вечерят заедно.

Ето всичко, което онова момиче Луис можа да си спомни. Не знаела нищо, което би могло да обясни присъствието на Уилсън на Хърикейн Стрийт. Не знаела нищо и за госпожа Уилсън.

Претърсихме бюрото на убития, но не намерихме нищо, което да ни даде информация. Посетих и телефонистките, но нищо не узнах. Отделих един час на куриери, редактори и тям подобни, но разпитът не

донесе нищо. Убитият, както каза и секретарката, е умеел да крие проблемите си.

ДАЙНА БРАНД

В Първа национална банка открих един помощник-касиер на име Олбъри — симпатичен около двадесет и пет годишен блондин.

— Аз потвърдих чека за Уилсън — каза той, след като му обясних какво желая. — Беше издаден на името на Дайна Бранд — пет хиляди долара.

— Познаваш ли я?

— О, да! Познавам я.

— Нещо против да ми кажеш какво знаеш за нея?

— Съвсем не. Ще ми бъде приятно, но вече осем минути съм закъснял за събранието с...

— Имаш ли възможност днес да вечеряш с мен и тогава да ми разкажеш?

— Чудесно — отвърна той.

— Седем часа във „Великият Запад“.

— Дадено.

— Тръгвам и те оставям да си гледаш работата, но преди това ми кажи: тя имаше ли сметка в банката?

— Да, и тази сутрин депозира чека. Полицията го прибра.

— Така ли? А къде живее тя?

— Хърикейн Стрийт 1232.

Промърморих: „Аха! Ще се видим довечера“ и излязох.

Следващата ми спирка бе кметството и по-специално — кабинетът на шефа на полицията.

Нунан — шефът — беше дебел мъж с игриви зеленикави очи, разположени върху кръглото лице на веселяк. Сякаш се зарадва, когато разбра защо съм в неговия град. Подаде ми ръката си, пура и стол.

— Е — започна той, след като се настанихме, — кажи ми кой направи оня фокус?

— Ще пазя свято тайната.

— И аз — рече той весело през облак дим. — Все пак какво предполагаш?

— Много съм зле с предположенията, особено когато нямам фактите.

— Е, няма да ми отнеме много време да ти предам наличните факти — започна той. — Вчера малко преди банката да затвори, Уилсън е потвърдил чек за пет бона на името на Дайна Бранд. Снощи близо до нейната къща той е бил убит с пистолет, калибър 32. Хората, които чули изстрелите, видели някакъв мъж и жена, надвесени над тленните останки. Рано тази сутрин въпросната Дайна Бранд е депозирала въпросния чек в споменатата банка. Е?

— Коя е тази Дайна Бранд?

Шефът изтръска пепелта в средата на бюрото, размаха пурата с дебелия си ръка и обясни:

— Прави се на светица, както казват хората; проститутка — де лукс; авантюристка — първа класа.

— Прибра ли я вече?

— Не. Ще трябва да се обмислят някои подробности. Държим я под око и изчакаме. Това, което ти казвам, е все още тайна.

— Да-а. Сега чуи какво аз ще ти кажа. — И му разказах всичко, което бях чул и видял предишната нощ, докато чаках в дома на Доналд Уилсън.

След като привърших разказа си, шефът присви месестите си устни, подсвирна тихо и възкликна:

— Човече, та това, което ми казваш, е твърде интересно! Значи кръв на пантофката, а? И ти каза, че съпругът ѝ няма да се прибере?

— Така ми се стори — отвърнах на първия му въпрос, и „Да“ — на втория.

— Говорил ли си с нея оттогава? — запита той.

— Не. Тази сутрин се канех, но един младеж на име Талер влезе в къщата преди мен и аз отложих посещенията си.

— Господ да ме убие! — Зеленикавите очи пробляснаха щастливо. — Нима ми казваш, че там е бил Шепота?

— Ъхъ.

Нунан хвърли пурата на пода, изправи се, паркира дебелия си длани на бюрото и се наведе към мен, излъчвайки задоволство с всичките си пори:

— Човече, та ти си свършил много нещо — измърка той. — Дайна Бранд е гадже на Шепота. Хайде сега ние двамата да излезем и

да си поговорим с вдовицата.

Пред къщата на мисис Уилсън слязохме от колата на шефа. Стъпил върху най-долното стъпало, Нунан поспря за секунда, за да погледне траурната лентичка, която висеше над звънеца. После изрече:

— Е, това, което е необходимо да се направи, трябва да се направи — и се изкачихме по стълбите.

Мисис Уилсън не изгаряла от желание да ни види, но хората обикновено не отпращат шефа на полицията, особено ако той настоява за среща. Този специално настояваше. Отведоха ни на горния етаж, където вдовицата на Доналд Уилсън седеше в библиотеката. Беше в траур. От сините ѝ очи струеше хладина.

Нунан и аз един след друг смотолевихме съболезнованията си, след което той започна:

— Искяхме само да ви зададем няколко въпроса. Например къде ходихте снощи?

Тя погледна с неприязън към мен, после отново към шефа, намръщи се и надменно заговори:

— Мога ли да попитам защо съм подложена на подобен разпит?

Зачудих се колко ли пъти съм чувал този въпрос, задаван със същите думи и същия тон, докато шефът го пренебрегна и продължи любезно:

— А, имаше и още нещо, за едната ви обувка — била изцапана. Дясната или може би лявата. Във всеки случай беше едната или другата.

Един мускул заигра на горната ѝ устна.

— Това ли беше всичко? — запита ме шефът. Преди да мога да отговоря, той цъкна с език и отново обърна веселата си физиономия към жената. — Почти бях забравил. Ставаше въпрос и как сте разбрали, че съпругът ви няма да се прибере в къщи.

Тя се изправи несигурно, като се придържаше за облегалката на стола с тебеширена ръка.

— Убедена съм, ще извините...

— Няма значение. — Шефът направи великодушен жест с огромната си лапа. — Не искаме да ви притесняваме. Само кажете къде сте ходили, това за обувката и как сте узнали, че той няма да се

прибере. А, ето че се сетих за още нещо — какво търсеше тук Шепота тази сутрин.

Мисис Уилсън отново седна — абсолютно вдървено. Шефът я погледна. Една усмивка, която се стремеше да бъде деликатна, остави смешни следи по пълното му лице. Малко след това раменете ѝ започнаха да се отпускат, брадичката ѝ клюмна, прегърби се.

Поставих един стол срещу нея и седнах:

— Ще трябва да ни разкажете, мисис Уилсън — започнах аз, като се стараех гласът ми да звучи колкото е възможно по-състрадателно. — Тези въпроси трябва да се изяснят.

— Нима мислите, че имам нещо да крия? — запита тя предизвикателно и отново застана изправена и решителна на стола. Произнасяше отчетливо всеки звук с изключение на „с“, който бе малко заваден. — Аз излизах. Петното беше кръв. Знаех, че съпругът ми е мъртъв. Талер ме посети във връзка със смъртта на моя съпруг. Тези отговори задоволяват ли ви?

— Всичко това ни беше известно — казах аз. — Ние ви молим да ни го изясните.

Тя отново се изправи и гневно заяви:

— Не ми харесва вашето поведение. Няма да търпя... Нуна я прекъсна:

— Вие сте абсолютно права, мисис Уилсън, но в такъв случай ще трябва да ни придружите до участъка.

Тя му обърна гръб, пое дълбоко дъх и започна да изстрелва думите си към мен:

— Докато чакахме Доналд, ми позвъниха по телефона. Беше мъж, който не пожела да си каже името. Съобщи ми, че Доналд е отишъл в дома на някоя си Дайна Бранд с чек за пет хиляди долара. Даде ми адреса ѝ. Отидох там и зачаках, малко по-надолу от къщата.

Докато чаках, видях Макс Талер, когото познавам по физиономия. Той се приближи до къщата на онази жена, но не влезе. Отмина. После Доналд излезе и тръгна по улицата. Не ме забеляза. Аз и не исках да ме вижда. Възнамерявах да се прибера в къщи... да стигна, преди той да е дошъл. Тъкмо бях запалила мотора, когато чух изстрелите и видях Доналд да пада. Изскочих от колата и изтичах до него. Беше мъртъв. Обезумях. Тогава се появи Талер. Каза ми, че ако

ме открият там, ще ме обвинят, че съм го убила аз. Накара ме да се върна обратно в колата и да се прибера в къщи.

В очите ѝ се появиха сълзи. През тях тя изучаваше лицето ми — очевидно се опитваше да разбере как възприемам нейната версия. Нищо не казах. Тя запита:

— Това ли ви интересуваше?

— В общи линии, да — отвърна Нунан. Беше се преместил от другата ѝ страна. — Какво каза Галер днес следобед?

— Убеждаваше ме да не казвам нищо. — Гласът ѝ бе станал тих и приглушен. — Каза, че някой от нас, или и двамата, ще бъдем заподозрени, ако се разбере, че сме били там, защото Доналд бил убит на излизане от дома на онази жена, след като ѝ дал пари.

— Откъде дойдоха изстрелите? — запита шефът.

— Не знам. Не видях нищо... освен... когато вдигнах очи... видях Доналд да пада.

— Галер ли стреля?

— Не — отвърна бързо тя. Сетне очите ѝ се разшириха, устните ѝ се разтвориха. Тя постави ръка на гърдите си. — Не зная. Тогава не помислих така, а и той каза, че не е стрелял. Не знаех къде се намирал той. Не зная защо, но и през ум не ми е минало, че може да е той.

— А сега какво мислите? — запита Нунан.

— Той... може да е бил и той.

Шефът ми намигна — атлетично намигане, в което взеха участие всичките му лицеви мускули — и се върна малко по-назад:

— Казвате, че не знаете кой ви се е обадил по телефона?

— Не пожела да си каже името.

— Не познахте ли гласа му?

— Не.

— Какъв беше гласът?

— Говореше полугласно, сякаш се страхуваше да не би да го подслушват. Трудно го разбирах.

— Шепнеше ли? — С последния звук устата на шефа остана отворена. Зеленикавите му очи проблясваха жадно сред торбичките тлъстина.

— Да, дрезгав шепот.

Шефът затвори шумно уста, отвори я отново, за да заяви убедително:

— Вие сте чули гласа на Талер...

Жената потрепна и плъзна облещен взор от шефа към мен:

— Това беше той — извика тя. — Това беше той.

Когато се върнах в хотела, Робърт Олбъри — младият помощник-касиер от банката, седеше във фоайето. Качихме се в моята стая; поръчахме вода с лед и използвахме леда, за да охладим скоча, подправен с лимонов сок. Сетне слязохме в ресторанта.

— Разказвай сега за онази дама — казах аз, докато се трудехме над супата.

— Видяхте ли я вече? — запита той.

— Не още.

— Но сте чули нещо за нея?

— Само че е спец в бранша.

— Истина е — съгласи се той. — Предполагам, че ще се запознаете. Първоначално ще се разочаровате. После, без да можете да обясните как и кога е станало, вие ще откриете, че сте забравили да споделите всичките си притеснения и упования. — Той се засмя с момчешка стеснителност. — И ето как попадате в капана, безусловно уловен, впримчен.

— Благодаря за предупреждението. Как се сдоби с тази информация?

Той се усмихна със свенливо изражение над увисналата в ръката му лъжица и призна:

— Купих я.

— Предполагам, че доста ти е струвало. Чувам, че обича мангизите.

— Тя е луда за пари, вярно, но някак си не му обръщаш внимание. Крайно користна е и така откровено ненаситна, че даже не е противна. Ще разберете какво имам пред вид, след като се запознаете с нея.

— Може би. Имаш ли нещо против да ми кажеш как стана така, че се раздели с нея?

— Не, нямам нищо против. Просто похарчих всичко.

— И го направи ей така, хладнокръвно?

Лицето му порозовя. Кимна.

— Изглежда, не те е засегнало особено — отбелязах аз.

— Нищо друго не ми оставаше. — Червенината на приятното му младо лице се засили и той заговори бързо: — Стана така, че аз съм й задължен за тази раздяла. Тя... ще ви кажа нещо, за да я видите и в друга светлина. Аз имах малко пари. След като свършиха... не забравяйте, че бях млад и лудо влюбен. След като моите пари свършиха, останаха парите на банката. Аз щях... В същност без значение е дали наистина съм го извършил, важното е, че съм си мислил да го сторя. Във всеки случай тя разбра. Никога не успях да скрия каквото и да е от нея. И това бе краят.

— Тя ли скъса?

— Да, слава богу! Ако не беше тя, сега навярно щяхте да ме издирвате за незаконно присвояване на служебни пари. Затова съм й задължен! — Той сбърчи силно челото си. — Вие няма да разкажете за всичко това... разбирате ме какво имам пред вид. Само исках да знаете, че тя има и добра страна. За другата ще чуете достатъчно.

— Може и да има. А може и просто да си е помислила, че няма да си струва риска да попадне в пандиза.

Той размисли върху думите ми, след което поклати глава:

— Може и да има нещо вярно, но не съвсем...

— Разбрах, че била голяма привърженица на принципа „който влиза — плаща“.

— А Дан Ролф? — запита момчето.

— Кой е той?

— Говори се, че той й бил брат или заварен брат, или нещо от тоя сорт. Но не е вярно. Той е пътник — ТБЦ. Живее с нея. Тя го издържа. Не е влюбена в него, нито нещо подобно. Просто го е намерила някъде и го прибрала.

— Други?

— Ами оня радикал, с когото се влачеше. Не ми се струва да е измъкнала много пари от него.

— Какъв радикал?

— Пристигна по време на стачката... Казва се Куинт.

— Значи и той е бил в нейния списък?

— Предполага се, че затова остана тук след стачката.

— Значи е все още актуален, а?

— Не. Тя ми каза, че се страхувала от него. Заплашил я, че ще я убие.

— Изглежда, че по едно или друго време всеки е бил в ръцете ѝ — отбелязах аз.

— Всеки, когото тя си пожелаеше — каза той и при това сериозно.

— Доналд Уилсън ли беше последният? — запитах аз.

— Не зная — отвърна той. — Никога не съм чувал нещо за тях двамата; не съм и виждал. Шефът на полицията ни накара да потърсим някои предишни негови чекове, издадени на нейно име, но не открихме нищо. Никой не може да си спомни да е виждал подобен чек.

— Кой беше последният ѝ клиент, доколкото ти е известно?

— Напоследък я виждах доста често с едно момче на име Талер. Той притежава няколко игрални дома в града. Викат му Шепота. Вероятно сте чули за него.

В осем и половина оставих младия Олбъри и се запътих към Миньорския хотел на Форест Стрийт. Малко преди хотела срещнах Бил Куинт.

— Здравей! — рекох го аз. — Бях тръгнал към теб. Той спря пред мен, изгледа ме от горе до долу и изръмжа:

— Значи ти си фанте.

— Чиста фантазия — оплаках се аз. — Да измина целия този път, за да те видя, а ти обиждаш.

— За какво ще питаш сега?

— За Доналд Уилсън. Ти го познаваше, нали?

— Познавах го.

— Добре ли?

— Не.

— Какво ти беше мнението за него?

Той присви сивите си устни и като издуха въздуха през тях, издаде звук, сякаш раздираше парцал:

— Мръсен либерал.

— Познаваш ли Дайна Бранд? — запитах аз.

— Познавам я. — Вратът му стана по-къс и дебел отпреди.

— Мислиш ли, че тя е убила Уилсън?

— Разбира се. Получи си го.

— Значи не мислиш така?

— По дяволите, мисля — отвърна той, — че двамата с нея го извършихме. Имаш ли други въпроси?

— Да, но ще си запазя силите. А и ти само лъжеш. Върнах се на Бродуей, намерих такси и казах на шофьора да ме заведе на Хърикейн Стрийт № 1232.

ХЪРИКЕЙН СТРИЙТ

Крайната ми цел беше една сива дървена къща. Позвъних, вратата ми отвори слаб мъж с уморено лице, напълно лишено от цвят, с изключение на двете червени петна с големина на половиндоларова монета, избили на скулите му. Това, помислих си аз, е охтичавият Дан Ролф.

— Бих желал да видя мис Бранд — казах аз.

— Какво име да ѝ съобщя? — Гласът бе на болен и образован човек.

— Името няма да ѝ подсказе нищо. Искам да я видя във връзка със смъртта на Уилсън.

Погледна ме със спокойни, уморени тъмни очи:

— Да?

— Аз съм от клона на детективското бюро „Континентъл“ в Сан Франциско. Интересуваме се от убийството.

— Много мило от ваша страна — иронично отбеляза той. — Влезте.

Влязох в една стая на долния етаж, където млада жена седеше край маса, отрупана с вестници. Някои от тях бяха служебни финансови бюлетини; имаше борсови прогнози и един фиш от наддавания в конни състезания.

Стаята бе задръстена и в безпорядък. В нея имаше твърде много мебели и сякаш нито един не бе на мястото си.

— Дайна — представи ме охтичавият, — този джентълмен е дошъл от Сан Франциско като представител на детективското бюро „Континентъл“, за да разследва кончината на мистър Доналд Уилсън.

Младата жена се изправи, отритна няколко препречващи пътя ѝ вестници и се приближи към мен с протегната ръка.

Беше с четири-пет сантиметра по-висока от мен, което означаваше метър и седемдесет и пет. Имаше широки рамене, богат бюст, закръглен ханш и едри мускулести крака. Ръката, която ми подаде, бе мека, топла и силна. Лицето ѝ — на двадесет и пет годишно

момиче — показваше явни признаци на износване. Тънки лийки пресичаха ъгълчетата на голямата ѝ, зряла уста. Едва доловими бръчки бяха започнали да образуват мрежа около очите ѝ, обрамчени с гъсти мигли. Това бяха големи очи, сини и леко зачервени.

Острата ѝ кестенява коса се нуждаеше от подстригване и бе разделена накриво. Едната половина от горната ѝ устна бе по-високо начервена от другата. Роклята беше виненочервена — цвят, особено неподходящ за нея — и зееше отстрани на места, където тя не си беше направила труд да закопчее копчетата или пък те се бяха откопчали. На левия ѝ чорап, отпред, се спускаше бримка.

Това бе самата Дайна Бранд, която според чутото обираше каймака на мъжкото съсловие в Пойзънвил.

— Разбира се, баща му те повика — отбеляза тя, докато преместваше чифт пантофки от змийска кожа и кафява чашка с чинийка от един стол, за да ми стори място да седна.

Гласът ѝ бе мек и ленив. Казах ѝ истината:

— Повика ме Доналд Уилсън. Аз го чаках да се срещнем, а междуременно някой го убил.

— Не излизай, Дан — обърна се тя към Ролф.

Той се върна в стаята, а тя — на своето място, до масата. Дан се настани срещу нея, подпря на тънка ръка слабото си лице и ме загледа безучастно.

Тя сви вежди, при което между тях се появиха две бръчки, и запита:

— Значи му е било известно, че някой иска да го убие?

— Не зная. Той не ми каза какво иска. Може би е търсил само помощ за реформаторската си кампания.

— А ти...?

Оплаках се:

— Направо не е интересно да си ченге, при положение че някой друг ти измъква изпод носа представлението и провежда разпита вместо теб.

— Искам да разбера какво става — отвърна тя с тих, задавен смях.

— И аз искам това. Например бих желал да науча защо си го накарала да потвърди чека.

Много небрежно Дан Ролф се размърда в стола, облегна се назад и скри тънките си ръце под ръба на масата.

— Значи си разбрал за това? — запита Дайна Бранд. Кръстоса левия си крак върху десния и погледна надолу. Очите ѝ се спряха върху бримката. — Ще престана да ги нося! Честна дума! — заоплаква се тя. — Тръгвам боса. Вчера платих пет долара за тези чорапи. А сега — гнила работа. Всеки ден... бримки, бримки, бримки!

— Не е тайна — рекох аз. — Имам пред вид чека, не бримките. Нунан го е взел.

Тя погледна към Ролф, който в един миг престана да ме наблюдава и ѝ кимна с глава.

— Ако говориш на моя език — провлачено започна тя, като ме гледаше с присвити очи, — може да съм в състояние да ти помогна.

— Може би, ако го знаех.

— Пари — обясни тя. — Колкото повече, толкова по-добре. Обичам ги.

Отвърнах с поуката:

— Спестените пари са спечелени пари. Мога да ти спестя пари и нещастия.

— Това за мен не означава нищо — заяви тя, — въпреки че звучи искрено.

— От полицията не са ли те питали за чека?

Тя поклати отрицателно глава.

— Нунан възнамерява да ви вкара двамата с Шепота зад решетките.

— Не ме плаши — изсъска тя. — Аз съм само едно дете.

— На Нунан му е известно, че Талер е знаел за чека. Знае също, че докато Уилсън е бил при теб, Талер е идвал тук, но не е влязъл. Известно му е още, че когато Уилсън е бил застрелян, Талер се е навъртал наоколо и че той и някаква жена са били забелязани да се надвесват над убития.

Момичето взе един молив от масата и замислено се почеса по бузата. Моливът остави извити черни линейки върху ружа.

Досадата бе изчезнала от очите на Ролф. Сега те бяха ясни, трескави и втренчени в моите. Той се наведе напред, но продължи да държи ръцете си под масата.

— Тези работи — отбеляза той — засягат Талер, не мис Бранд.

— Талер и мис Бранд не са си чужди — отвърнах аз. — Уилсън е донесъл чек за пет хиляди долара тук и е бил убит, напускайки дома. При създадите се обстоятелства мис Бранд щеше да има трудности при осребряването на чека... в случай че Уилсън не се беше оказал достатъчно прозорлив и не беше го потвърдил.

— Боже мой — възпротиви се момичето, — че ако имах намерението да го убивам, щях да го направя тук, където никой няма да ме види или щях да го изчакам да се отдалечи от къщата. За глупачка ли ме вземаш?

— Не съм сигурен, че ти си го убила — поясних аз.

— Но съм сигурен в едно: че тлъстият шеф е с намерение да го прикачи на тебе.

— Какво се опитваш да направиш? — запита тя.

— Да узная кой го е убил. Не кой е могъл или би могъл, а кой го е сторил.

— Мога да ти помогна до известна степен — отвърна тя. — но трябва да има нещо и за мен.

— Сигурност — припомних и аз, но тя поклати глава.

— Имах пред вид — от финансова гледна точка. Информацията е с някаква стойност за теб и ти ще трябва да платиш, даже и да не е цяло състояние.

— Няма да стане — ухилих се насреща ѝ. — Забрави мангизите и се отдай на благотворителност. Представи си, че съм Бил Куинт.

Дан Ролф понечи да стане от стола; устните му бяха побелели, както и останалата част от лицето му. Щом момичето се засмя — ленив, добродушен смях, — той седна отново.

— Дан, той смята, че не съм изкарала нищо от Бил.

— Тя се протегна и постави ръка на коляното ми. — Я си представи: предварително научаваш, че работниците от някоя компания се готвят да стачкуват, разбираш кога ще започне стачката, а после и кога ще я прекратят. Ще можеш ли да отнесеш тази информация, придружена с малко капитал, на борсата, за да си поиграеш с акциите на компанията? Басирам се, че ще можеш! — приключи тя тържествуващо. — Затова недей да си мислиш, че Бил не си е платил.

— Разглезили са те — отбелязах аз.

— Защо, за бога, си толкова стиснат? — пожела да разбере тя. — Не е като да си бръкнеш в собствения джоб. Имаш перо непредвидени разходи, нали?

Не отговорих. Тя погледна неодобрително към мен, към бримката на чорапа си и към Ролф:

— Може би ако пийне, ще се отпусне, а? Мършавият мъж стана и излезе от стаята.

Тя се нацупи, побутна ме с крак по глезена и каза:

— Не е толкова за парите. Става въпрос за принципа. Ако едно момиче притежава нещо със стойност за някого си, тя ще е глупачка да не прибере.

Ухилих се.

— Защо не отстъпиш? — примоли се тя.

Дан Ролф влезе с бутилка сифон, шише джин, няколко лимона и съд с начукан лед. Изпихме по едно. Охтичавият излезе. Двамата с момичето се препирахме за парите, като междувременно изпихме още по няколко чашки. Опитвах се да поддържам разговора около Талер и Уилсън. Тя не преставаше да го връща към парите, които ѝ се полагали. Продължихме по този начин, докато изпразнихме съдържанието на шишето. Часовникът ми показваше един и четвърт.

Тя сдъвка парче лимонена кора и за тридесети или четиридесети път повтори:

— Няма да ти излязат от джоба. Какво толкова те засяга?

— Не е въпрос за парите — настоях аз. — Проблемът е принципен.

Тя направи гримаса и остави чашата си там, където мислеше, че е масата. Сбърка с една педя. Не си спомням дали чашата се счупи, когато се удари в пода.

Изобщо не помня какво стана с нея. Спомням си само, че бях окуражен от неспособността ѝ да улучи масата.

— И още нещо — открих нови аргументи аз, — не съм убеден, че това, което знаеш, наистина ми е необходимо. Ако трябва да мина без него, мисля, че мога да го направя.

— Чудесно ще е, ако можеш. Но не забравяй, че аз съм последният човек, който го е видял жив, с изключение на убиеца.

— Грешиш. Жена му го е видяла да излиза от къщата, да се отдалечава и да пада.

— Жена му ли?

— Да. Седяла е в колата си, по-надолу в улицата.

— Как е научила, че той е тук?

— Талер й е телефонирал, че съпругът й е тук с чека.

— Опитваш се да ме будалкаш — рече момичето. — Макс не е могъл да знае.

— Предавам ти това, което мисис Уилсън разказа на мене и Нунан.

Момичето изплю остатъка от лимонената кора на пода, разроши още повече косата си, като прекара пръсти през нея, избърса устата си с опакоето и удари по масата.

— Добре, господин Всезнайко, ще играя с теб. Може да си мислиш, че нищо няма да ти струва, но преди тази работа да е приключила, аз ще си взема своето. Мислиш, че няма ли? — предизвикателно ме запита тя, като се взираше в мен, сякаш бях на километър разстояние.

Не беше време да подновяваме спора за парите и затова казах: „Надявам се да успееш.“ Мисля, че го казах три или четири пъти съвсем искрено.

— Ще успея. А сега слушай. Ти си пиан и аз съм пиана, и съм точно толкова пиана, че ла ти разкажа всичко, което желаеш да узнаеш. Е, такова момиче съм аз. Ако харесам някого, готова съм да му разкажа всичко, от което се интересува. Само ме питай. Хайде, питай де. Започнах:

— За какво ти даде Уилсън петте хиляди долара?

— За развлечение. — Тя се облегна назад и се разсмя. След което продължи: — Слушай. Той ровеше да предизвика скандал. Аз имах нещичко — няколко писмени показания и изобщо доказателства, за които мислех, че може да струват някой долар един ден. Аз съм момиче, което обича да прави мангизи от каквото може. Затова и прибрах тези нещица. Когато Доналд започна да броди за скалпове, дадох му да разбере, че притежавам нещо за продан. Предоставих му възможността да надзърне, за да се увери, че си струва. А то си струваше. После се спазарихме. Не беше скръндза като теб — не познавам друг такъв, — беше само потаен. Затова сделката висеше на косъм, до вчера. Оказах му натиск, телефонирах му и заявих, че съм намерила друг купувач за стоката и че ако той я иска, ще трябва да се

появи с пет хиляди целувки в брой или с потвърден чек. Това бяха празни приказки, но той си нямаше представа как стоят нещата и затова лапна въдицата.

— Защо в десет часа? — запитах аз.

— Защо не? Час като час. Главното нещо при подобни сделки е да определиш точен час. Сега ще поискаш да узнаеш защо е трябвало да бъдат в брой или с потвърден чек. Добре, ще ти кажа. Ще ти кажа всичко, което искаш да научиш. Е, такова момиче съм аз. И винаги съм си била.

Тя продължи в този дух още пет минути. Разказваше ми с подробности какво момиче е и каква е била винаги, и защо е била. Аз да-даках, докато успях да се намеся с: „Чудесно. Кажете сега защо трябваше да е потвърден чекът?“

Тя затвори едното си око, закани ми се с пръст и поясни:

— За да не ми спре плащането. Защото той не можеше да използва стоката, която му продадох. Вярно, беше чудесна. Беше повече от чудесна. Можеше да изпрати неговия старец в пандиза заедно с останалите. Можеше да уличи папа Илайхю повече от всеки друг.

Засмях се заедно с нея, като се опитвах да държа главата си изправена след изкъркания джин.

— Кого друг уличаваше? — попитах аз.

— Цялата им дяволска шайка. — Тя размаха ръка. — Макс, Лу Ярд, Пийт, Нунан и Илайхю Уилсън... цялата им дяволска шайка.

— Макс Талер знаеше ли какво правиш?

— Разбира се, че не... никой освен Доналд Уилсън.

— Сигурна ли си?

— Сигурно е, че съм сигурна. Не си мислиш, че мога да се размотавам наляво-надясно и да се хваля предварително, нали?

— Кой мислиш, че знае за тази работа сега?

— Не ме засяга — заяви тя. — Това беше само шега. Нямаше да може да използва стоката.

— Смяташ ли, че на тези птички, чиито тайни си продала, ще им бъде весело? Нунан се опита да лепне убийството на теб и Талер. Всички си мислят, че старият Илайхю е използвал сина си, за да ги смаже, нали?

— Да, сър — отвърна тя, — и аз съм от онези, които мислят същото.

— Вероятно грешиш, но това няма значение. Ако Нунан е открил документите, които си продала, в джоба на Доналд Уилсън и е разбрал, че ти си му ги продала, защо да не си помисли, че ти и твоят приятел Талер сте преминали на страната на стария Илайхю?

— Защото ще видиш, че старият Илайхю е точно толкова засегнат, колкото и останалите.

— Какви бяха боклуците, които му продаде?

— Преди три години построиха ново кметство и всички те направиха пари от това. Ако Нунан се е добрал до книгата, твърде скоро ще открие, че старият Илайхю е вътре, колкото и другите, ако не и повече.

— Това не променя нещата. Той ще допусне, че старецът е намерил изход за себе си. Повярвай ми, сестро, Нунан и приятелите му мислят, че ти, Талер и Илайхю им разигравате двойна игра.

— Пет пари не давам какво си мислят те — отвърна твърдоглаво тя. — Беше само една шега. Така го бях замислила. Това е всичко.

— Чудесно — изръмжах аз. — Ще отидеш на бесилката с чиста съвест. Виждала ли си Талер след убийството?

— Не, но Макс не го е убил, ако това си мислиш, даже и да е бил наоколо.

— Защо?

— По много причини. На първо място, Макс не би го извършил собственооръчно. Щеше да наеме някого, а той да е далеч отгук с непохватимо алиби. На второ място, Макс използва пистолет, калибър 38 и когото и да наеме, ще бъде с такъв или с по-голям. Кой наеман убиец ще тръгне да стреля с пистолет калибър 32?

— Тогава кой го е сторил?

— Разказах ти всичко, което зная — рече тя. — Казах ти повече от необходимото.

Изправих се и заявих:

— Не, каза ми точно толкова, колкото е необходимо.

— Искаш да кажеш, че знаеш кой е убиецът?

— Да, ама преди да го сложа на топло, ще трябва да изясня още някои неща.

— Кой е той? Кой? — тя се изправи неочаквано, почти изтрезняла, и ме задърпа за реверите. — Кажи ми кой го е извършил.

— Не сега.

— Хайде, бъди добър.

— Не сега.

Тя пусна реверите ми, сложи ръце зад гърба си и ми се изсмя в лицето:

— Добре. Пази го за себе си... и се опитай да отгатнеш коя част от това, което ти разказах, е истинската.

— Благодаря ти за тази част все пак, и за джина. И ако Макс Талер значи нещо за теб, трябва да му предадеш, че Нунан се опитва да го разиграва.

СТАРИЯТ ИЛАЙХЮ РАЗГОВАРЯ РАЗУМНО

Наближаваше два и половина след полунощ, когато пристигнах в хотела. Заедно с ключа нощният администратор ми подаде и едно послание, в което ме молеха да се обадя по телефона. Познах номера. Беше на Илайхю Уилсън.

— Кога пристигна това? — запитах администратора.

— Малко след един.

Изглеждаше спешно. Влязох в телефонната кабина и позвъних. Отговори ми секретарят на стареца и ме помоли да отида веднага. Обещах да побързам, казах на администратора да ми повика такси и се качих в стаята за глътка скоч.

Предпочитах да съм трезвен, но не бях. Ако нощта ми обещаваще още работа, не бих искал да я върша под влиянието на алкохолните пари. Глътката ме ободри чувствително. Налях повече „Кинг Джордж“^[1] в едно плоско шише, прибрах го в джоба и излязох.

Домът на Илайхю Уилсън бе осветен от горе до долу. Преди да успее да докосна звънеца, секретарят отвори вратата. Мършавото му тяло, облечено в светлосиня пижама и тъмносин халат, трепереше. Слабото му лице гореше от вълнение.

— Побързайте! — рече той. — Мистър Уилсън ви очаква. И моля ви, опитайте се да го убедите да изнесем тялото.

Обещах и го последвах до спалнята на стареца.

Старият Илайхю си беше в леглото, както и предишния път, но сега на завивките, близо до розовата му ръка, лежеше черен пистолет.

В момента, в който се появих, той вдигна глава от възглавницата, седна в леглото и излая:

— Имаш ли толкова смелост, колкото е нахалството ти?

Лицето му имаше нездрав тъмночервен цвят. Влажността бе изчезнала от очите му. Те бяха жестоки и пламтящи.

Оставих въпроса му да почака, докато разглеждах трупа на пода между вратата и леглото.

Нисък набит мъж, облечен в кафяво, лежеше по гръб и се блещеше в тавана с мъртви очи изпод козирката на сив каскет. Част от челюстта му липсваше. Брадичката му се бе килнала на една страна и разкриваше дупката във врата му от другия куршум, минал през връзката и яката. Едната му ръка бе извита под него. Другата стискаше палка, голяма колкото бутилка за мляко, с тежка топка в края. Имаше много кръв.

Вдигнах поглед от тази гадост към стареца. Хилеше се злобно и идиотски.

— Ти си голям оратор — рече той. — Това ми е известно. Перчиш се, но на думи. А друго имаш ли? Смелостта ти равна ли е на безочие то ти? Или единственото нещо, което можеш, са приказките?

Излишни бяха усилията да се разбере със стареца. Погледнах го намръщено и му припомних:

— Не ти ли казах да не ме притесняваш, докато не решиш да говориш разумно за разнообразие?

— Вярно, момчето ми. — В гласа му се долавяше някакво глупаво задоволство. — И ще ти го говоря твойто разумно. Искам човек, който да изчисти тази кочина Пойзънвил наместо мен; да разгони всички плъхове — малки и големи. Това е работа за мъж. Ти мъж ли си?

— Какъв смисъл има да поетизираме? — Измърморих аз. — Ако имаш някаква относително почтена работа по моята специалност и ако желаеш да платиш прилично, може и да се захвана. Но тези глупости за плъхове и кочини не означават абсолютно нищо за мен.

— Добре. Искам Пърсънвил да бъде изчистен от всички крадци и мошеници. Ясно ли се изразявам?

— Тази сутрин не го искаше — отбелязах аз. — Защо го искаш сега?

Последва обстоятелствено и сквернословно обяснение, предложено на висок и свиреп тон. Същността му бе, че той построил Пърсънвил тухла по тухла със собствените си ръце и щял или да го запази, или да го изтрие от лицето на земята. Никой не бил в състояние да го заплашва в собствения му град, независимо кой е гой. Бил оставил всички на мира, но щом те се опитват да му казват на него, на Илайхю Уилсън, какво трябва и какво не трябва да прави, щял да им

покаже кой е той. И както посочи към трупа, приключи речта си с гордост:

— Това ще им покаже, че все още има жило в стареца. Съжалявах, че не съм трезвен. Палячовщината му ме озадачи. Не можех да схвана какво се крие зад нея.

— Твоите приятелчета ли са го изпратили? — запитах аз, като кимнах към убития.

— Разговарях с него само чрез това — отвърна той и потупа намиращия се до него пистолет, — но предполагам, че те са го сторили.

— Какво се случи?

— Беше много просто. Чух да се отваря вратата, светнах лампата и го видях. Застрелях го и ето ти го сега.

— По кое време?

— Беше около един-часа.

— И го остави да лежи тук през цялото това време?

— Много правилно. — Старецът се изсмя грубо и отново започна да ругае. — Нима ти се повдига, като видиш мъртвец? Или може би се страхуваш от духа му?

Изсмях се. Сега вече разбрах. Старецът бе изплашен до смърт. Зад палячовщината му се криеше страх. Ето защо се перчеше и не позволяваше да изнесат трупа. Искаше да лежи там, за да го гледа и да прогонва паниката си — очевидно доказателство за способността му да се отбранява. Сега вече знаех къде съм.

— Наистина ли искаше да видиш града изчистен? — запитах аз.

— Казах и повтарям, че искам.

— Трябва ми пълна свобода на действие, без никакви пристрастия и протекции. Ще върша работата така, както аз намеря за добре. Трябва да получа и десет хиляди долара предварително.

— Десет хиляди долара! Защо, по дяволите, трябва да дам такава сума на човек, когото не познавам? Човек, който не върши друго, освен да говори.

— Бъди сериозен. Когато казвам „аз“, имам пред вид „Континентъл“. Тях ги познаваш.

— Правилно. И те ме познават. И трябва да знаят, че съм в състояние...

— Идеята е друга. Хората, които искаш да бъдат пратени в чистилището, до вчера бяха твои приятели. Може утре отново да ти станат приятели. Това не ме засяга. Няма да разигравам твоите политически интриги. Наемам се с тази работа, но не за да ти помогна да ги вкараш в правия път..., след което да се откажеш от първоначалната си идея. Ако искаш работа да се върши, ще броиш достатъчно пари, за да я доведем до край. Каквото остане, ще ти бъде върнато. И така, налице ще имаме една завършена работа или нищо. Това е начинът. Приемаш или се отказваш?

— По дяволите, по-добре да се откажа — изрева той.

Остави ме да стигна до средата на стълбите, преди да ме извика обратно.

— Аз съм стар човек — оплака се той. — Ако бях с десет години по-млад... — Хвърли ми кръвнишки поглед и процеди през зъби: — Ще получиш проклетия си чек.

— И пълномощия да действувам така, както аз си знам?

— Да.

— Сега трябва да приключим. Къде е секретарят ти?

Уилсън натисна едно копче на нощното си шкафче и мълчаливият секретар се появи оттам, където се криеше.

— Мистър Уилсън иска да напише чек за десет хиляди долара на детективското бюро „Континентъл“ и да упълномощи клона в Сан Франциско да използва десетте хиляди долара за разследване на престъпността и политическата корупция в Пърсънвил. В писмото трябва ясно да се упомене, че Бюрото ще води разследването така, както намери за добре.

Секретарят погледна въпросително към стареца, който се намръщи и наведе бързо кръглата си бяла глава.

— Но най-напред — обърнах се към секретаря, който се плъзна безшумно към вратата — съобщете в полицията, че тук има един мъртъв крадец. След това повикайте доктора на мистър Уилсън.

Старецът заяви, че не са му притрябвали никакви доктори.

— Ще ти бият една прекрасна инжекция, за да можеш да заспиш — обещах му аз, като прекрачих трупа, за да взема черния пистолет от леглото. — Тази нощ ще остана тук, а утре ще прекараме по-голямата част от деня в подробно изучаване на аферите в Пойзънвил.

Старецът беше уморен. Гласът му, докато ругаеше и някак си монотонно ми обясняваше какво мисли за моето дебелоочие да решавам кое е най-добро за него, едва разклати прозорците.

Свалих каскета на мъртвия, за да разгледам по-добре лицето му. То не ми говореше нищо. Поставих обратно каскета.

Когато се изправих, старецът стихнал запита:

— Стигна ли донякъде с издирването на убиеца на Доналд?

— Така мисля. До един ден трябва да приключа.

— Кой? — запита той.

Секретарят влезе с писмото и чека. Подадох ги на стареца вместо отговор на въпроса му. Той сложи несигурен подпис на двете, а когато полицията пристигна, вече ги бях прибрал, сгънати в джоба си.

Първото ченге, което влезе в стаята, бе самият шеф — дебелият Нунан. Той кимна любезно на Уилсън, здрависа се с мен и погледна към мъртвеца с искрящи зеленикави очи.

— Да, да — отбеляза Нунан. — Добра работа е свършил, който и да е тоя. Якима Късака. Глей го какво дърво е помъкнал. — Той изрита палката от ръката на убития. — С това чудо може да потопи и линейен кораб. Ти ли му свети маслото? — обърна се той към мен.

— Мистър Уилсън.

— Да, това наистина е чудесно — поздрави той стареца. — На много хора, включително и на мен, спестихте куп неприятности. Вдигайте го, момчета — нареди той на четиримата мъже зад себе си.

Двама от униформените хванаха Якима Късака за краката и ръцете и излязоха с него, а третият взе палката и фенерчето, които лежаха под убития.

— Ако всеки постъпва по този начин с крадците, нещата несъмнено ще се оправят — продължаваше да дрънка шефът. Той измъкна от един джоб три пури, хвърли едната на леглото, пъкна втората в ръката ми и заби третата в устата си. — Точно се чудех къде мога да те открия — обърна се той към мен, докато палеше. — Имам да върша една дребна работа и си мислех, че ще ти е интересно да участвуващ. Затова и бях налице, когато стана тази шумотевица. Приблужи устни до ухото ми и прошепна: — Ще приберем Шепота. Искаш ли да дойдеш?

— Да.

— Така си и мислех. Здравсти, докторе.

Той разтърси ръката на един мъж, който току-що бе влязъл — нисък, пълен човечец с уморено овално лице и сиви очи, от които сънят все още не беше изчезнал.

Докторът се приближи до леглото, където един от хората на Нунан разпитваше Уилсън за случилото се. Последвах секретаря в хола и го запитах:

— Има ли други освен тебе в тази къща?

— Да — шофьорът и готвачът китаец.

— Нека шофьорът остане в стаята на стареца тази нощ. Излизам с Нунан. Веднага щом се освободя, ще се върна. Не смятам, че тук ще има още преживявания, но каквото и да се случи, не оставяйте стареца сам. Особено с Нунан или с някого от неговата шайка.

Секретарят разтвори широко очи и уста.

— Кога се разделихте снощи с Доналд Уилсън? — попитах аз.

— Имате пред вид по-миналата нощ, нощта, когато го убиха?

— Да.

— Точно в девет и половина.

— Значи си бил с него от пет часа до това време?

— От пет и четвърт. Преглеждахме някои отчети и други подобни до към осем часа в неговия кабинет. След това отидохме в „Бейярд“ и докато вечеряхме, приключихме с работата. Той си тръгна в девет и половина, като каза, че имал среща.

— Какво друго каза за тази среща?

— Нищо.

— Нещо не ти ли подсказа къде отива, с кого ще се срещне?

— Той каза единствено, че имал среща.

— А ти не знаеше нищо за нея, нали?

— Не. Защо? Мислите, че съм знаел ли?

— Смятах, че може да е споменал нещо. — Върнах се към събитията през настоящата нощ. — Какви посетители имаше днес Уилсън, без да броим застреляния.

— Ще трябва да ме извините — каза секретарят, като се усмихваше виновно. — Не мога да ви кажа нищо без разрешение на мистър Уилсън. Съжалявам.

— Някои от местните сили да са се мяркали? Да кажем Лу Ярд или...

Секретарят поклати глава и повтори:

— Съжалявам.

— Е, няма да се бием сега — предадох се аз и се запътих обратно към спалнята.

Докторът излезе, като си закопчаваше палтото.

— Сега ще спи — каза той забързано. — Някой трябва да остане при него. Ще дойда отново сутринта. — Сетне изчезна по стълбите.

Влязох в спалнята. Шефът и мъжът, който бе разпитвал Уилсън, стояха до леглото. Шефът ми се ухили, сякаш се радваше да ме види. Неговият човек гледаше навъсено. Вперил поглед в тавана, Уилсън лежеше по гръб.

— Тук горе-долу приключихме — отбеляза Нунан. — Какво ще кажете? Да си вдигаме чуковете?

Съгласих се и пожелах „Лека нощ“ на стареца. Отвърна ми „Лека нощ“, без да ме погледне. Влезе секретарят, придружен от шофьора — висок, почернял от слънцето млад здравеняк.

Шефът, другото ченге — полицейски лейтенант на име Макгро, и аз слязохме по стълбите и се напъхахме в колата на шефа. Макгро седна до шофьора. Шефът и аз се настанихме отзад.

— Ще го окошарим на разсъмване — обясняваше Нунан, докато се возехме. — Свърталището на Шепота е на Кинг Стрийт. Обикновено го напуска около изгрев слънце. Можем и да нападнем, но това ще означава стрелба, а по-добре да го направим кротко. Ще го приберем на излизане. Замислих се дали няма пред вид не да го приберем, а да го пречукаме. Запитах го:

— Имаш ли достатъчно улики, за да го пратиш зад решетките?

— Достатъчно ли? — Той се засмя добродушно. — Ако това, дето куклата на Уилсън ни каза, не е достатъчно, за да го окачим на въжето, то аз съм джебчия.

През главата ми минаха няколко остроумни отговора. Запазих ги за себе си.

[1] „Кинг Джордж“ — марка уиски. ↑

СВЪРТАЛИЩЕТО НА ШЕПОТА

Разходката ни приключи под дърветата на една тъмна улица недалеч от центъра на града. Слязохме от колата и отидохме до ъгъла.

Един едър мъж в сив шлифер и със сива шапка, нахлупена ниско над очите, дойде да ни посрещне.

— Шепота е вътре — уведоми едрият мъж шефа си. — Обадил се е на Донахю, че ще остане в бърлогата. Ако мислите, че можете да го измъкнете, ми каза той, опитайте се.

Нунан се подсмихна, почеса се по ухото и любезно запитва:

— Колко, мислиш, са вътре с него?

— Във всеки случай към петдесет.

— Е, хайде де! Не може да са чак толкова много, не и в този ранен час.

— По дяволите, може — изръмжа здравенякът. — От полунощ са се завлачили.

— Така ли? Някой ни е издал. Може би не е трябвало да ги пускаш.

— Може би не е трябвало! — Здравенякът беше ядосан. — Само че аз направих това, което ти ми нареди. Ти каза да пускам всеки, който поиска да влиза или да излиза, а като се появи Шепота...

— Да го прибереш — допълни шефът.

— Е, да — съгласи се здравенякът, като ме гледеше свирепо.

Към нас се присъединиха още полицаи и се отдадохме на сладки приказки, Всички те, с изключение на шефа, бяха Б лошо настроение. А той сякаш се наслаждаваше на всичко това. Не можех да си обясня защо.

Свърталището на Шепота бе триетажна тухлена постройка, оградена от двуетажни сгради на средата между две пресечки. Партерът ѝ бе зает от магазинче за пури, което служеше и за вход, и за прикритие на комарджийското заведение, разположено на горните етажи. Вътре, ако можеше да се разчита на информацията, получена от здравеняка. Шепота бе събрал петдесетина приятели, въоръжени за

бой. Навън хората на Нунан бяха пръснати около сградата, по улицата пред нея, в тясната уличка зад нея и по съседните покриви.

— Е, момчета — рече шефът приятелски, след като всеки бе казал по нещо, — мисля, че Шепота като нас не иска неприятности, защото в противен случай щеше да се опита да си пробие път със стрелба, ако, разбира се, има толкова хора около себе си. Не бих се подвоумил да отбележа — мисля, че не са чак толкова много.

Здравенякът се намеси:

— Не са, другия път.

— Така че ако той не иска да има неприятности — продължи Нунан, — може би ще се оправим само с един разговор. Ник, отскочи и виж дали няма да го убедиш да бъде мирен.

— Ще отскоча, как не — отвърна здравенякът.

— Тогава му се обади по телефона — предложи шефът.

Здравенякът изръмжа: „Така по може“ и изчезна. Когато се върна, изглеждаше напълно удовлетворен.

— Той каза: „Вървете на майната си.“

— Извикай и останалите момчета — поръча весело Нунан. — Ще нападнем веднага щом се развидели.

Здравенякът и аз придружавахме шефа, докато той проверяваше дали хората му са правилно разположени. Не ми се поправиха особено — занемарена пасмина с прикрити погледи, лишени от ентузиазъм за предстоящата задача.

Небето стана светлосиво. Шефът, Ник и аз спряхме пред вратата на един занаятчийски магазин, разположен от другата страна на улицата, диагонално на нашата цел.

Свърталището на Шепота бе тъмно, прозорците на горните етажи — слепи, щорите на магазинчето за пури — спуснати.

— Неприятно ми е да започнем тази история, без да дам някакъв шанс на Шепота — рече шефът. — Той не е лошо момче. Обаче няма смисъл аз да се опитвам да му говоря. Той никога не е хранил особени симпатии към мен.

Погледна ме. Не казах нищо.

— Ти не би ли искал да пробваш, а? — запита ме той.

— А, ще опитам.

— Чудесно. Аз, разбира се, оценявам тази твоя готовност. Виж дали ще можеш да го уговориш да излезе навън без много шум. Знаеш

какво да кажеш — че е за негово добро и така нататък, както си е.

— Да — отвърнах и се запътих през улицата към магазинчето за пури, като движех съзнателно празните си ръце далеч от тялото и се стараех това да бъде забелязано.

Скоро щеше да се развидели. Улицата бе с цвят на дим. Стъпките ми отекваха по паважа.

Спрях пред вратата и почуках на стъклото — не много силно. Зелената щора от вътрешната ѝ страна превръщаше стъклото в огледало. В него забелязах двама мъже да се придвижват от другата страна на улицата.

Отвътре не се чуваше никакъв звук. Почуках по-силно, след което плъзнах ръка, за да натисна дръжката.

Зад вратата се чу съвет:

— Изчезвай оттук, докато си още в състояние.

Гласът бе глух, но не и шепнещ, значи не беше Шепота.

— Искам да говоря с Талер — казах аз.

— Иди говори на консервираната сланина, дето те е изпратила.

— Не говоря от името на Нунан. Талер чува ли ме?

Пауза. Сетне приглушеният глас отвърна:

— Да.

— Аз съм детективът от „Континентъл“, дето предупреди Дайна Бранд, че Нунан ти крои клопка — започнах аз. — Необходим ми е петминутен разговор с теб. Нямам нищо общо с Нунан, освен че искам да разтуря неговата банда. Сам съм. Ако кажеш, ще хвърля патлака на улицата. Пусни ме да вляза.

Зачаках. Всичко зависеше от това дали момичето бе успяло да му предаде разговора си с мен. Както ми се стори, чаках дълго.

Приглушеният глас рече:

— Когато отворим, влизаш бързо. И без фокуси.

— Готово.

Ключалката щракна. Гмурнах се вътре едновременно с вратата.

От другата страна на улицата изгърмяха една дузина пистолети. Около нас задрънчаха паднали стъкла от вратата и прозорците.

Някой ме препъна. Страхът ме дари с три мозъка и половин дузина очи. Оказах се натясно. Нунан ме бе изпързлял чудесно. Птичките вътре не можеха да не си мислят, че работя за него.

Падайки, аз се обърнах с лице към вратата. Преди да се просна на пода, пистолетът бе в ръката ми.

От другата страна на улицата якият Ник се бе подал от един вход, за да ни прати олово с двата си пистолета.

Подпрях ръка на пода. Тялото на Ник се виждаше на мушката. Натиснах спусъка. Ник престана да стреля. Кръстоса пистолетите на гърдите си и се строполи като чувал на тротоара.

Чифт ръце ме хванаха за глезените и ме изтеглиха вътре. Подът изстърга част от брадичката ми. Вратата хлопна. Някакъв шегаджия отбеляза:

— Аха, хората не те харесват.

Седнах и през шума извиках:

— Нямам нищо общо с тази работа.

Стрелбата намаля, спря. Щорите на вратата и на прозорците бяха осеяни със сиви дупки. От тъмнината се чу дрезгав шепот:

— Тод, ти и Реброто оставате да пазите тук, долу. Ние, останалите, все пак може да се качим горе.

Минахме през една стая зад магазинчето, после по някакъв коридор, изкачихме се по застлани с пътека стъпала и влязохме в друга стая на втория етаж, в която имаше маса, покрита със зелено сукно, готова за игра на зарове. Стаята бе малка, без прозорци и със запалени лампи.

Бяхме петима. Талер седна и запали цигара — дребен, мургав млад човек с лице, красиво като на черковен хорист, докато не се вгледаш в тънките му жестоки устни. Едно мършаво русо момче, не повече от двадесетгодишно, в спортен костюм се просна по гръб на кушетката и започна да издухва цигарен дим към тавана. Друг хлапак, също толкова рус и млад, но не така мършав, грижливо оправяше червената си вратовръзка и пригладдаше косата си. Мъж на около тридесет години със слабичко лице и малка, а може да се каже и липсваща брадичка под широка, отпусната уста, се разхождаше нагоре-надолу из стаята и тананикаше „Розови бузки“.

Седнах на един стол близо до Талер.

— Колко време смята Нунан да продължава тази работа? — запита той.

В дрезгавия му, шепнещ глас нямаше емоции, само леко раздражение.

— Този път теб търси — отвърнах аз. — Мисля, че иска да доведе работата до край.

Комарджията се усмихна с едва доловима презрителна усмивка.

— Навярно съзнава какъв „чудесен“ шанс има, като се опитва да ми окачи подобно фалшиво обвинение.

— Той не възнамерява да доказва вината ти пред съда — отбелязах аз.

— Така ли?

— Ще бъдеш застрелян за оказване на съпротива при арест или при опит за бягство. После процедурата ще бъде кратка.

— Много буен става на стари години. — Тънките му устни се извиха в нова усмивка. Изглежда, смъртните заплахи на шефа не го тревожеха особено. — Винаги когато иска да ме очисти, си го заслужавам. А какво има против теб?

— Отгатна, че ще му досаждам.

— Много лошо. Дайна ми каза, че си доста добро момче, ама с мангизите си бил нещо стиснат.

— Много приятно посещение. Ще ми кажеш ли каквото знаеш за убийството на Доналд Уилсън?

— Жена му го надупчи.

— Ти видя ли я?

— Видях я в следващата секунда, с патлака в ръка.

— Това не върши работа и на двама ни — казах аз.

— Не зная доколко добре си го скалпипил. Номерът е мръсен, вярно, и в съда може да мине; тук, пред мен обаче, играта ти няма да стане. Ако Нунан изобщо те гепи, ще те гепи вдървен. Кажи ми истината, за да свърша една работа.

Той пусна цигарата на пода, размаза я с крак и запита:

— Толкова ли си близо до истината?

— Дай доказателства и аз ще ги сложа на топло... ако мога да се измъкна оттук.

Той запали нова цигара:

— Мисис Уилсън каза, че аз съм й позвънил, така ли?

— Да... след като Нунан я убеди. И сега си го вярва... може би.

— Ти свети маслото на големия Ник — започна той.

— Ще рискувам и ще ти се доверя. Някакъв мъж ми се обади онази нощ. Не го познавам, не разбрах кой беше. Каза, че Уилсън е

отишъл при Дайна с чек за пет бона. Какво, по дяволите, ме засягаше? Но разбираш ли, смешното беше, че някакъв си непознат ми пуска новината. Затова и наминах. Дан не ми даде да вляза. Добре, но все пак ми се видя дяволски странно, че онзи приятел ми телефонира.

Тръгнах по улицата и се притаих в един вход. Забелязах, че бричката на мисис Уилсън е спряла на същата улица, но тогава не знаех все още, че е нейната и че тя е вътре. Той излезе много скоро и тръгна по улицата. Не видях изстрелите. Чух ги. После тази жена изскочи от колата и изтича до него. Знаех, че тя не е стреляла. Трябваше да се чупя. Но ми беше дяволски забавно, затова като видях, че това е съпругата на Уилсън, приближих се към тях и се опитах да разбера какво става. Това беше грешка, разбираш ли? Трябваше да се застраховам, в случай че сбъркам. Излъгах жената. И това е всичко — честно и почтено.

— Благодаря ти — казах аз. — Затова и дойдох. Сега номерът е да се измъкнем, без да ни очистят.

— Няма никакъв номер — увери ме Талер. — Излизаме, когато си пожелаем.

— Аз искам сега. А ако съм на твое място, също бих изчезнал. Дигнал си Нунан под фалшива тревога, но защо да се рискува? Изчезвай и до обяд се крий; дотогава инсценировката му ще се пропука.

Талер бръкна в джоба на панталона си и извади дебела пачка банкноти. Отброи една-две стотачки, няколко банкноти по петдесет долара, няколко по двадесет и по десет и ги подаде на мъжа без брада, като му рече:

— Уреди офейкването, Джери, но без да им даваш повече от обичайното.

Джери прибра парите, взе си шапката от масата и бавно излезе. Върна се след половин час, подаде няколко банкноти обратно на Талер и небрежно събщи:

— Чакаме в кухнята, докато ни дадат сигнал.

Слязохме в кухнята. Вътре беше тъмно. Още няколко души се присъединиха към нас. Скоро нещо удари вратата.

Джери я отвори и след три стъпала се озовахме в задния двор. Почти се бе развиделило. В групата бяхме десет души.

— Това ли са всички? — попитах Талер. Той кимна.

— Ник каза, че сте петдесет.

— Петдесет мои хора, за да се браним от тази долнопробна сган!
— подигра се той.

Един униформен полицай държеше задната врата отворена и нервно мърмореше:

— Побързайте, момчета, моля ви.

Имах желание да побързам, но никой друг не му обърна внимание.

Пресякохме една тясна уличка, едър мъж, облечен в кафяво, ни махна от друга врата. Преминахме през една къща, излязохме на съседната улица и се качихме в черен автомобил, спрян до бордюра.

Караше едно от русите момчета. Знаеше какво е скорост.

Казах, че искам да ме свалят някъде близо до хотел „Великият Запад“. Шофьорът погледна Шепота, който кимна. След пет минути слязох пред моя хотел.

— До скоро виждане — прошепна комарджията и колата плавно се отдалечи.

Последното, което видях, бе полицейският й номер да изчезва зад ъгъла.

ЕТО ЗАЩО ТЕ ВЪРЗАХ

Беше пет и половина. Минах през няколко квартала, преди да стигна до неосветената реклама, която гласеше: „Хотел Крофорд“. Изкачих се до гишето на втория етаж, регистрирах се, поръчах да ме събудят в десет и се оставих да ме отведат в една неприветлива стая, прехвърлих известно количество уиски от бутилката в стомаха си, взех чека на стария Илайхю за десет хиляди долара и пистолета с мен в леглото.

В десет се облякох, отидох до Първа национална банка, открих младия Олбъри и го помолих да ми потвърди чека. Накара ме да почакам известно време. Предполагам, че сс обади в дома на стареца, за да разбере дали чекът е редовен. Най-накрая ми го върна, съответно подписан.

Измъкнах плик, сложих писмото и чека на стареца вътре, адресирах го до Бюрото в Сан Франциско, лепнах му една марка, затворих го, излязох и го пуснах в пощенската кутия на ъгъла.

След това се върнах в банката и запитах момчето:

— Сега ми кажи — защо го уби? Той се усмихна:

— Робин Худ или президента Линкълн?

— Няма ли да си признаеш, че си убил Доналд Уилсън?

— Не бих желал да съм неучтив — отвърна той, все още усмихнат, — но няма.

— Това ще усложни нещата — оплаках се аз. — Не можем да стоим тук дълго време и да спорим, без да ни прекъснат. Кой е този дебелак с очилата, дето идва насам?

Лицето на момчето порозовя.

— Мистър Дритън — касиерът — отвърна то.

— Представи ме.

Момчето се почувствува неловко, но произнесе името на касиера. Дритън — огромен мъж с гладко розово лице, с ореол от бяла коса около, общо взето, оплешивяла розова глава и с пенсне — пристъпи към нас.

Помощник-касиерът измърмори имената ни. Стиснах ръката на Дритън, без да изпускам момчето от погледа си.

— Току-що казвах, че трябва да намерим по-уединено място за разговор. Той вероятно няма да си признае, докато не се заема малко с него, а аз не бих искал всички в банката да ме слушат как крещя.

— Да си признае? — Езикът на касиера се показва между устните му.

— Разбира се. — Лицето ми, гласът и поведението бяха любезни — имитирах Нунан. — Не знаете ли, че Олбъри е приятелчето, дето уби Доналд Уилсън?

Зад очилата на касиера се зароди учтива усмивка, предизвикана от тъпата, както си мислеше той, шега и премина в недоумение, когато погледна към своя помощник. Момчето се изчерви, а усмивката, която се мъчеше да се появи на устата му, беше нещо страшно.

Дритън прочисти гърлото си и сърдечно отбеляза:

— Чудесна утрин. Времето напоследък е прекрасно.

— Ама няма ли някое усамотено място, където да можем да поговорим? — настоях аз.

Дритън подскочи нервно и запита момчето:

— Какво... какво е това?

Младият Олбъри отвърна нещо, което никой не би могъл да разбере.

Аз се обадох:

— Ако няма, ще трябва да го отведе в полицията.

Дритън улови пенснето си, което се плъзна по носа му, намести го обратно на място и рече:

— Елате тук.

Последвахме го през фоайето, минахме през една врата, след което влязохме в стая с надпис **ПРЕЗИДЕНТ** — кабинета на стария Илайхю. Вътре нямаше никой.

Кимнах на Олбъри да седне и аз се настаних на свой ред. Касиерът тревожно се суетеше с гръб към бюрото и с лице към нас.

— А сега, сър, бихте ли обяснили какво става — рече той.

— И до това ще стигнем — отвърнах аз и се обърнах към момчето. — Ти си бившо гадже на Дайна, дето тя му била дузпата. Ти си единственият, който я е познавал отблизо и би могъл да знае за чека навреме, за да успее да се обади на мисис Уилсън и на Талер. Уилсън

бе застрелян с пистолет, калибър 32. Банките са влюбени в този калибър. Може пистолетът, който си използвал, да не е на банката, но аз мисля, че е. Може и да не си го оставил обратно. Тогава един ще липсва. Във всеки случай аз ще повикам експерт, който с неговите микроскопи и микрометри да сравни куршумите, улучили Уилсън, и куршумите, изстреляни от всичките пистолети на банката.

Момчето ме погледна спокойно и не отвърна нищо. Беше успяло отново да се овладее. Така нямаше да се получи. Трябваше да стана зъл. Продължих:

— Ти си бил хлътнал по момичето. Призна ми, че само защото тя не се навила, ти не си...

— Недейте... моля ви, недейте — задъхано промълви Олбъри. Лицето му отново почервения.

Вперих подигравателен поглед в него, докато сведе очи.

— Твърде много говориш, синко. Беше страшно нетърпелив да разкриеш живота си пред мен. Така действувате вие, аматьорите-престъпници. Прекалявате с откровенията.

Той си гледаше ръцете. Подхвърлих му и другата изненада:

— Знаеш, че ти си го убил. Знаеш дали си стрелял с пистолет на банката и дали си го върнал. Ако си го сторил, нямаш изход. Акулите-експерти ще се погрижат за това. А ако не си, все пак ще те пипна. Добре. Не е необходимо да ти казвам дали имаш шанс, или не. Ти си знаеш.

Нунан е скроил лъжливо обвинение на Талер-Шепота. Не може да го осъди, обаче инсценировката е стабилна и ако Талер бъде убит за оказване на съпротива при арест, шефът ще си остане чист. А това е и неговата цел — да убие Талер. Цяла нощ Талер държи полицаите на разстояние от бърлогата си на Кинг Стрийт. Все още устоява..., ако не са го набарали вече. Първото ченге да го докопа и Талер напуска „сцената“.

Ако мислиш, че можеш да отървеш кожата си и искаш друг да бъде убит вместо теб, твоя си работа. Но ако съзнаваш, че нямаш шанс, а ти нямаш, в случай че се открие пистолетът, за бога, дай поне възможност на Талер да се измъкне.

— Бих искал. — Гласът на Олбъри бе като на стар човек. Той вдигна поглед от ръцете си, видя Дритън, каза отново: „Бих желал“ и спря.

— Къде е пистолетът! — запитах аз.

— В чекмеджето на Харпър — отвърна момчето.

Погледнах намръщено касиера и попитах:

— Ще го донесете ли?

Той излезе, сякаш доволен, че ни напуска.

— Нямах намерение да го убивам — започна младежът. — Не мисля, че съм имал такова намерение.

Кимнах окуражаващо, като се стараех да изглеждам сериозен и изпълнен със съчувствие.

— Не съм искал да го убивам, макар че взех пистолета със себе си. Вие сте прав, че бях лапнал по Дайна... тогава. Някои дни ми ставаше непоносимо, в други беше по-леко. Денят, в който Уилсън донесе чека, бе от тежките. Единственото нещо, за което можех да мисля тогава, бе, че съм я загубил, защото нямам повече пари, а той й даваше пет хиляди долара. Чекът беше причината. Разбирате ли? Знаех, че тя и Талер бяха... известно ви е. Ако бях научил, че между нея и Уилсън също има нещо, без да съм видял чека, нямаше да сторя това. Сигурен съм. Причината бе чекът... и мисълта, че съм я загубил, защото парите ми са се свършили.

Онази нощ наблюдавах къщата и го видях да влиза. Страхувах се от това, което можех да направя, защото този бе един от тежките ми дни, а пистолетът бе в джоба ми. Честно, не исках да правя нищо. Страхувах се. Не можех да мисля за нищо друго освен за чека и защо я бях загубил. Знаех, че жената на Уилсън е ревнива. Това го знаят всички. Мислех си, че ако й се обадя и кажа... не зная какво точно съм си мислил, но отидох до един магазин зад ъгъла и позвъних оттам. После се обадих на Талер. Исках и двамата да бъдат там. Ако се бях сетил и за някой друг, който да има някаква връзка с Дайна или Уилсън, също щях да го повикам.

Сетне се върнах и започнах отново да наблюдавам къщата на Дайна. Мисис Уилсън пристигна, а после и Талер — и двамата стояха и наблюдаваха къщата. Бях доволен. Вече не се страхувах толкова от това, което можех да направя. След известно време Уилсън излезе и тръгна по улицата. Погледнах към колата на мисис Уилсън и към входа, където знаех, че е Талер. И двамата не предприеха нищо, а Уилсън се отдалечаваше. Тогава разбрах защо съм искал и те да са там. Бях се надявал да сторят нещо... така че аз да остана настрана. Но те

не помръдваха, а той си отиваше. Ако някой от тях се бе приближил да го заговори или го бе последвал само, аз нямаше да направя нищо. Но нищо подобно не се случи. Спомням си, че извадих пистолета от джоба си. Пред очите ми всичко бе замъглено, сякаш плачех. Може да съм плакал. Не си спомням да съм стрелял... искам да кажа, не си спомням съзнателно да съм се прицелвал и да съм натискал спусъка, но си спомням звука от изстрелите и мисълта, че този звук идва от пистолета-, който стисках в ръката си. Не си спомням как изглеждаше Уилсън и дали падна, преди аз да се обърна и да побягна по уличката. Когато се прибрах в къщи, почистих и отново заредих пистолета, а на следващата сутрин го върнах обратно в чекмеджето на касиера.

На път за участъка, с момчето и пистолета, аз се извиних за селските номера, които трябваше да приложам в началото на разпита, и обясних:

— Трябваше да вляза под кожата ти, а това е най-добрият подход, който познавам. Начинът, по който говореше за момичето, ми подсказа, че си твърде добър артист, за да си признаеш на право.

Той трепна и бавно продума:

— Това не беше само игра. Когато се видях в опасност, когато се изправих пред бесилката, тя не ми се стори... не изглеждаше вече толкова важна за мен. Не можех... и сега не мога... напълно да разбера... съвсем... защо го направих. Разбирате ли ме какво имам предвид? Това някак си прави цялата история... и мен самия... евтини. Имам пред вид всичко, от самото начало.

Не можех да отговоря с нищо друго освен с безсмисленото: „И такива неща стават.“

В кабинета на шефа намерихме един от участниците в „нападението“ от предишната нощ — червенобузест полицейски чиновник на име Бидъл. Опули се насреща ми с любопитни сиви очи, но не зададе въпроси за събитията на Кинг Стрийт.

От канцеларията на прокурора Бидъл повика млад адвокат на име Дарт. Олбъри повтаряше разказа си пред Бидъл, Дарт и един стенограф, когато шефът на полицията, с вид на току-що изпъзлял от леглото, се появи:

— Е, наистина е чудесно да те видя — заяви Нунан, като друсаше ръката ми нагоре-надолу и ме тупаше по гърба. — Ей! Снощи беше бая натясно, а? Гадове! Преди да нахлуем в бърлогата и да

открием, че е празна, бях съвсем сигурен, че са те очистили. Кажи ми как се измъкнаха оттам тези мръсници.

— Двама-трима от твоите хора ги пуснаха през задната врата, прекараха ги през къщата отзад и ги натовариха в полицейска кола. Взеха ме и мен, за да не пукна там.

— От моите хора ли казваш? — запита той, без да изглежда учуден. — Да, да! И как точно изглеждаха?

Описах му ги.

— Шор и Райърдан — отбеляза той. — Трябваше да се досетя. А тук какво става? — кимна той с дебелия си нос към Олбъри.

Разказах му накратко, докато момчето продължаваше да диктува показанията си. Шефът се захили доволен и рече:

— Да, да, бях несправедлив към Шепота. Ще трябва да го открия и да се изясним. Значи ти гепи момчето? Това наистина е чудесно. Моите поздравления и благодарности. — Той разтърси ръката ми отново. — Няма да напускаш нашия град сега, нали?

— Все още не.

— Това е прекрасно — увери ме той.

Излязох и комбинирах закуската с обяда. После си позволих да се обръсна и подстрижа. Изпратих телеграма до Бюрото, с която молах да изпратят Дик Фоули и Мики Лайнън в Пърсънвил, прескочих до стаята си, преоблякох се и се отправих към дома на моя клиент.

Старият Илайхю седеше в един фотьойл, увит в одеяла, до огрян от слънцето прозорец. Подаде ми масивната си ръка и ми благодари, че съм хванал убиеца на сина му.

Отвърнах му с горе-долу подходяща реплика. Не го запитах как е узнал новината.

— Чекът, който ти дадох снощи — започна той — е справедливо възнаграждение за свършената от теб работа.

— За тази работа чекът на сина ти бе повече от достатъчен.

— Тогава наречи моя премия.

— Служителите на „Континентъл“ нямат право да вземат премии или награди — отвърнах аз.

Лицето му започна да се зачервява.

— Я върви...

— Не си забравил, че чекът ти беше предназначен за разследване на престъпността и корупцията в Пърсънвил, нали?

— Това беше глупост — изсумтя той. — Снощи бяхме възбудени. То отпада.

— Не съм съгласен.

Старият избълва множество ругатни:

— Парите са мои и няма да ги пръскам за щуротии. Ако не ги искаш за това, което направи, върни ми ги.

— Престани да ми крещиш — заявих аз. — Нищо няма да ти върна, а ще ти предложа един добре прочистен град. За това се спазарихме и това ще получиш. Сега ти е известно, че синът ти е бил убит от младия Олбъри, а не от твоите приятелчета. И на тях им е ясно, че с Талер не сте ги мамели. А след смъртта на сина си ти си могъл да им обещаеш, че вестниците няма да се ровят повече в мръсотииите им. И отново всичко е прекрасно и спокойно. Казах ти, че очаквах подобно нещо, ето защо те вързах. Сега си вързан. Чекът е потвърден и не можеш да спреш изплащането му. Писмото, с което ме упълномощи, не е равнозначно на договор, но ще трябва да се отнесеш до съда, за да докажеш, че е така. Ако толкова много се стремиш към подобен род известност, давай. И аз ще ти съдействувам да я получиш.

Снощи твоят човек — тлъстият шеф на полицията — се опита да ме убие. Това не ми се харесва. Достатъчно съм злопамятен, за да ми се прииска да го унищожа за тази му проява. Сега ще се забавлявам аз. В ръцете ми са твоите десет хиляди долара, с които ще си поиграя. Ще ги използвам, за да разпоря Пойзънвил от адамовата му ябълка до глезените. Ще се старая да получаваши отчетите ми по възможност най-редовно. Надявам се да ти доставят удоволствие.

И излязох от къщата, последван от рояк съскащи около главата ми проклетия.

СВЕДЕНИЯ ЗА КИД БЪЧВАТА

По-голямата част от следобедна прекарах в оформяне на отчета за тридневната операция „Доналд Уилсън“. След това се излегнах, запафках и до вечеря се отдадох на мисли за операцията „Илайхю Уилсън“.

Слязох в ресторанта на хотела и точно се бях ориентирал към една кълцана пържола с гъби, когато чух да произнасят високо името ми.

Момчето ме заведе до една от телефонните кабинки във фойето. От слушалката се чу ленивият глас на Дайна Бранд:

„Макс иска да те види. Можеш ли да наминеш довечера?“

„У вас ли?“

„Да.“

Обещах да намина и се върнах в ресторанта към храната си. След като приключих, се качих в моята стая — петия етаж, към улицата. Отключих вратата, влязох и щракнах ключа.

Един куршум целуна касата на вратата близо до органа, с който обикновено мисля.

Няколко куршума направиха още дупки във вратата, касата ѝ и стената, но по това време вече бях отнесъл мислителницата си в безопасен ъгъл — извън обсега на стрелбата.

Бях забелязал, че от другата страна на улицата има една четириетажна административна сграда, чийто покрив бе малко над нивото на моя прозорец. Покривът трябваше да е тъмен. Лампата в моята стая светеше. При тези условия няха шанс да се опитвам да надзъртам.

Огледах се наоколо за нещо, което да запратя по глобуса на лампата. Открих една библия и я метнах. Глобусът се пръсна и ме дари с тъмнина.

Стрелбата спря.

Пропълзях до прозореца и коленичих, прилепил око до един от долните му ъгли. Покривът от другата страна на улицата бе тъмен и

твърде високо над мен, за да мога да видя нещо отвъд ръба му. Десетте минути еднооко шпиониране не ми донесоха нищо друго освен схванат врат.

Вдигнах телефона и помолих момичето да ми изпрати охраната на хотела.

Беше внушителен мъж с бели мустаци и със заоблено, недоразвито чело като на дете. Носеше твърде малка шапка, килната на темето, така че да открие челото му. Стрелбата много го развълнува.

Пристигна управителят на хотела — пълен мъж със старателно контролирани лицеви мускули, глас и маниери. Той изобщо не се развълнува. С държането си сякаш казваше: „Това е нечувано, но, разбира се, не дотам сериозно“, кат уличен факир, чиито джунджурии са се разпаднали по време на фокус.

Намерихме нова крушка, рискувахме, запалихме я и преброихме дупките от куршумите. Бяха десет.

Идваха полицаи, отиваха си и се връщаха, за да докладват липсата си на късмет в издирването на каквато и да е следа. Позвъни Нунан. Най-напред говори със сержанта, който водеше групата полицаи, а сетне и с мен.

„Току-що разбрах за стрелбата — каза той. — И кой предполагаш, че може да те е дебнал така?“

„Нямам представа“ — излъгах аз.

„Не си ли ранен?“

„Не.“

„Е, това безспорно е чудесно — заяви той сърдечно. — А този хубостник ще го пипнем, независимо кой е; можеш да се обзаложиш. Искаш ли да оставя няколко от моите момчета при теб, просто за всеки случай?“

„Не, благодаря ти.“

„Ще ги имаш, стига да искаш“ — настоя той. „Не, благодаря.“

Накара ме да му обещавам, че ще го посетя при първа възможност, увери ме, че полицията в Пърсънвил е на мое разположение и че ако нещо се случи с мен, това ще съсипе целия му живот. И най-накрая се отървах от него.

Полицайте си отидоха. Преместиха ми багажа в стая, по която трудно можеше да се стреля. Преоблякох се и се запътих към Хърикейн Стрийт, за да осъществя срещата си с шепнещия комарджия.

Вратата ми отвори Дайна Бранд. Тази вечер разлятата ѝ сочна уста бе равномерно начервена, но кестенявите ѝ коси все така се нуждаеха от подстригване и бяха наслуки разделени. Отпред на оранжевата ѝ рокля имаше лекета.

— Значи все още си жив — забеляза тя. — Предполагам, че нищо не може да се направи по този въпрос. Влизай.

Влязохме в претрупаната ѝ всекидневна. Дан Ролф и Макс Талер играеха на пинакъл.^[1] Ролф ми кимна. Талер се изправи, за да ми подаде ръка.

Дрезгавият му, шепнещ глас произнесе:

— Чувам, че си обявил война на Пойзънвил.

— Не обвинявай мен. Имам си клиент, който иска да проветри района.

— Искаше, а не — иска — поправи ме той, докато сядахме. — Защо не я зарежеш тая работа?

Дръпнах му една реч:

— Не. Не ми харесва начинът, по който Пойзънвил се отнесе към мен. Сега ми се удава възможност и смятам да се разплатя. Разбирам, че ти си се върнал обратно към групата — братята са отново заедно и било, каквото било. Искаш да те оставят на мира. Беше време, когато ѝ аз исках същото. Ако ме бяха оставили на мира, сега щях да съм на път за Сан Франциско. Но уви. Особено ми досаждаше дебелият Нунан. За два дни два пъти се опита да ми вземе скалпа. Това е прекалено. Сега е мой ред да го гоня до смърт и точно това възнамерявам да направя. Пойзънвил е узрял за жътва. Тази работа ми допада и ще си я свърша.

— Ако оцелееш — рече комарджията.

— Да — съгласих се аз. — Тази сутрин четох във вестника как един приятел се задавил, както си ядял шоколадов еклер в леглото, и умрял.

— Добре казано — отбеляза Дайна Бранд, изпружила едрото си тяло на един фотьойл, — но не беше в сутрешния вестник.

Тя запали цигара и хвърли клечката под кушетката. Охтичавият бе събрал картите и безцелно ги разбъркваше.

Талер ме погледна намръщено и каза:

— Уилсън иска да задържиш десетте бона. Задоволи се с това.

— Дребнав съм по характер. Опитите за убийство ме влудяват.

— Това няма да ти донесе нищо освен ковчег. Аз съм на твоя страна. Ти не позволи на Нунан да ме оплете. Затова и те съветвам — забрави и си върви.

— И аз съм на твоя страна — отвърнах му аз. — Затова ти казвам — бягай от тях. Веднъж ти играха двойна игра. Пак ще ти създадат неприятности. Така или иначе са се понесли надолу. Изчезвай, докато не е станало напечено.

— Много съм си добре. — отвърна той — и съм в състояние сам да се грижа за себе си.

— Може би. Но знай, че хубавите работи не траят дълго. Обрал си каймака. Сега е моментът да се измъкнеш.

Той поклати дребната си тъмнокоса глава и отбеляза:

— Смятам, че си доста отворен тип, но проклет да съм, ако мисля, че можеш да се пребориш г тази шайка. Много е трудно. Ако смятах, че можеш да ги окачиш на бесилото, щях да се присъединя към теб. Знаеш какви са отношенията ми с Нунан. Но ти никога няма да успееш. Зарежи ги.

— Не. Ще се държа до последния цент от десетте хиляди на Илайхю.

— Казах ти, че е страшно твърдоглав, за да се вразуми — намеси се Дайна Бранд и се прозя. — Дан, в този приют няма ли нещо за пиене?

Охтичавият стана и излезе от стаята. Галер сви рамене:

— Карай както си знаеш. Предполага се, че ти е ясно какво вършиш. Ще ходиш ли утре вечер на мача?

Отговорих, че мисля да отида. Влезе Дан Ролф с джин и мезета. Пихме по няколко чашки. Коментирахме предстоящите боксови мачове. За моето опълчване срещу Пойзънвил не се отвори повече дума. Комарджията очевидно бе вдигнал ръце от мен, но без да се засяга от ината ми. Даже ми пусна, както изглеждаше, верни сведения за мачовете. Каза, че всяко залагане ще е печелившо, ако залагачият не забрави, че Кид Бъчвата сигурно ще нокаутира Айк Буш в шестия рунд. Той очевидно знаеше за какво говори, а както изглежда, това не бе новост и за Останалите.

Тръгнах си малко след единадесет и се прибрах в хотела без произшествия.

[1] Пинакъл вид игра на карти. — Б. пр. ↑

ЧЕРНАТА КАМА

На следващата сутрин се събудих с идея под черепа. Пърсънвил имаше само някакви си четиридесет хиляди жители. Нямах да е трудно да разпространиш слух. В десет часа вече го разпространявах.

Разпространявах слуха в билиардни, магазинчета за цигари, питейни заведения, будки за безалкохолни напитки и по ъглите — навсякъде, където срещнех двама-трима души да се шляят. Техниката на разпространението бе, общо взето, следната:

— Имате ли огънче?... Благодаря... Ще ходите ли на бокс довечера?... Чувам, че Айк Буш ще се гмурне в шестия... Трябва да е вярно; научих го от Шепота... Да, всички са еднакви.

Хората обичат информация „отвътре“, а всичко, към което беше прикрепено името на Талер, бе много „вътрешно“ за Пърсънвил. Слухът се разпространяваше прилично. Половината от мъжете, на които го пуснах, работеха с усърдие, почти равно на моето, просто за да покажат, че знаят как стоят нещата.

Когато започнах кампанията, обложите, че Айк Буш ще победи, бяха седем към четири и две към три — че ще спечели с нокаут. Към два часа залаганията бяха вече наравно, а в три и половина Кид Бъчвата бе фаворит — с две към едно.

Последният ми пристан бе една закусвалня, където докато ядях топъл сандвич с месо, подхвърлих новината на келнера и на още двама-трима клиенти.

Навън видях един мъж да чака до вратата. Имаше криви крака и издължена заострена челюст като на диво прасе. Той кимна и тръгна редом с мен по улицата, като дъвчеше клечка за зъби и ме гледаше косо. На ъгъла каза:

— Зная със сигурност, че не е така.

— Кое? — запитах аз.

— Че Айк Буш ще падне. Зная със сигурност, че това няма да стане.

— Тогава изобщо не трябва да се притесняваш. Но парите на умните са две към едно за Бъчвата. А той не е чак толкова добър, освен ако Буш ни му пусне.

Дългото чене изплю сдъвканата клечка и светна с пожълтелите си зъби към мен.

— Той самият ми каза снощи, че Бъчвата е слаб боксьор за него и че няма да ми направи подобно нещо... не на мен.

— Приятел ли ти е?

— Не точно, но той знае, че аз... Ей, я чуй! Наистина ли Шепота ти каза това? Честно?

— Честно.

Той изруга яростно:

— А аз заложих последните си тридесет и пет долара за този плъх, на неговата дума. Аз, който можех да го тикна в... — Той спря и погледна надолу по улицата.

— За какво ще го тикаш в пандиза? — запитах аз.

— За много работи — отвърна той. — Нищо. Излязох с предложение.

— Ако знаеш нещо за него, може би ще трябва да го обсъдим. Аз самият нямам нищо против Буш да спечели. Ако това, което знаеш, си струва, какво ни пречи да му погодим номер?

Той ме погледна, после сведе очи към тротоара, затършува в джоба на жилетката си за нова клечка, мушна я в устата си и измърмори:

— Ти кой си?

Казах му някакво име — нещо като Хънтър или Хънт, или Хънтингтън, и го запитах за неговото. Отвърна, че се казва Максуйн, Боб Максуйн и мога да запитам всеки в града дали е вярно.

Уверих го, че му вярвам и запитах:

— Какво решаваш? Ще притиснем ли Буш?

В очите му се появиха жестоки пламъчета и угаснаха.

— Не — преглътна той. — Аз не съм такъв човек. Аз никога...

— Ти никога нищо не си сторил, освен дето си се оставил да те изиграят. Максуйн, не е необходимо ти да се срещаш с него. Дам ми материал и аз ще завъртя играта... при положение че е истински.

Той обмисли предложението, като облизваше устни, без да забележи, че клечката падна от устата му и остана да стърчи отпред на

палтото му.

— Няма ли да изпортиш, че и аз имам участие в тази работа? — запита той. — Аз принадлежа към този град и ако се разчуче, не ми остават никакви шансове. И него няма да предадеш, нали? Само ще го накараш да се бие?

— Точно така.

Възбуден, той хвана ръката ми и настоя:

— Честна дума?

— Честна дума.

— Истинското му име е Ал Кенеди. Преди две години, когато бандата на Хагарти Ножицата обра Кийстоунската банка във Филадельфия и свети маслото на двама куриери, и той бил в групата. Ал нямал пръст в убийството, но участвувал в лудорията. По това време се боксираше из Филадельфия. Пипнали всички, а той се измъкнал. Затова и се зазира тука по шубраците и не дава да му показват сурата по вестници и афиши. Ето защо се преструва, че е нищо, макар че е най-добрият. Разбираш ли? Този Айк Буш е същият Ал Кенеди, дето филадельфийските полицаи търсят за кийстоунския фокус. Ясно ли ти е? Той е бил в...

— Разбирам, разбирам — спрях въртележката. — Следващата ни крачка е да се доберем до него. Как ще го направим?

— Кърти в „Максуел“. Мисля, че по това време е там и събира сили за боя с юмруци.

— Събира сили за какво? Той не знае, че ще се бие. Ама ние ще направим опит да го придумаме.

— Ние! Ние! Откъде измисли това ние. Ти каза... ти се закле, че ще ме държиш настрана.

— Да — отвърнах аз, — сега си спомням. А той как изглежда?

— Чернокос хлапак, строен, с едно увиснало ухо и съвсем прави вежди. Не съм убеден, че идеята ще му допадне.

— Остави това на мен. Къде да те намеря после?

— Ще се навъртам около заведението на Мъри. Внимавай да не ме издадеш. Обеща.

„Максуел“ бе един от дузината хотели на Юниън Стрийт — с тесни врати, между два магазина, с паянтово стълбище, водещо към

канцелариите на втория етаж. Рецепцията на „Максуел“ бе един дървен тезгях във фойето, с табло за ключове и писма, което имаше вопиюща нужда от боядисване. На тезгяха лежах месингов звънец и мръсен регистър. Нямах никой.

Трябваше да прелистя осем страници отзад напред за да намеря — Айк Буш, Солт Лейк Сити, 214. Преградката с този номер бе празна. Изкачих се още няколко стъпала и почуках на съответната врата. Нищо не излезе. Опитах още два-три пъти, след което тръгнах обратно. Някой се качваше. Изчаках на горната площадка, за да видя кой е. Светлината беше слаба, но достатъчна за бегъл поглед.

Идваше строен мускулест младеж, облечен в памучна риза, син костюм и сив каскет. Черните вежди образуваха права линия над очите му.

— Здравсти — рекох аз.

Той кимна, без да спре или да произнесе дума.

— Ще спечелиш ли довечера? — запитах.

— Надявам се — отвърна той кротко, като ме отмина.

Оставих го да изкачи четири стъпала към стаята си, преди да му кажа:

— Аз също. Ще ми бъде неприятно да те откарам обратно във Фили, Ал.

Той направи още една крачка, много бавно се обърна, подпря рамо на стената, очите му придобиха сънливо изражение и изсумтя:

— Ъ?

— Ако се оставиш това нищожество Кид Бъчвата да те лепне в шестия или в който и да е друг рунд, много ще се огорча — казах аз. — Не го прави, Ал. Ти не искаш да се върнеш във Фили.

Младежът заби брадата си надолу и тръгна към мен. Когато бе на една ръка разстояние, спря и извъртя малко лявото си рамо напред. Ръцете му висяха отпуснати. Моите бяха в джоба на шлифера.

— Ъ? — произнесе той отново.

— Опитай се да запомниш следното: Ако тази вечер Айк Буш не спечели, утре сутринта Ал Кенеди ще пътува на изток. — Той повдигна лявото си рамо. Наместих пистолета в джоба си.

— Откъде ти дойде тази идея, че няма да спечеля? — изръмжа той.

— Само дочух. Не повярвах, ама може да искаш безплатен билет до Филадельфия.

— Трябва да ти избия ченето, тлъст мошеник такъв.

— Сега е моментът да го направиш — посъветвах го аз. — Ако спечелиш довечера, едва ли ще ме видиш пак. Ако загубиш, ще ме видиш, но ръцете ти няма да са свободни.

Открих Максуйн при Мъри — комарджийско заведение на Бродеуй.

— Добра ли се до него? — запита той.

— Да. Всичко е уредено... в случай че не изчезне от града, не каже на покровителите си или пък просто не ми обърне внимание, или...

Максуйн започна да нервничи.

— По дяволите, добре внимавай — предупреди ме той. — Може да се опитат да те премахнат. Той... Аз трябва да видя един приятел — и ме изостави.

Боксовите състезания в Пойзънвил се провеждаха в голямо дървено здание — бившо казино на края на града, там, където някога е имало парк за развлечения. Когато пристигнах в осем и половина, сякаш целият град се бе събрал — в плътни редици от сгъваеми столове около ринга и още по-гъсто натъпкани пейки на двете малки балкончета.

Дим. Воня. Жега. Шум.

Мястото ми бе на третия ред, до ринга. Придвижвайки се към него, съзрях Дан Ролф на един стол до пътеката, недалеч от моя, а до него — Дайна Бранд. Най-последно косата ѝ бе подстригана и навита с маша, а в сивото си кожено палто изглеждаше много шик.

— Заложил ли си на Бъчвата? — запита тя след размяна на поздравите.

— Не. Ти много ли заложил на него?

— Не толкова, колкото ми се искаше. Задържахме, щото се надявахме шансовете да се подобрят, а те отидоха по дяволите.

— Изглежда, всеки в града знае, че Буш ще се гмурне — казах аз. — Преди няколко минути видях да залагат стотачка за Бъчвата при четири към едно. — Надвесих се над Ролф, приближих устата си там, където сивата кожена яка криеше ухото на момичето, и зашепнах:

— Гмуркането отпада. По-добре промени залога си, докато още не е късно.

Големите ѝ зачервени очи се разшириха и потъмняха от възбуда, алчност, любопитство и подозрение.

— Наистина ли? — дрезгаво запита тя.

— Да.

Тя прехапа изчервените си устни, сви вежди и попита:

— Откъде го научи?

Нямаше да ѝ кажа. Подъвка още устни и отново запита:

— Макс знае ли?

— Не съм го виждал. Тук ли е?

— Така предполагам — отвърна тя разсеяно, с невиждащ поглед. Устните ѝ се движеха, сякаш броеше на ум.

— Както искаш, но е истина — настоях аз.

Тя се наведе напред, за да ме погледне изпитателно в очите, стисна зъби, отвори чантата си и измъкна свитък банкноти, голям колкото кутия за кафе. Част от тях бутна на Ролф.

— Ето, Дан, заложи ги на Буш. Все пак разполагаш с един час да огледаш облозите.

Ролф взе парите и тръгна да изпълнява задачата. Седнах на неговото място. Тя сложи ръка на рамото ми и рече:

— Господ да ти е на помощ, ако си ме накарал да хвърля на вятъра всичките тия мангизи.

Дадох си вид, че самата идея е абсурдна.

Започнаха предварителните мачове — четирирундови схватки между разнородни, посредствени боксьори. Продължавах да се оглеждам за Талер, но напразно. Момичето се въртеше на стола си до мен, без да обръща внимание на това, което става на ринга. Времето си тя оползотворяваше, за да ме разпитва откъде съм получил информацията и да ме заплашва с проклетия и наказания в ада, ако всичко това се окаже блъф.

Ролф се върна по време на полуфинала и подаде на момичето шепа талони. Когато се насочих към мястото си, тя мореше зрението си над тях. Без да вдига поглед, ми извика:

— След мача ни изчакай вън.

Докато се промъквах към моето място, Кид Бъчвата се изкачи на ринга. Беше румено, добре сложено момче със сламеноруса коса, белези от удари по лицето и твърде много плът около горната част на светлолилавите си гащета. Айк Буш, иначе наречен Ал Кенеди,

премина между въжетата в отсрещния ъгъл. Фигурата му изглеждаше по-добре — стройна, приятно мускулиста, гъвкава, само лицето му бе преbledняло, неспокойно.

Двамата бяха представени, след което отидоха в средата на ринга за обичайните напътствия. Върнаха се всеки в своя ъгъл, отметнаха халатите си, разкършиха се на въжетата: гонгът удари и схватката започна.

Кид Бъчвата беше безделник. Имаше чифт крошета, които можеха и да причинят болка при попадение, но всеки човек с два крака трябваше да е в състояние да се държи настрана от тях. Буш си го биваше — пъргави крака, прекрасна бърза лява ръка и дясна, която изнасяше като светкавица. Ако стройното момче се стараяше, щеше да е убийство за Кид да застане на ринга срещу него. Но уви, той не го правеше. Мисълта ми е, че Буш не се стремеше да спечели. Стремеше се да не го прави и бе много зает с тази си дейност.

Бъчвата се клатеше на плоските си стъпала по ринга; мятеше крошета във всички посоки — от лампите до ъгловите стойки. Тактиката му бе проста — юмруците му се сипеха на воля и очакваха своя шанс. Буш влизаше и излизаше от схватките и нанасяше удари на руменото момче, когато си пожелаеше, но без да влага нищо в тях.

Преди края на първия рунд публиката започна да ги освирква. Вторият рунд също беше слаба работа. Не се чувствувах много добре. Нямахме признаци Буш да се е повлиял особено от краткия ни разговор. С ъгълчето на окото си виждах как Дайна Бранд се опитва да привлече вниманието ми. Изглеждаше разгорещена. Внимавах да не го привлече наистина.

Приятелските действия на ринга продължиха и през третия рунд, придружени от викове: „Изхвърлете ги“, „Защо не се целувате?“, „Накарайте ги да се бият“. Валсът на боксьорите ги отведе в близкия до мен ъгъл и като използвах една пауза в освиркванията, направих фуния с ръце и извиках:

— Обратно във Фили, Ал.

Буш бе с гръб към мен. Той завъртя Бъчвата, притисна го към въжетата така, че той — Буш — да е с лице към мен.

Някъде отдалеч, от другия край на залата долетя още един вик:

— Обратно във Фили, Ал. Максуйн, предположих аз.

Отстрани един пиян повдигна подпухналото си лице и изрева същото нещо, като се смееше, сякаш това бе чудесна шега. Несъзнателно викът бе подет и от други. Единствено Буш изглеждаше обезпокоен.

Очите му зашариха под черната линия на веждите.

Едно от произволните замахвания на Бъчвата шибна стройното момче отстрани по брадичката.

Айк Буш се строполи в краката на рефера.

За две секунди реферът отброи до пет, но гонгът го прекъсна.

Погледнах към Дайна Бранд и се засмях. Не ми оставаше нищо друго. Тя ме погледна, но не се засмя. Лицето ѝ имаше същия болен вид като на Дан Ролф, само че бе още по-сърдито.

Секундантите на Буш го довякоха до ъгъла му и започнаха да го масажират — не много усърдно. Той отвори очи и Погледна краката си. Удари гонгът.

Кид Бъчвата се затътри напред, като си придържаше гащетата. Буш го изчака да стигне до средата на ринга и се приближи до него — бързо.

Лявата ръкавица на Буш се стрелна надолу и изчезна, направо потъна в корема на Кид. Той изпъшка и отстъпи назад, превит на две.

С дясно кроше в зъбите Буш го изправи и отново заби лявата си ръка в корема му. Бъчвата пак изстена „Ъх“ и коленете му се подгънаха.

Буш му светна по един от двете страни на главата, зареди дясната, с дълъг ляв прав грижливо нагласи лицето на Кид в удобна позиция и изнесе дясната си ръка светкавично, право изпод брадата си, към челюстта му.

Всички в залата усетиха удара.

Кид се просна на пода, отскочи и се установи върху него. На рефера му беше необходима половин минута, за да отброи десетте секунди. Нещата нямаше да се променят даже да беше продължил половин час. Кид Бъчвата беше свършен.

Когато реферът най-последно престана да шикалки с броенето, той вдигна ръката на Буш. И двамата не изглеждаха щастливи.

Нещо проблясна във въздуха. Къса сребриста линия описа бляскава траектория.

Изпищя жена.

Сребрилата линия прекрати проблясващия си полет на ринга, като звънна глухо.

Айк Буш изхлузи ръката си от тази на рефера и падна тежко върху Кид Бъчвата. От врата му стърчеше черната дръжка на кама.

ТЪРСИ СЕ ПРЕСТЪПНИК — МЪЖ ИЛИ ЖЕНА

Половин час по-късно, когато излязох от залата, видях Дайна Бранд зад кормилото на малка светлосиня кола да разговаря със застаналия на пътя Макс Талер.

Квадратната брадичка на момичето бе вирната. Голямата ѝ начервена уста оформяше брутално думите, а бръчките около нея бяха сурови и дълбоки.

Комарджията изглеждаше точно толкова непривлекателен, колкото и тя. Красивото му лице бе прежълтяло и грубо като кора на дъб. Когато говореше, устните му ставаха тънки като конец.

Приличаше на приятна семейна сцена. Нямахте да се присъединя, ако момичето не ме беше забелязало.

— За бога, мислех, че никога няма да излезеш — извика тя.

Приближих се до колата. Талер погледна над капака към мен без каквато и да е следа от благосклонност.

— Снощи те посъветвах да се върнеш обратно във Фриско. — Шепотът му бе по-остър, отколкото викът на който и да е друг човек. — И сега ти го казвам.

— Благодаря все пак — отвърнах аз и се настаних до момичето.

Докато тя палеше колата, той се обърна към нея:

— Това не ти е първият път да ме мамиш. Но е последният.

Тя включи на скорост, обърна глава към него и през рамо изчурулика:

— Върви по дяволите, любов моя! Скоро влязохме в града.

— Буш мъртъв ли е? — запита тя, докато завиваше по Бродуей.

— Определено. Когато го обърнаха, върхът на ножа се подаваше отпред.

— Трябвало е да размисли, преди да се реши на двойна игра. Хайде да хапнем нещо. От тазвечерните наддавания съм почти хиляда и сто долара плюс, така че ако на гаджето не му се нрави — прав му път. Ти как си?

— Не зложих. Значи на твоя Макс не му хареса?

— Не си зложил?! — извика тя. — Какъв идиот си ти бе? Да си чул някой да не залага при такава опечена работа?

— Не бях сигурен, че е опечена. И така, на Макс не му хареса развоят на нещата, а?

— Отгатна. Той загуби много. А и на мен се ядоса, защото имах достатъчно акъл навреме да превключа и пак да спечеля. — Тя спря рязко колата пред един китайски ресторант. — Да върви по дяволите тоя завързак и самохвалко!

Очите ѝ блеснаха, бяха влажни. След като слязохме от колата, тя ги попи с носна кърпичка.

Боже, колко съм гладна — възкликна Дайна и ме затегли през тротоара, — ще ми поръчаш ли един тон чау-мейн^[1]?

Не изяде цял тон, но се представи доста добре, омитайки препълнената си чиния и половината от моята. После отново се качихме в колата и отидохме у тях.

Дан Ролф бе в хола. Водна чаша и кафява бутилка без етикет стояха на масата пред него. Той седеше изправен на стола, вперил поглед в бутилката. Стаята миришеше на лауданум.

Дайна Бранд изхлузи палтото си и го остави да падне половината на стола, половината на пода, щракна с пръсти към охтичавия и нетърпеливо запита:

— Прибра ли мангизите?

Без да вдига поглед от бутилката, той извади пачка банкноти от вътрешния джоб на сакото си и ги остави на масата. Момичето грабна парите, преброи ги два пъти, млясна с уста и ги набута в чантата си.

Сетне тя отиде в кухнята и започна да троши лед. Седнах и запалих цигара. Ролф се взираше в бутилката. Двамата, изглежда, никога нямаше да имаме какво да си кажем. Междувременно момичето донесе джин, лимонов сок, сода и лед.

Отпихме и тя се обърна към Ролф:

— Макс е дяволски вкиснат. Чул, че в последния момент си зложил на Буш и малкият пакостник смята, че съм го изиграла. А какво трябваше, да направя? Постъпих така, както би постъпил всеки разумен човек, зложих на печелившия. Невинна съм като младенец, нали? — запита ме тя.

— Да.

— Разбира се, че да. Работата е там, че Макс се страхува да не си помислят другите, че и той е вътре; че Дан е заложил не само мои, а и негови пари. Такъв му бил късметът. Не ми пука, ако ще да ходи да се катери по дърветата, завързакът му със завързак. Още по една чашка ще ни подействува добре:

Тя наля на себе си и на мен. Дан не се бе докоснал до чашата си. Все така втрещен в кафявата бутилка, той произнесе:

— Едва ли можеш да очакваш, че ще ликува. Тя заяви сърдито:

— Мога да очаквам каквото си искам. А той няма право да ми говори по този начин. Не съм негова собственост. Може и да смята, че съм, но аз ще му докажа противното. — Тя изпразни чашата си, трясна я на масата и се завъртя на стола с лице към мен. — Вярно ли е, че си взел десет хиляди долара от Илайхю Уилсън, за да прочистиш града?

— Да-а:

Зачервените ѝ очи пробляснаха жадно.

— А ако ти помогна, ще получа ли част от десетте...?

— Ти не можеш да постъпиш така, Дайна. — Гласът на Ролф бе пресипнал, но съдържано строг, сякаш говореше на дете. — Това ще бъде направо долно.

Момичето бавно отмести поглед към него. На лицето ѝ се появи същото изражение, както и при разговора с Талер:

— Точно така ще постъпя — произнесе тя. — Това ме прави долна, нали?

Той не отвърна нищо, не вдигна поглед към бутилката. Лицето ѝ се зачерви и придоби твърдо, жестоко изражение, а гласът ѝ прозвуча нежно, гукащо:

— Много е лошо, че на джентълмен с твоята чистота, при все че е леко охтичав, му се налага да общува с такава долна твар като мен.

— Това може да бъде поправено — отвърна бавно той и стана. Беше се натряскал до козирката с лауданум.

Дайна Бранд скочи от стола си, бързо заобиколи масата и застана пред него. Той я погледна с празни, упоени очи. Тя приближи лицето си до неговото и запита:

— Значи сега за теб съм съвсем долна, така ли?

Той отвърна равнодушно:

— Казах, че да предадеш приятелите си на тази гад ще бъде направо долно и продължавам да мисля така.

Тя сграбчи тънката му китка и я изви, докато той падна на колене. Другата ѝ ръка, разперена, удари няколко пъти хлътналите му страни, като разлюля главата му насам-натам. Той можеше да се предпази със свободната си ръка, но не го направи.

Тя пусна китката му, обърна му гръб и протегна ръка към джина и содата. Усмиваше се. Усмивката ѝ не ми се понрави.

Премигвайки, Дан се изправи. Китката му бе зачервена там, където го бе държала, лицето му — наранено. Той успя да се изправи и запази равновесие. Погледна ме с празни очи.

Без да променя безизразността на лицето и погледа си, той скри ръка под палтото, измъкна черен пистолет и стреля в мен.

Твърде много трепереше обаче, за да е бърз или точен. Имах време да го замеря с чашата си. Тя го улучи в рамото. Куршумът прелетя някъде над главата ми.

Скочих, преди да е изстрелял втория, хвърлих се върху него — беше достатъчно близо, за да му избия пистолета. Вторият куршум се заби в пода.

Шибнах го по брадата. Той падна и застина неподвижно.

Обърнах се.

Дайна Бранд се канеше да ме удари по главата със сифона — тежка стъклена бутилка, която би направила черепа ми на каша.

— Недей — изкрещях аз.

— Не трябваше да го удряш така — озъби се тя...

— Е, станалото — станало. По-добре дай да го оправим.

Тя остави бутилката, а аз ѝ помогнах да го пренесем до спалнята му. Щом той отвори очи, аз я оставих да продължи сама и се върнах обратно в хола. След петнадесет минути и тя се присъедини към мен:

— Добре е. Но можеше да се защитиш и без това.

— Вярно, но го направих заради него. Знаеш ли защо той стреля в мен?

— За да няма на кого да предам Макс.

— Не. Защото видях как го тъпчеш.

— Не проумявам. Та нали аз го направих.

— Той е влюбен в теб, а това не ти е за първи път да се държиш по този начин. Сякаш съзнава, че е безсмислено да си мери силите с теб. Но не можеш да очакваш от него да се наслаждава на факта, че и друг мъж е свидетел, когато го пляскаш.

— Мислех, че познавам мъжете — оплака се тя, — а то, господи, не! Всички са откачени.

— Затова го лепнах — да му върна част от чувството за собствено достойнство. Разбираш ли, аз се отнесох с него като с мъж, а не като с отрепка, която може да бъде пляскана наляво-надясно от момичета.

— Така да е — въздъхна тя. — Предавам се. Трябва да пийнем.

Пихме и аз продължих:

— Беше започнала да ми разправяш, че ще работиш с мен, ако от парите на Уилсън има и за теб. Има.

— Колко?

— Колкото си изкараш. В зависимост от стойността на твоя принос.

— Много неопределено:

— Такава е и помощта ти, доколкото ми е известно.

— Така ли? Много работи мога да ти разкажа, братко, купища и не мисли, че не мога. Аз съм момиче, което си познава града. — Тя погледна надолу към колената си, обути в сиви чорапи, размаха единия крак към мен и възмутено възкликна: — Виж това! Нова бримка! Виждал ли си някога подобно нещо? Кълна се в бога, ще тръгна боса!

— Краката ти са доста едри — обясних аз. — Много голямо налягане оказват на материала.

— Че какво друго да очаквам от теб? Каква е твоята идея за прочистването на нашето селце?

— Ако не съм бил заблуден, Талер, Пийт Финландеца, Лу Ярд и Нунан са хората, които са превърнали Пойзънвил в тази воняща каша. Старият Илайхю е дал също своя дан, но вината не е изцяло негова може би. Пък и той е мой клиент дори и да няма желание за това и искам да съм по-снизходителен към него.

Най-близкото до моята идея е да изровя всичко гнило, в което са замесени останалите, и да ги подгоня. Може би ще дам обявление: „*Търси се престъпник — мъж или жена*“. Ако са толкова безчестни, колкото си мисля, няма да ми е много трудно да разкрия едно-две неща, в които да ги обвиня.

— Към това ли се стремеше, когато обърна боксовия мач?

— Това беше само един експеримент — просто да видя какво ще се случи.

— Така работите значи вие, опитните детективи. Боже мой! За такъв дебел, застаряващ, закоравял вироглавец като теб това е най-съмнителният начин да се върши работа, за който съм чувала.

— Понякога е хубаво да се правят планове — отвърнах аз. — А друг път самото разбъркване на събитията върши работа... ако си достатъчно издръжлив да оцелееш и да си държиш очите отворени, за да забележиш това, което търсиш, когато излезе на повърхността.

— Това е добър повод за още една чашка — каза тя.

[1] Китайско рагу от кокошка с фиде. ↑

ГОЛЯМАТА БЪРКАЛКА

Пихме още по едно питие.

Тя остави чашата си, облиза устни и рече:

— Ако системата ти е да разбъркваш нещата, имам една голяма бъркалка за теб. Да си чувал някога за брата на Нунан, Тим — оня, дето се самоуби преди няколко години край „Фалшивото езеро“?

— Не.

— Нямаше и да чуеш нищо хубаво. Във всеки случай той не се самоуби. Макс го уби.

— Нима?

— Събуди се, за бога. Това, което ти казвам, е истина. Нунан беше като баща за Тим. Дай му доказателство и той ще подгони Макс като бесен. Това искаш, нали?

— Имаш ли доказателство?

— Двама души се добраха до Тим, преди да умре, и той им каза, че това е дело на Макс. И двамата са все още в града, макар че единия от тях няма да го бъде дълго. Как ти се струва?

Изглежда, говореше истината, макар че с жените и особено със синеоките това не винаги означава нещо.

— Нека чуем и продължението. Обичам детайли и тем подобни.

— Ще ги имаш. Бил ли си някога на „Фалшивото езеро“? Е, това ни е летният курорт; намира се на тридесет километра нагоре по каньона. Представлява едно бунце, но през лятото е хладно и е натъпкано с хора. Това се случи миналата година, лятото, последната събота на август. Бях отишла там с един приятел на име Холи. Той се върна в Англия, но това теб изобщо не те засяга, защото няма нищо общо с тази история. Държеше се като стара госпожица — носеше белите си копринени чорапи наопаки, за да не му убивали ръбовете. Миналата седмица получих едно писмо от него. Някъде тука е, но това е без значение.

Та бяхме там. Беше и Макс с едно момиче — Мъртъл Дженисън, с което движеше... Сега е в болницата — градската. Умира от болестта

на Брайт^[1] или нещо подобно. Беше хубава кукла тогава — стройна блондинка. Винаги съм я харесвала, само дето няколко чашки я правеха прекалено шумна. Тим Нунан беше луд по нея, но онова лято тя не виждаше друг освен Макс. Тим не я оставяше на мира. Той беше едър красив ирландец, но мухльо и дребен мошеник, а игрите му минаваха само защото брат му бе шеф на полицията. Където и да отидеше Мъртъл, рано или късно изникваше и той. Мъртъл не щеше да занимава Макс, защото се страхуваше, че това ще го предизвика и ще развали отношенията му с брата на Тим.

Естествено онази събота и Тим се появи на „Фалшивото езеро“. Мъртъл и Макс бяха сами — Холи и аз бяхме с една тайфа, но забелязах Мъртъл да говори с Тим, а после ми каза, че е получила бележка от него, с която я молел да се срещнат същата вечер за няколко минути в една от малките беседки около хотела. Казал й още, че ако не отидела, щял да се самоубие. Много ни разсмя — голямата лъжлива тревога. Опитах се да убедя Мъртъл да не ходи, но тя беше погълнала доста алкохол, който я правеше весела, и отвърна, че ще отиде да се наслуша на шуротиите му.

Същата нощ всички в хотела танцувахме. Макс се отби за малко, а след това повече не го видях. Мъртъл танцуваше с Рътгерс — един адвокат тук, в града. След малко тя го остави и излезе през една от страничните врати. Когато мина покрай мен, ми смигна, от което разбрах че отива да се види с Тим. Току-що бе излязла, когато чух изстрела. Никой друг не му обърна внимание. Предполагам, че и аз нямаше да забележа, ако ле знаех за Мъртъл и Тим. Казах на Холи, че искам да видя Мъртъл и я последвах. Трябва да е било пет минути след като тя излезе. Като се озовах вън, до една от вилите видях светлини и хора. Спуснах се към тях и... От това говорене ожаднявам.

Налях й няколко пръста джин. Тя отиде до кухнята за още сода и лед. Смесихме ги, пихме и тя продължи разказа си:

— Там лежеше Тим Нунан, мъртъв, с дупка на слепоочието, а до него — пистолетът му. Може би дузина хора стояха наоколо: от персонала, посетители, един от хората на Нунан — ченге на име Максуйн. Веднага щом ме забележа, Мъртъл ме отведе настрани, далеч от тълпата, в сянката на едни дървета.

„Макс го уби — каза тя, — Какво да правя?“

Запитах я как е станало. Тя ми разказа, че видяла блясъка на изстрела и най-напред си помислила, че Тим все пак се е самоубил. Като притичала до него, той се търкалял и стенел: „Не трябваше да ме убива заради нея. Аз щях...“ Останалото не могла да разбере. Той продължавал да се търкаля, а от дупката на слепоочието му шуртяла кръв. Мъртъл се изплашила, че Макс го е направил, но трябвало да се увери. Коленичила, повдигнала главата на Тим и го запитала: „Кой го направи Тим?“

Той бил почти свършил, но преди да издъхне, намерил достатъчно сили, за да ѝ каже: „Макс!“

Тя непрекъснато повтаряше: „Какво да правя?“ Запитах я дали някой друг освен нея е чул Тим, а тя отвърна — ченгето. Той се бил появил тичешком, докато тя се опитвала да повдигне главата на Тим. Не мислеше, че някой друг освен ченгето е бил достатъчно близко, за да чуе.

Не исках Макс да загази заради убийството на такъв глупак като Тим Нунан. По това време Макс не знаеше нищо за мен, освен че го харесвах, а не одобрявах Нунанови. Познавах ченгето Максуейн. Бях близка с жена му. Той беше доста добро момче — като агънце, докато не се сдоби с власт. Тогавя тръгна по пътя на останалите. Жена му го търпя, търпя, а после го изостави.

Тъй като познавах ченгето, казах на Мъртъл, че според мен ще можем да оправим работата. Малко мангизи щяха да замъглят паметта на Максуейн, а в случай че не се навиеше, Макс можеше да уреди да го очистят. В нея беше бележката на Тим, в която се казваше, че ще се самоубие. Със съгласието на ченгето дупката в главата на Тим от собствения му пистолет и бележката щяха да оправят играта.

Оставих Мъртъл под дърветата и тръгнах да търся Макс. Никъде го нямаше. Хората не бяха много, а в хотела оркестърът продължаваше да свири танцова музика. Не можах да открия Макс и се върнах обратно при Мъртъл. Беше запалена от нова идея. Не ѝ се искаше Макс да разбере, че е открила кой е убил Тим. Страхуваше се от него.

Проумяваш ли? Страхуваше се, че ако някога скъса с Макс, той ще я премахне от пътя си, като знае, че тя има достатъчно факти, за да го прати на бесилото. Представям си как се е чувствувала. По-късно и аз изпитвах същите страхове и си мълчах точно като нея. Затова

решихме, че ако можем да уредим работата, без той да разбере, толкова по-добре. Аз също не исках да се намесвам.

Мъртъл се върна сама при групата около Тим, хвана Максудейн, отведе го малко настрана и направи пазарлъка. Тя имаше някакви мангизи у себе си. Даде му двеста и един диамантен пръстен, който е струвал на един приятел — Бойл, хилядарка. Смятах, че пак ще се обади и ще иска още, но той си замълча. Бяха си оправили сметките. С помощта на писмото той прокара историята със самоубийството.

Нунан усети, че има нещо гнило в цялата работа, но никога не успя да го открие. Мисля, че подозираше намесата на Макс. Той обаче си имаше непохватно алиби — това умее — и аз смятам, че дори и Нунан го изключи най-накрая от списъка си на заподозрените.

Но никога не повярва, че е станало така, както беше представено. Той унищожил Максудейн — изрита го от полицията. Скоро след тази история Макс и Мъртъл се разделиха. Без кавги и скандали — те просто се отдалечиха един от друг. Мисля, че тя повече не може да се отпусне с него, но доколкото ми е известно, той никога не я е подозирал. Сега е болна, както ти казах, и не ѝ остава дълго да живее. Мисля, че ако я питат, няма да има нищо против да каже истината. Максудейн продължава да се навърта в града. Той ще проговори само ако има аванта. Тия двамата имат доказателството и Нунан ще го кльопне като нищо. Достатъчно ли е това като начало за твоето „разбъркване“?

— Не е ли възможно да е било самоубийство? — запитах аз. — В последната минута блестяща идея озарява Тим Нунан да го прикачи на Макс?

— Оня блъфър да се застреля? Няма начин.

— Възможно ли е Мъртъл да го е застреляла?

— Нунан не пренебрегна и това. Но тя не е била и на една трета от разстоянието надолу по склона, когато са стреляли. А Тим имаше следи от барут по главата и сигурно не е бил застрелян, а после търкулнат надолу. Мъртъл е във от подозрение.

— Но Макс е имал алиби?

— Да, вярно. Той винаги има. Бил е в бара, от другата страна на хотела — през цялото време. Четирима души го потвърдиха. Сега, като си припомням, те го повтаряха често и открито, много преди някой да ги е попитал. В бара имаше и други хора, които не си спомнях дали

Макс е бил там, или не, но онези четиримата си спомняха. Те биха си спомнили всичко, което Макс поиска.

Очите ѝ се разшириха, после се притвориха и останаха да се виждат само две черни цепнатини. Тя се наведе към мен и катурна чашата с лакътя си.

— Кльощавият Мъри бе единият от четиримата. Сега не меле брашно с Макс. Той би могъл да каже истината. Има игрален дом на Бродуей.

— Този Максуейн случайно да се казва Боб? Един с криви крака; в лицето е като диво прасе.

— Да. Познаваш ли го?

— По физиономия. А с какво се занимава сега?

— Дребен мошеник. Какво мислиш за новината?

— Не е лоша. Сигурно ще мога да я използвавам.

— Тогава нека поговорим за мангизите.

Засмях се на алчността в очите ѝ и казах:

— Не още, сестричке. Преди да сме започнали да пръскаме паричките, трябва да видим как ще тръгне работата.

Тя ме нарече проклет скъперник и протегна ръка към джина.

— За мен повече не, благодаря — казах аз и погледнах часовника си. — Наближава пет часът, а ме чака напрегнат ден.

Тя реши, че отново е гладна. Това ми напомни, че и аз не съм ял. Половин час и повече ѝ беше необходим, за да донесе соленки и шунка и да свари кафе. Мина още време, докато ги вкараме в стомасите си и изпушим по няколко цигари заедно с допълнителните чаши кафе. Когато се изправих да си ходя, отдавна минаваше шест.

Прибрах се отново в хотела и легнах във вана със студена вода. Поддействува ми ободрително, а аз имах нужда от повдигане на духа. На четиридесет години можех да преживея с джина като заместител на съня, но не бе комфортно.

След като се облякох, седнах и съчиних следния документ:

„Малко преди да умре, Тим Нунан ми каза, че е бил застрелян от Макс Талер. Детективът Боб Максуейн е свидетел. Дадох на детектива Максуейн 200 долара и един пръстен с диамант на стойност 1000 долара, за да мълчи и да представи случилото се за самоубийство.“

Слязох долу с въпросния документ в джоба, пак закусих — главно кафе — и се запътих към Градската болница.

Часовете за посещение бяха следобед, но като размахвах картата си от детективското бюро и дадох на всички да разберат, че един час закъснение може да причини хиляди смъртни случаи и други такива, влязох да видя Мъртъл Дженисън.

Тя лежеше в отделението на третия етаж, сама в стая. Останалите четири легла бяха празни. Можеше да бъде и двадесет и пет годишно момиче, и петдесет и пет годишна жена. Лицето ѝ представляваше подпухнала, пъпчива маска. Безжизнена, жълтеникава коса, сплетена на две хилави плитки, лежеше на възглавницата.

Почаках, докато сестрата, която ме доведе, излезе от стаята. Тогава протегнах бележката към ръката на болната и помолих:

— Мис Дженисън, бихте ли я подписали?

Тя ме погледна с грозни, притулени от торбички с неопределен тъмен цвят очи, после отмести поглед към бележката и накрая измъкна една безформена, надебеляла ръка изпод завивката, за да я поеме.

Престори се, че са ѝ необходими близо пет минути, за да прочете четиридесет и петте думи, които бях написал. Остави бележката да падне на завивката и попита:

— Откъде разбрахте? — Гласът ѝ бе остър, раздразнителен.

— Дайна Бранд ме изпрати при вас. Тя попита нетърпеливо:

— Скъсала ли е с Макс?

— Не съм чул — излъгах аз. — Предполагам, че иска да има този документ под ръка, в случай че ѝ потрябва.

— За да прережат глупавото ѝ гърло. Дайте ми перодръжката.

Подадох ѝ писалката си и подложих тефтерчето си под документа, хем да ѝ помогна да надраска подписа си в долната му част, хем да го взема веднага след като свърши. Докато размахвах хартийката, за да изсъхне, тя каза:

— Ако тя иска това, аз нямам нищо против. Какво ме интересуват сега другите? С мен е свършено. Да вървят по дяволите всичките! — Тя се изкикоти и внезапно отметна завивките от коленете си, за да ми покаже чудовищното си подпухнало тяло, облечено в груба бяла нощница. — Как го намирате? Видяхте ли, с мен е свършено.

Придърпах отгоре ѝ отметнатите завивки и рекох:

— Благодаря ви за това, мис Дженисън.

— Няма защо. За мен вече не представлява нищо. Само че подпухналата ѝ брадичка потрепера — ад е да умреш толкова грозна.

[1] Болестта на Брайт — остър хроничен бронхит — Б. пр. ↑

НОВА СДЕЛКА

Излязох да диря Максуйн. Нито градският справочник, нито телефонният указател ми подсказаха нещо. Обиколих игралните домове, магазинчетата за цигари, тайните питейни заведения, като най-напред се оглеждах, после задавах предпазливи въпроси. Не научих нищо. Тръгнах по улиците и гледах за криви крака. Не постигнах нищо. Реших да се върна обратно в хотела, да подремна и да възобновя издирването.

В далечния ъгъл на фоайето един мъж престана да се крие зад вестника си и се изправи да ме пресрещне. Имаше криви крака, удължена челюст и бе Максуйн.

Кимнах му небрежно и се насочих към асансьорите. Той ме последва, като измънка:

— Ей, можещ ли да ми отделиш една минута?

— Да, толкова мога. — Спрях, като се преструвах на безразличен.

— Да отидем някъде по-наскрито — предложи той нервно.

Заведох го в моята стая. Той възседна един стол и мушна клечка в устата си. Седнах на леглото и зачаках. Максуйн подъвка известно време клечката, след което започна:

— Искам всичко да ти призная, братко. Аз съм...

— Искаш да ми кажеш, че вчера, когато ме спря, си знаел кой съм? — запитах аз. — Освен това Буш не ти е казвал да залагаш на него, нали? И че ти си заложил чак след това? И че си познавал досието му, защото си бил ченге? И си мислел, че ако ме накараш аз да му го кажа, ще успееш да прибереш малко мангизи, като заложиш на него?

— Проклет да съм, ако чак толкова съм се замислял — отвърна той, — но след като стана въпрос, ще отговоря с да.

— Спечели ли?

— Спечелих шестстотин „човечета“. — Той бутна шапката си назад и се почеса по челото със сдъвкания край на клечката. — А след

това загубих тях и още двеста мои на зарове. Какво ще кажеш за това? Прибирам шест стотачки като едното нищо, а после трябва да прося петдесет цента за закуска.

Обясних го с лошия му късмет и със света, в който живеем.

Той промърмори: „Аха“, мушна клечката обратно в устата си, подъвка я малко и добави:

— Затова и реших да дойда да те видя. Аз самият бях по едно време в групата и...

— Нуна защо ти подложи динена кора?

— Кора? Каква кора? Аз напуснах. Когато жената загина при автомобилна катастрофа, нещата се измениха. Получих малко пари... застраховката — и напуснах.

— Чух, че те бил изритал по времето, когато брат му се застрелял.

— Е, значи погрешно си чул. Беше веднага след това, но можеш да го питаш дали не напуснах по мое желание.

— Не че толкова ме интересува. Разказвай защо си дошъл да ме видиш.

— Фалирах, напълно. Знам, че си детектив на „Континентъл“ и подозирам защо си тук. Повечето от нещата, които стават в този град, и добри и лоши, са ми известни. Така че мога да направя нещо за теб — като бивша кука и защото познавам играта.

— Искаш да станеш доносник?

Той ме погледна право в очите и спокойно заяви:

— Няма смисъл човек за всичко да подбира най-лошите изрази.

— Ще ти дам задача, Максуйн. — Извадих документа, подписан от Мъртъл Дженисън, и му го подадох. — Разкажи ми тази история.

Той го прочете внимателно — устните оформяха думите, а клечката се движеше, нагоре-надолу в устата му. Изправи се, постави хартиятката на леглото до мен и я загледа навъсено.

— Най-напред трябва да си изясня нещо — рече той много сериозно. — Ще се върна след малко и ще ти разкажа цялата история.

Засмях се и му отвърнах:

— Не ставай глупак. Знаеш, че няма да те оставя да ми се изплъзнеш.

— Това не ми е известно. — Той поклати глава, все така сериозно. — Както и на теб. Само ти е ясно дали ще се опиташ да ме

спреш.

— Отговорът е да — отговорих аз, докато отчитах, че е доста здрав и силен, че е шест или седем години по-млад от мен и с десет-петнадесет килограма по-лек.

Стоеше до края на леглото и ме гледаше със сериозно изражение. Аз седях по средата на леглото и го гледах с подходящ за случая поглед. Близо три минути прекарахме така. Част от времето използвах да премеря разстоянието помежду ни и да преценя как, като се хвърля на леглото и се обърна настрани, ще мога да го отблъсна с крака, ако се нахвърли върху мен. Твърде близко бе, за да си измъкна пистолета. Току-що бях приключил с въображаемия си план, когато той проговори:

— Оня мръсен пръстен изобщо не струваше хилядарка. Добре че имах късмет да му взема две стотачки.

— Седни и разказвай.

Той отново поклати глава и ми рече:

— Най-напред искам да знам какво смяташ да правиш.

— Да улича Шепота.

— Нямах пред вид това. Имам пред вид — с мен.

— Ти ще трябва да дойдеш с мен в полицията.

— Няма.

— Защо няма? Ти си само свидетел.

— Аз съм само свидетел, комуто Нунан може да окачи обвинение за вземане на подкуп или за съучастничество, или и двете. А той ще си умре от радост, като чуе за тази възможност.

Това бръщолевене, изглежда, не водеше никъде.

— Много лошо — отбелязах аз. — Ти обаче ще се срещнеш с него.

— Опитай се да ме заведеш.

Седнах по-изправен и плъзнах дясната си ръка назад към хълбока.

Той връхлетя върху мен. Хвърлих се по гръб върху леглото, завъртях се настрани и бързо вдигнах крака към него. Номерът бе добър, само че не свърши работа. В нетърпението си да ме хване той се блъсна в леглото и го отмести точно толкова, че да ме изръси на пода.

Проснах се по гръб. Продължавах да издърпвам пистолета си, докато се опитвах да се претъркуля под леглото.

Като не ме улучи, плонжът го изпрати от другата страна на леглото. Падна до мен на врата си, а тялото му се преметна през глава.

Опрях дулото на пистолета в лявото му слепоочие и тихо казах:

— Правиш и двама ни на палячовци. Стой мирно, докато стана, иначе ще направя отвор в главата ти, за да ти наля малко мозък.

Изправих се, намерих документа, прибрах го в джоба си и му разреших да стане.

— Оправи си шапката и завърти връзката отпред, за да не ме срамиш по улиците — наредих аз, след като прекарах ръка по дрехите му и не открих нищо, което да прилича на оръжие. — Ще ти бъде от полза да помниш, че този патлак ще стои във външния ми джоб и ще държа пръст на спусъка.

Той оправи шапката си и връзката и рече:

— Ей, я слушай. Аз съм „вътре“, предполагам, и ако изчезна няма нищо да спечеля. В случай че се държа добре, ще забравиш ли за свадата? Виж... може да е по-добре за мен, ако си помислят, че съм отишъл доброволно, а не, че ти си ме завлякъл.

— Окей.

— Благодаря ти, братле.

Нунан бе отишъл да яде. Наложих се да го чакам половин час в приемната пред неговия кабинет. Когато се върна, той ме поздрави с обичайните: „Как си?... Това безспорно е чудесно...“ и останалата част от програмата. Не каза дума на Максуйн, просто го изгледа сърдито.

Влязохме в кабинета на шефа. Той притегли един стол до бюрото за мен и сам седна на своя, като пренебрегна бившата кука.

Подадох на Нунан документа от болното момиче.

Той му хвърли един поглед, скочи от стола си и тряс-на юмрук, голям колкото пъпеш, в лицето на Максуйн.

Ударът засили Максуйн през стаята, докато една стена спря полета му. Стената изскърца от напрежението, а една фотография в рамка — на Нунан и други градски сановници, посрещаци някакъв мъж с гети — падна на пода заедно с ударения.

С клатеща походка дебелият шеф отиде там, наведе се, вдигна снимката и я направи на трески в главата на Максуйн.

Нунан се върна обратно зад бюрото; пъхтеше, усмихваше се и весело ми заяви:

— Не познавам друг такъв плъх.

Максуейн седна и се огледа. От носа, устата и главата му течеше кръв. Нунан изрева:

— Ей ти, я ела тук!

Максуейн отвърна: „Да, шефе“, изправи се с мъка и бързо се приближи до бюрото.

— Разправяй или ще те убия — заплаши Нунан.

— Да, шефе — отвърна Максудейн. — Беше точно както тя казва, само че камъкът не струваше хилядарка. Тя обаче ми го даде заедно с двете стотачки, за да не си отварям устата, защото аз пристигнах там точно когато тя го питаше: „Тим, кой го направи?“, а той отвърна „Макс!“ Произнесе го ясно и силно, сякаш искаше, преди да умре да каже, защото веднага след това той умря... за малко да не успее. Така беше, шефе, камъкът обаче не стру...

— По дяволите камъка — излая Нунан. — И престани с тази кръв по килима ми.

Максуейн откри в джоба си една мръсна носна кърпа, избърса носа и устата си с нея и продължи да ломоти:

— Така беше, шефе. Всичко останало е, както го казах миналия път, само тогава дете не споменах, че съм го чул да казва за Макс. Знам, че не трябваше да...

— Млъкни — изкомандува Нунан и натисна едно от копчетата на бюрото си.

Влезе полицаи в униформа. Шефът посочи с палец към Максудейн и нареди:

— Свали този малкия долу в мазето и остави „ремонтната бригада“ да поработи върху него, преди да го затворят.

Максуейн начена отчаяна молба: „Оу, шефе“, но преди да успее да продължи, полицаят го отведе.

Нунан ми пъкна една пура, почука по бележката с друга и запита:

— Тази кукла къде е?

— В градската болница, умира. Ще трябва да накараш следователя да вземе друг документ от нея. Този тук не е много редовен юридически. — аз го написах, за въздействие. Още нещо... Чувам, че Мъри Кльошавия и Шепота не са вече приятелчета. Мъри не беше ли един от свидетелите му?

Шефът отвърна: „Беше“, вдигна единия от телефоните и каза: „Макгро“, а сетне: „Намери Кльощавия Мъри и му кажи да намине. Освен това приберете Тони Агости заради оная кама.“

Той остави слушалката, изправи се, пусна кълба дим от пурата и през тях заяви:

— Не винаги съм се разбирал с теб.

Това е меко казано, помислих си аз, но не отвърнах нищо, а той продължи:

— Познаваш си занаята. Знаеш как стоят тук нещата. Тоя трябва да слушаш, оня трябва да слушаш. Само защото някой си е шеф на полицията, не означава, че той командува. Ти може би притесняваш някого, който пък притеснява мен. И нещата не се променят, дори и да мисля, че ти си правият. Трябва да играя с тези, които играят с мен. Схващаш ли мисълта мй? Заклатих глава, за да покажа, че разбирам.

— Така беше — продължи той, — но свърши вече. Това е нещо друго. Нова сделка. Когато старата умря, Тим беше още момче. Тя ме закле: „Грижи се за него, Джон“, и аз обещах. А после какво става — Шепота го убива заради онази курва. — Той се протегна и докосна ръката ми. — Разбираш ли за какво става въпрос? Година и половина оттогава и ти ми предоставяш първата възможност да го пратя по дяволите. Уверявам те, в Пърсънвил няма глас, достатъчно силен, който да те заглуши. Не и след днешния ден.

Стана ми драго и го показах. Продължихме да си мъркаме така, докато в стаята въведоха възслаб мъж с изключително чип нос, разположен в средата на кръгло, обсипано с лунички лице. Беше Мъри Кльощавия.

— Точно се питахме къде ли се е намирал Шепота по времето, когато Тим умря — започна шефът, след като подаде стол и пура на Мъри. — Ти беше на езерото същата нощ, нали?

— Тъх — отвърна Мъри и върхът на носа му се изостри.

— С Шепота?

— Не през цялото време.

— А беше ли с него по време на изстрела?

— Не.

Зеленикавите очи на шефа се стесниха и заблестяха. Той попита тихо:

— Знаеше ли къде е?

— Не.

Шефът въздъхна напълно удовлетворен и се облегна назад.

— По дяволите, Мъри, преди ни каза, че си бил с него в бара.

— Да, вярно — призна върлинестият. — Но това не значи нищо, освен че той ме помоли, а аз нямах нищо против да помогна на един приятел.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо против да те подведат за лъжесвидетелство?

— Не ме будалкай — Мъри се изплю енергично в плювалника. — Нищо не казвам пред никакъв съд.

— Ами Джери, Джордж Кели и О'Брайън? — запита шефът. — И те ли казваха, че са били-с него само защото ги е помолил?

— О'Брайън — да. За другите не знам. Излизах от бара, когато налетях на Шепота, Джери и Кели, и се върнах, за да изпия по чашка с тях. Кели ми каза, че са пречукали Тим. Тогава се обади Шепота: „Никому няма да навреди, ако си има алиби. Ние бяхме тук през цялото време, нали?“ — погледна към О'Брайън, който беше зад бара. „Разбира се, че бяхте“ — отвърна О'Брайън, а когато Шепота ме погледна, аз повторих същото. Днес обаче не виждам причина да го прикривам.

— Кели каза, че Тим е бил пречукан, така ли? Не каза ли, че е бил намерен мъртъв?

— „Пречукан“ беше думата, която употреби.

— Благодаря ти, Мъри — рече шефът. — Не е трябвало да постъпваш така, но станалото — станало. Как са децата?

Мъри отвърна, че вървели добре, само бебето не било така дебело, както му се искало на него. Нунан позвъни в канцеларията на прокурора, извика Дарт и един стенограф, за да запишат казаното от Мъри, преди да си тръгне.

След това Нунан, Дарт и стенографът се отправиха към градската болница, за да вземат пълните показания от Мъртъл Дженисън. Аз не тръгнах с тях. Реших, че се нуждая от сън, казах на шефа, че ще му се обадя по-късно и се върнах в хотела.

ДВЕСТА ДОЛАРА И ДЕСЕТ ЦЕНТА

Едва бях разкопчал жилетката си и телефонът иззвъня.

Беше Дайна Бранд, която се оплакваше, че от десет часа се опитвала да се свърже с мен.

— Направи ли нещо по това, което ти казах? — запита тя.

— Внимателно го премислям. Доста е добро. Мисля, че днес следобед може би ще го задвижа.

— Недей. Задръж, докато те видя. Можеш ли сега да дойдеш?

Погледнах към празното бяло легло и без особен ентузиазъм отвърнах: „Да.“

Нова вана със студена вода ми помогна дотолкова, че едва не заспах в нея.

На моето позвъняване се отзова Дан Ролф. Изглеждаше и се държеше така, сякаш предишната нощ нищо особено не беше се случило. Дайна Бранд излезе в антрето, за да ми помогне да си сваля шлифера. Беше облечена в жълто-кафява вълнена рокля, близо пет сантиметра разпорена по шева на рамото.

Тя ме въведе в дневната. Седна на малкото канапе до мен и каза:

— Ще те помоля да направиш нещо за мен. Ти ме харесваш, нали?

Признах. Тя преброи кокалчетата на лявата ми ръка с горещ показалец и обясни:

— Искам да не правиш нищо повече по това, за което ти разказах снощи. Почакай за минута. Почакай да свърша. Дан беше прав. Не трябваше да издавам Макс просто така. Беше направо должно. Освен това Нунан е този, който ти трябва, нали? Добре, ако си достатъчно мил и ако оставиш Макс този път, ще ти снеса достатъчно за Нунан, та да го пипнеш веднъж завинаги. Това ще ти хареса повече, нали? А мен харесваш твърде много; за да се възползуваш от информацията, която ти дадох, и то само защото бях вбесена на Макс за приказките му. Не е ли така?

— Каква е мръсотията за Нунан? — запитах аз.

Тя опипа бицепсите ми и измърка: „Обещавах ли?“

— Още не.

Нацупи се и рече:

— Скъсах с Макс завинаги, честна дума. Нямах право да ме превръщаш в доносница.

— Кажу за Нунан.

— Първо обещавай.

— Не.

Тя заби пръсти в ръката ми и ядосано запита:

— Ходи ли вече при Нунан?

— Да.

Отпусна ръката ми, намръщи се, сви рамене и унило продума:

— Е, какво повече мога да сторя?

Изправих се, но един глас изрече:

— Сядай.

Гласът бе дрезгав, шепнещ — на Талер.

Обърнах се и го видях пред вратата на столовата с голям пистолет в една от малките си ръчички. Зад него стоеше мъж с червено лице и белег на бузата.

Другата врата, към антрето, се изпълни с хора, докато се сядях. Мъжът с увисналата устна и малката брадичка, когото бях чувал Шепота да нарича Джери, пристъпи една крачка напред. Носеше чифт пистолети. По-мършавият от двамата руси хлапаци, когото също бях видял в бърлогата на Кинг Стрийт, надзърташе през рамото му.

Дайна Бранд се изправи от канапето, обърна гръб на Талер и ми заговори. От ярост гласът ѝ бе станал дрезгав:

— Това не е мое дело. Той дойде сам, каза, че съжалявал за думите си и че можем да направим много пари, като ти предадем Нунан. Всичко е било измама, обаче аз се улових Кълна се! Той трябваше да чака горе, докато те навия. Нищо не знаех за останалите. Не знаех...

Чу се безцеремонният, провлачен глас на Джери:

— Ако ѝ забия една „карфица“ отзад, тя със сигурност ще седне, а може и да млъкне. А?

Не виждах Шепота. Момичето беше между нас. Той каза:

— Не сега. Къде е Дан?

Мършавият блондин отвърна:

— Горе, на пода в банята. Наложил се да го клъвна.

Дайна Бранд се обърна с лице към Талер. Ръбовете на чорапите ѝ се бяха извъртели на „S“ по обилните ѝ прасци.

— Макс Талер, ти си жалък, дребен...

Той хладнокръвно и бавно прошепна:

— Млъкни и се махни от пътя ми.

Тя ме учуди, като изпълни и двете и мълча, докато той ми говореше.

— Значи ти и Нунан се опитвате да ми припишете смъртта на брат му?

— Няма нужда от приписване. Звучи правдоподобно.

Той изкриви тънките си устни в гримаса и добави:

— И ти си непочтен като него.

— Ти знаеш по-добре — отвърнах аз. — Бях на твоя страна, когато се опита да те уличи несправедливо. Този път те е пипнал натясно, по всички правила.

Дайна Бранд отново кипна, размаха ръце в средата на стаята, разгорещи се:

— Марш навън, всичките! Защо да давам пет пари за вашите глупости? Махайте се!

Русият хлапак, който бе приспал Ролф, се промъкна покрай Джери и ухилено влезе в стаята. Хвана едната от разперените ръце на момичето и я изви зад гърба ѝ.

Тя се извъртя към него и със свободния си юмрук го удари в корема. Достоен за уважение тупаник — мъжка работа. От удара той я изпусна и направи няколко крачки назад.

Младежът пое няколко глътки въздух с широко отворена уста, измъкна една палка от колана си и пак пристъпи напред. Усмивката му бе изчезнала.

Джери се изсмя с невидимата част от брадичката си.

Талер рязко прошепна: „Престани.“

Хлапакът не го чу. Той се зъбеше на момичето.

Тя го наблюдаваше с каменно изражение. Стоеше, прехвърлила по-голямата част от тежестта си върху левия крак. Досещах се, че русокосият ще бъде спрял с ритник, когато се приближи на подходящо разстояние.

Той се престори, че иска да я хване със свободната си лява ръка, а в същото време замахна с палката към лицето ѝ.

Талер отново прошепна: „Престани!“ и стреля. Куршумът плесна русокосия под дясното око, завъртя го и засили нещастника назад, в ръцете на Дайна Бранд.

Сега бе подходящият момент, ако изобщо имаше такъв. Използувайки оживлението, аз бях сложил ръка на хълбока си. Сега измъкнах пистолета и щракнах един хап към Талер, като се целех в рамото му.

Това беше грешка. Ако се целех право в него, щях да го улуча. Смехът не бе заслепил безбрадия Джери. Изпревари ме с изстрела си, който ме парна по китката, и не улучих целта. Но пропускайки Талер, куршумът ми сбръчка червеноликия зад него.

Без да знам колко ми е засегната китката, прехвърлих пистолета в лявата си ръка.

Джери отново стреля в мен. Този път му попречи Дайна, като запрати трупа към него. Мъртвата руса глава се удари в коленете му. Използувах, че е загубил равновесие и скочих отгоре му.

Скокът ме изведе от траекторията на изстрела на Талер. Паднахме с Джери в антрето — две преплетени тела.

Не беше трудно да се справя с Джери, но трябваше да действам бързо. Там, зад мен, бе Талер. Праснах два пъти Джери, ритнах го, ударих го поне веднъж с глава и търсех къде да го ухапя, когато той се отпусна под мен. Ритнах го още веднъж там, където трябваше да му е брадата — просто да съм сигурен, че не се преструва, — и на колене изпълзах навътре в антрето, извън очертанията на вратата.

Клекнах, опрян на стената, насочих пистолета към помещенията, заети от Талер, и зачаках. В момента не чувах нищо друго освен пулсиращата кръв в главата си.

Дайна Бранд пристъпи прага на вратата, през която се претъркулих, погледна към Джери, а после към мен. Усмихна се, прехапала език, направи ми знак с глава и се върна в дневната. Последвах я предпазливо. Шепота стоеше в центъра на стаята. Ръцете му бяха празни; лицето — безизразно. Ако не беше злобната му малка устичка, щеше да прилича на манекен от витрината на магазин за готово облекло. Зад него, насочил дулото на пистолета в левия бъбрек

на дребния комарджия, стоеше Дан Ролф. Почти цялото му лице бе обляно в кръв. Русият хлапак, сега мъртъв на пода между мен и Ролф, добре го беше „кльвнал“.

Ухилих се на Талер и рекох: „Е, това е чудесно“, преди да забележа, че Ролф е центрирал друг пистолет в дебелия ми корем. Това не изглеждаше чак толкова чудесно. Но и моят пистолет лежеше достатъчно стабилно в ръката ми. Шансовете бяха почти наравно.

— Прибери си пистолета — нареди Ролф.

Погледнах Дайна с озадачен поглед, предполагам. Тя сви рамене и рече:

— Изглежда, Дан командува представлението.

— Така ли? Някой трябва да му обясни, че не обичам такива игри.

— Прибери си пистолета — повтори Ролф.

— Проклет да съм, ако го сторя — заявих сърдито аз. — Отслабнах с десет килограма, за да спипам това пиленце и поради същата причина мога да се лиша от още толкова.

— Не ме интересуват вашите отношения — заяви Ролф. — Освен това нямам намерение да давам на когото и да е от вас...

Дайна Бранд бе прекосила стаята. Когато се озова зад Ролф, аз прекъснах речта му и ѝ заявих:

— Ако сега го спреш, със сигурност ще спечелиш двама приятели — Нунан и мен. На Талер повече не можеш да разчитаеш; затова и не е нужно да му помагаш.

Тя се засмя:

— Говори в парични знаци, скъпи.

— Дайна — възнегодува Ролф. Попаднал бе в капан. Тя се намираше зад гърба му и бе достатъчно силна, за да се справи с него. Малко вероятно бе Ролф да стреля в нея, а още по-малко тя да се откаже от това, което си бе наумила.

— Сто долара — открих наддаването.

— Мили боже! — възкликна тя. — Ти наистина ми предложи пари. Но не е достатъчно.

— Двеста долара.

— Ставаш безразсъден. Но все още не достига до слуха ми.

— Опитай — рекох аз. — Толкова ще струва, за да не стрелям в ръката на Ролф — но само толкова.

— Добре започна. Не се предавай. Още едно наддаване все пак.
— Двеста долара и десет цента и това е всичко.
— Негодник — заключи тя. — Няма да го направя.
— Както желаш. — Обърнах се към Талер и го предупредих: —
Когато се случи това, което е предопределено, много внимавай да
стоиш кротко.

Дайна извика:

— Почакай! Ти наистина ли възнамеряваш да стреляш?
— Независимо от всичко аз ще отведа Талер с мен.
— Двеста долара и десет цента?
— Да.
— Дайна — произнесе Ролф, без да отмества погледа си от мен,
— ти няма...

Тя обаче се изсмя, приближи се до гърба му и го обгърна със
силните си ръце, като свали неговите надолу и ги прилепи към тялото
му.

Отместих Талер с дясната си ръка, без да свалям насочения
срещу него пистолет, и измъкнах оръжията на Ролф от ръцете му.
Дайна пусна отичавия.

Той направи две крачки към трапезарията, започна уморено:
„Няма...“ и се строполи на пода.

Дайна се втурна към него. Избутах Талер през вратата на антрето
покрай все още спящия Джери към нишата под стълбището, където
бях забелязал, че има телефон.

Позвъних на Нунан. Казах му, че съм хванал Талер и къде се
намирам.

„Света богородице! — възкликна той. — Не го убивай, докато
дойда.“

МАКС

Новината за залавянето на Макс бързо се разпространи. Когато Нунан, полицейският му антураж и аз пристигнахме с комарджията и свестилия се вече Джери пред полицейския участък, там заварихме най-малко сто души, струпани, за да ни видят.

Не всички изглеждаха доволни. Полицаяте на Нунан, най-меко казано — жалка паплач, се движеха наоколо с преbledнели и напрегнати физиономии. Нунан обаче бе най-ликуващото същество западно от Мисисипи. Даже фактът, че не му провървя да подложи Талер на разпит трета степен, не можеше да наруши блаженството му.

Шепота смело устоя на всички въпроси и заплахи. Настоя да разговаря с адвоката си и с никого друго — и не отстъпи. Нунан, въпреки омразата си към комарджията, този път не приложи номера си да го изпрати на „ремонтната бригада“. Шепота бе убил брата на шефа и Нунан го мразеше до смърт, но Талер все още бе твърде известна личност в Пойзънвил, за да бъде третиран грубо.

Най-накрая Нунан се умори да си играе със затворника и го изпрати горе — затворът бе на най-горния етаж на кметството — да го приберат на топло. Запалих нова пура — от тези на шефа — и прочетох подробните показания, които бе получил от болната жена. В тях нямаше нищо ново, което да не бях научил от Дайна и Максудейн.

Шефът настояваше да обядваме у тях, но се измъкнах, като се престорих, че китката ми — вече бинтована — ме безпокои. В действителност нараняването не бе повече от едно опарване.

Докато разговаряхме, двама цивилни полицаи въведоха червеноликата птичка, която бе спряла куршума, предназначен за Шепота. Отървал се с едно счупено ребро и се измъкнал през задната врата, докато ние сме се разправяли. Хората на Нунан го бяха заловили в един лекарски кабинет. Шефът не успя да получи никаква информация от него и го изпрати в болницата.

Изправих се, като се канех да си тръгна, и рекох:

— Това момиче — Бранд — ми подшушна новината. Затова те помолих да не ги намесваш двамата с Ролф.

За пети или шести път през последните няколко часа шефът сграбчи лявата ми ръка.

— Ако искаш да се грижим за нея, повече ходатайство не е нужно — увери ме той. — Но ако е имала пръст в разкриването на онова копеле, можеш да й кажеш от мое име, че по което и да е време, каквото и да пожелае, само да го спомене и ще го получи.

Обещах, че ще й предам и се запътих към хотела с мисълта за онова спретнато бяло легло. Наближаваше обаче осем часът, а стомахът ми също имаше нужда от внимание. Влязох в ресторанта на хотела и уредих този въпрос.

После един кожен фотьойл ме изкуши да спра във фоайето и да изгоря една пура. Това ме въвлече в разговор с някакъв пътуващ финансов ревизор по железниците от Денвър. Оказа се, че той познава един човек от Сейнт Луис, който бе и мой познат. В този момент от улицата долетя честа стрелба.

Отдохме до вратата и решихме, че се стреля в околностите на кметството. Отървах се от ревизора и се запътих натам.

Бях изминал две трети от разстоянието, когато срещу мен се зададе лека кола. Движеше се бързо и от задната си част сипеше олово.

Отдръпнах се в една странична уличка и измъкнах пистолета си. Колата се изравни с мен. Уличната лампа освети две лица на предната седалка. Това на шофьора не ми говореше нищо. Горната част на другото бе скрита под прихлупена шапка, долната бе на Шепота.

От другата страна на широката улица продължаваше пресечката, в която се бях притулил, добре осветена в задната си част. В момента, в който колата на Шепота изрева наблизко, някой мина между светлината и мен. Този някой притича от една сянка, която можеше да бъде на кофа за смет, и се скри зад друга.

Това, което ме накара да забравя за Шепота, бе, че краката на този някой изглеждаха криви.

Профуча кола, натоварена с полицаи, бълваща огън по първата.

Бързо прекосих улицата и се вмъкнах в пресечката, където се криеше мъж, който може би имаше криви крака.

В случай че бе моят човек, с чиста съвест можех да предположа, че не е въоръжен. На това и зложих и тръгнах по средата на

хлъзгавата уличка, като се вглеждах във всяка сянка, мобилизирайки очи, уши и нос.

Стигнах почти до края, когато една сянка се отлепи от друга — мъжка фигура, която стремглаво побягна към мен.

— Стой! — извиках аз, изтрополявайки тежко след него. — Спри или ще те застрелям, Максудейн.

Той направи още пет-шест големи крачки, спря и се обърна.

— О, това си ти — рече той, сякаш имаше някаква разлика кой ще го върне обратно в драголника.

— Да — признах си. — Къде се шляете всички вие вълн, на свобода?

— Нищо не знам. Някой издъни пода на затвора с динамит. Промуших се през дупката заедно с останалите. Имаше няколко идиоти, дето държаха на разстояние куките. Избягах с един друг мъж. После се разделихме; аз реших да пресека направо и да се насоча към планината. Нищо общо нямам със случилото се. Просто когато дупката цъфна, тръгнах с останалите.

— Шепота го прибраха тази вечер — казах му аз.

— По дяволите! Ето откъде идва. Нуан трябваше да знае, че не може да залости този човек — не и в тоя град.

Все още бяхме в уличката, където Максудейн бе спрял да бяга.

— Знаеш ли за какво го прибраха? — запитах аз.

— Тъхъ, за убийството на Тим.

— Ти знаеш ли кой уби Тим?

— А? Разбира се — той го уби.

— Ти си го убил.

— А? Какво ти става? Да не си се побъркал?

— В лявата си ръка държа пистолет — предупредих го аз.

— Ей, почакай... Та нали самият той каза на оная кукла, че е бил Шепота. Какво ти става?

— Той не е казал, че е *Шепота*. Чувал съм жените да викат на Талер *Макс*, но не съм чул нито един мъж тука да го нарича по друг начин освен *Шепота*. Тим не е казал *Макс*. Той е произнесъл *Макс* — първата част на *Максудейн* — и е умрял, без да може да го довърши. Не забравяй пистолета.

— За какво да го убивам? Той преследваше на Шепота...

— Не съм стигнал дотам — признах аз, — но нека продължим. Вие с жена ти сте били разделени. Тим си падаше по жените, нали? Може би тук се крие отговорът. Ще трябва да проверя. Причината, която ме накара да се усъмня в теб, е, че ти нито веднъж след това не си се опитал да измъкнеш още пари от момичето.

— Престани — замоли той. — Знаеш, че е безсмислено. А защо останах там след това? Щях да изчезна и да си правя алиби като Шепота.

— Защо? Ти си бил полицай. Твоето място е било там — да се увериш, че всичко е спокойно и ако има нещо, сам да се справиш.

— Много добре знаеш, че в това няма логика, няма смисъл. Престани, за бога!

— Не ме интересува колко е тъпо — отвърнах аз, — но все е нещо, което да подхвърля на Нунан, като се върнем. Той сигурно е съкрушен от бягството на Шепота. Това ще го разсее.

Максуейн коленичи на калната уличка и проплака:

— О, божичко, не! Той ще ме очисти със собствените си ръце.

— Стани и спри да хленчиш — недоволно изръмжах аз. — Сега ще ми кажеш ли истината?

Той заскимтя:

— Нунан ще ме очисти със собствените си ръце.

— Както щеш. Щом ти не искаш да говориш, аз ще говоря, пред Нунан. Ако ми кажеш истината, ще направя каквото мога за теб.

— Какво можеш да направиш? — запита той без надежда в гласа и отново се завайка. — Откъде да знам, че ще се опиташ?

Рискувах и му казах част от истината:

— Ти ми призна, че подозираш какво преследвам тук, в Пойзънвил. Тогава трябва да се досещаш, че играта ми е да държа Нунан и Шепота разделени. Като накарах Нунан да мисли, че Шепота е убил Тим, аз ги разединих. Но ако не искаш да играеш с мен, добре, аз ще играя с Нунан.

— Искаш да кажеш, че няма да ме издадеш? — запита той нетърпеливо. — Обещавах ли?

— Нищо не ти обещавам — отвърнах аз. — Защо да обещавам? Хванал съм те със свалени гащи. Казвай на мен или ще говориш пред Нунан. И бързо решавай. Няма да стоя тука цяла нощ.

Реши да говори пред мен:

— Не зная какво ти е известно, но беше така, както ти каза — жена ми лапна по Тим. Това ме изкара от релси. Когато искаш питай и ще ти каже, че съм бил порядъчен човек преди това. Стана така: каквото поискаше тя, имаше го. Често ми беше трудно да ѝ угодя, но не можех по друг начин. Ако можех, сигурно щяхме да бъдем далеч по-добре. Затуй ѝ разреших да се изнесе и да подаде молба за развод — за да се омъжи за него, като мислех, че той наистина иска да я вземе.

Много скоро започнах да чувам, че задириал онази Мъртъл Дженисън. Това не можех да понеса. Бях му дал възможност с Хелън — честно и почтено. Сега той ѝ даваше пътя заради Мъртъл. С това не можех да се примиря. Хелън не беше някоя лека жена. Но онази нощ край езерото налетях на него случайно. Когато го видях да тръгва надолу към вилите, аз го последвах. Мястото изглеждаше тихо и подходящо да се изясним. Мисля, че и двамата бяхме малко пийнали. Така или иначе разговорът стана разгорещен. Когато го притиснах, той измъкна пистолет. Подъл беше. Хванах го и в схватката пистолетът изгърмя. Кълна се, че не съм го направил нарочно — така стана. Изгърмя, докато и двамата го държахме. Хукнах към някакви храсти, но оттам го чувах да стене и да говори.

Надойдоха хора, някакво момиче се спусна тичешком от хотела — оная Мъртъл Дженисън.

Исках да се върна и да чуя какво приказва Тим, за да разбера в какво положение се намирам, но ме беше шубе аз да съм първият. Затова изчаках момичето да стигне до него, като през цялото време чувах крясъците му, ама не разбирах нищо, щото бях далеч. Когато момичето се приближи до него, аз бързо се присъединих към нея точно когато той, умирайки, се опитваше да произнесе името ми.

Не ми мина през ум, че това е и името на Шепота, докато тя не направи предложението си. Показа ми писмото му и ми предложи двеста долара и камъка. Аз само се мотаех насам-натам, като се преструвах, че слагам някакъв ред — нали тогава бях в полицията, а в същност се опитвах да разбера къде се намирам. След като тя завъртя играта, разбрах, че съм наред. И така продължи, докато ти не започна отново да ровиш.

Той шляпна с крака в калта и добави:

— Една седмица по-късно жена ми загина — случайност. Случайност, как не. Закарала форда точно до шосе № 6 — там, където свършва големият наклон от Танър — и спряла.

— „Фалшивото езеро“ в този окръг ли е?

— Не. В Боулдър.

— Това е извън територията на Нунан. Мога да те закарам там и да те предам на техния шериф.

— Не. Това е Том Кук — зетят на сенатора Кийфър. Все едно че съм тук. Нунан може да ме пипне чрез Кийфър.

— Ако всичко е така, както ти го разказваш, поне имаш шанс да се измъкнеш от закона.

— Няма да ми дадат възможност. Бих изтърпял всичко, ако имаше и най-минимален изглед за честна борба — но не и с тях.

— Връщаме се в кметството — наредих аз. — Дръж си устата затворена.

С клатушкаща походка Нунан се разхождаше нагоре-надолу из кабинета си, сипейки ругатни върху шестте ченгета, застанали около него и изпълнени с единственото желание да са далеч отук.

— Намерих това нещо да се скита наоколо — казах аз и бутнах Максудейн напред.

Нунан нокаутира бившия детектив, ритна го и нареди на един от полицаите да го отведе.

Някой повика Нунан на телефона. Измъкнах се, без да кажа „лека нощ“, и се запътих обратно към хотела.

На север проечаха изстрели.

Подмина ме групичка от трима мъже с прикрити погледи; вървяха на пръсти.

Малко по-нататък друг мъж се отместил чак до бордюра, за да ми направи път да мина. Не го познавах, а предполагам — и той нямаше представа кой съм аз.

Недалеч отекна самотен изстрел.

Когато наближих хотела, по улицата профуча очукана черна кола, натъпкана с хора до перденцата. Движеше се най-малко с осемдесет.

Усмяхнах се след нея. Пойзънвил бе започнал да кипи под похлупака. Почувствувах се така тукашен, че дори мисълта за твърде некрасивата роля, която си бях отредил в този кипеж, не ми попречи да изкарам здрав дванадесетчасов непробуден сън.

СТРАННОПРИЕМНИЦА „КЕДРОВ ХЪЛМ“

Наложи се Мики Лайнън да използва телефона, за да ме събуди малко подир обяд.

„Пристигнахме — съобщи той. — Къде са посрещаните?“

„Вероятно са се забавили, за да си вземат въже. Оставете си багажа и елате в хотела. Стая 537. Не афиширайте посещението си.“

Бях облечен, когато пристигнаха.

Мики Лайнън бе едър лентяй с увиснали рамене и безформено тяло, което сякаш се разпадаше по всичките си стави. Ушите му стърчаха като червени крилца, а на кръглото му червено лице обикновено стоеше несъзнателна самодоволна усмивка на полуидиот. Приличаше на комедиант, а и такъв си беше.

Дик Фоули бе дребен канадец с момчешки ръст и с остро, сприхаво изражение. За да увеличи ръста си, носеше високи токове; парфюмираше носните си кърпи и при възможност пестеше думите си.

И двамата бяха добри детективи.

— Какво ви каза Стареца за работата? — запитах аз, след като се настанихме. „Стареца“ бе директорът на клона в Сан Франциско, известен също и като Пилат Понтийски, защото се усмихваше щастливо, когато ни изпращаше да ни разпнат на някоя самоубийствена мисия. Беше внимателен, учтив възрастен човек и излъчваше толкова топлина, колкото и въжето на палача. Шегаджиите на детективското бюро твърдяха, че през юли можел да плюе ледени висулки.

— Изглежда, че не е запознат точно как стоят нещата — отвърна Мики, — и знае само, че си телеграфирал за помощ. Каза, че в продължение на няколко дни не е получил от теб нито един доклад.

— По-скоро ще му се наложи да изчака още няколко. Знаете ли нещо за този Пърсънвил?

Дик поклати глава. Мики отвърна:

— Само съм чувал да го наричат Пойзънвил, и то съвсем сериозно.

Разказах им какво съм йаучил и какво съм направил. Телефонът прекъсна разказа ми към самия му край. Ленивият глас на Дайна Бранд: „Ало! Как е китката?“

„Само едно опарване. Какво мислиш за бягството?“

„Грешката не е моя — отвърна тя. — Аз дадох своята лепта. Ако Нунан не е в състояние да го опази, толкова по-зле за него. Днес следобед ще ходя в центъра да си купувам шапка. Мисля, че мога да намина и да те видя за няколко минутки, ако си там.“

„По кое време?“

„О, около три.“

„Добре, ще те чакам и ще приготвя онези двеста долара и десет цента, които ти дължа.“

„Пригответи ги — пропя тя. — Затова и ще дойда.“ Върнах се на мястото си и поднових разказа. Когато свърших, Мики Лайнън подсвири и рече:

— Не е за учудване, че не ти е стискало да пращаш доклади. Старецът нямаше да направи много, ако знаеше в какво си се забъркал, нали?

— В случай че събитията се развият както искам, няма да е необходимо да докладвам всички печални подробности — заявих аз. — В реда на нещата е Бюрото да си има правилник и свои принципи, но когато тръгнеш да разследваш даден случай, трябва да действуваш така, че да успееш. А всеки, който се опита да внесе някакви етични норми в Пойзънвил, ще бъде разочарован. Във всеки случай един доклад не е място за мръсни подробности и не желая, приятелчета, да изпращате каквато и да е информация до Сан Франциско, преди да съм я видял.

— Какви престъпления си ни приготвил да разследваме? — запита Мики.

— Искам ти да се заемеш с Пийт Финландеца. Дик ще поеме Лу Ярд. Ще трябва да действувате така, както аз действувам — прави каквото можеш, когато можеш. Имам предчувствието, че двамата ще се опитат да убедят Нунан да остави Шепота на мира. Не знам какво ще направи той. Дяволски хитър е и наистина иска да отмъсти за убийството на брат си.

— След като поема с този финландски джентълмен — рече Мики, — какво да правя с него? Не искам да се хваля с тъпотата си, но

тази работа ми е точно толкова ясна, колкото и астрономията. Разбрах всичко, освен какво си направил и защо си го направил, и какво се опитваш да постигнеш, и как.

— Като начало започваш да го следиш. А целта ми е да забия клин между Пийт и Ярд, Ярд и Нунан, Пийт и Нунан, Пийт и Талер или Ярд и Талер. Ако успеем да ги сблъскаме, да разбием заговора, те сами ще започнат да се избиват един друг и така ще свършат нашата работа. Пробивът в отношенията между Нунан и Талер е началото. Но той ще се обърне срещу нас, ако не го задълбочим.

Можех да купя още информация от Дайна Бранд. Но не виждам смисъл да ги изправяме пред съд независимо от доказателствата, които притежаваме. Те владеят съдилищата и освен това законната процедура е твърде бавна за нас сега. Аз съм се забъркал в такава каша, че веднага щом Стареца подуши — а Сан Франциско не е толкова далеч, та да излъжеш обонянието му, — ще се курдиса пред телефона да ми иска обяснение. Трябва да разполагам с резултати, за да скрия подробностите. Затова в случая факти и улики не ще ни помогнат. Нужен ни е динамит.

— А какво ще ни кажеш за нашия многоуважаван клиент — мистър Илайхю Уилсън? — запита Мики. — Какво възнамеряваш да правиш с него?

— Или ще го погубя, или ще го принудя да ни подкрепи. Без значение е кое. Добре ще е Мики да отседне в хотел „Пърсън“, а Дик може да се нанесе в „Национал“. Стойте разделени и ако искате да ме спасите от уволнение, свършете с работата, преди Стареца да ни се изсипе на главите. По-добре запишете някои неща.

Издиктувах им имената, описанията и адресите на Илайхю Уилсън, секретаря му — Станли Луис, Дайна Бранд, Дан Ролф, Нунан, Макс Талер — наречен още Шепота, дясната му ръка — безбрадия Джери, мисис Доналд Уилсън, дъщерята на Луис — секретарката на Доналд Уилсън, и Бил Куинт — бивш любовник на Дайна и настоящ екстремист.

— Сега изчезвайте! — приключих аз. — И не се заблуждавайте, че в Пойзънвил съществува друг закон освен този, който сами си създадете.

Мики отвърна, че ще се учудя, като разбере без колко закони можел да мине. „Довиждане“ — рече Дик и си тръгнаха.

След закуска отидох в кметството.

Зеленикавите очи на Нунан бяха сълзливи, сякаш не бе мигнал, а лицето му бе загубило част от цвета си. Той разтърси ръката ми ентузиазирано, както винаги, а обичайната сърдечност отново прозвуча в гласа и маниерите му.

— Никаква следа от Шепота? — запитах аз, след като приключихме с представлението.

— Мисля, че има нещо. — Той вдигна очи към часовника на стената, а после погледна телефона. — Очаквам всеки момент да ми се обадят. Сядай.

— Кой друг избяга?

— Джери Бъчвата и Тони Агости са единствените, които са все още навън. Останалите са прибрани — Джери е като Петкан за Шепота, а италианчето е от неговата банда. Той е глупакът, дето заби ножа на Айк Буш вечерта на боксовия мач.

— Има ли още някой от бандата на Шепота вътре?

— Не. Бяхме прибрали само тримата, като не броим Бък Уолас-индианеца, дето ти го насади. Той е в болница.

Шефът отново хвърли поглед към часовника на стената и го свери със своя. Бе точно два часът. Обърна се към телефона. Извън. Той сграбчи слушалката и каза:

„На телефона Нунан... Да... Да... Да... Добре.“

Блъсна настрана телефона и изсвири някаква мелодия по редицата седефени бутони на бюрото. Стаята се изпълни с полицаи.

— Странноприемница „Кедров хълм“ — обясни той. — Бейтс, ти ще ме следваш с твоята команда. Тери, минаваш по Бродуей и нападаш приюта отзад. По пътя обирате дежурните по уличното движение. Сигурно ще имаме нужда от всеки, който ни е под ръка. Дъфи, ти минаваш по Юниън Стрийт и заобикаляш по стария път за мината. Макгро ще държи щаба. Изпращаш след нас всеки, когото намериш. Действайте!

Той грабна шапката си и ги последва, като ми извика през дебелилото си рамо:

— Хайде, човече, това е плячката.

Тръгнах надолу след него и влязохме в гаража на полицията, където ревяха моторите на половин дузина коли. Шефът седна до шофьора. Аз и четирима полицаи се настанихме на задната седалка.

Полицаи се катереха в останалите коли. Разопаковаха се картечници. Наръчи от пушки и пакети с амуниции се разпределяха.

Колата на шефа потегли първа — с тласък, който ни събра зъбите. С един сантиметър не улучихме вратата на гаража, подгонихме двама пешеходци диагонално по тротоара, отскочихме от бордюра, разминахме се с един камион на същите сантиметри, които не ни достигнаха за вратата, и се понесохме по Кинг Стрийт с надута сирена.

Обзети от паника автомобили се втурнаха наляво и надясно, без оглед на правилата за уличното движение, за да ни направят път. Беше много забавно.

Погледнах назад и видях, че още една полицейска кола ни следва, а друга завиваше по Бродуей. Нунан дъвчеше загаснала пура. Нареди на шофьора:

— Дай й малко газ, Пат.

Пат ни завъртя покрай колата на една ужасена жена; прекара ни през процепа между един трамвай и един товарен камион — тясна пролука, през която не бихме минали, ако колата ни не бе тъй гладко излъскана — и отвърна:

— Готово, обаче спирачките нещо не държат.

— Няма значение — обади се куката със сивите мустаци от лявата ми страна. Не прозвуча искрено.

Извън центъра на града нямаше особено движение, което да ни пречи, но настилката стана по-груба. Бе мило половинчасово пътуване, като всеки получи възможността да седне в скута на останалите. Последните десет минути пътувахме по неравен път с достатъчно гърбици, които не ни позволиха да забравим думите на Пат за спирачките.

Озовахме се пред врата, над която висеше овехтяла електрическа реклама, чийто надпис, преди да й изгорят лампите, е гласял: *Странноприемница „Кедров хълм“*. Самата странноприемница, на двадесет крачки отвъд вратата, представляваше ниска дървена постройка, боядисана в мухлясало зелено и заобиколена най-вече от боклуци. Входната врата и прозорците бяха затворени, пусти.

Нунан слезе от колата и ние го последвахме. Машината, която ни следваше, се появи зад един завой на пътя, плъзна се до нашата и изсипа товара си от хора и оръжие.

Нунан нареди това-онова.

По едно трио полицаи се отправи към всяка страна на сградата. Трима други, включително и картечарят, останаха до входа. Останалите тръгнахме през консервени кутии, бутилки и стари вестници към сградата.

Детективът със сивите мустаци, който седеше в колата до мен, държеше червена брадва. Стъпихме на верандата.

Подпрозоречният перваз избълва огън и трясък. Сивомустакатият детектив падна и скри брадвата под трупа си. Останалите побягнахме.

Аз избягах с Нунан. Скрихме се в канавката край пътя откъм страната на хана. Бе достатъчно дълбока и с висок насип, та да можем да стоим почти изправени, без да се превръщаме в мишени.

Шефът бе възбуден.

— Какъв късмет! — възкликна той щастливо. — Той е тук, за бога, той е тук!

— Стреляха от перваза — отбелязах аз. — Не е лошо като трик.

— Ама ние ще го провалим — весело отвърна той. — Ще го направим на решето, този приют. Дъфи трябва да е стигнал вече по другия път, а и Тери Шейн едва ли е много далеч. Ей, Донър! — извика той към мъжа, който надзърташе иззад един голям камък. — Мини отзад и кажи на Дъфи и на Шейн веднага щом пристигнат, да почнат да затягат обръча и да стрелят с всичко, което имат под ръка. Къде е Кимбъл?

Любопитният насочи палец към едно дърво зад себе си. От нашето прикритие се виждаха само най-горните клони.

— Кажи му да си монтира воденицата и да започва да меле — нареди Нунан. — Ниско, по цялата фасада, все едно че реже сирене.

Любознателният изчезна.

Нунан закрачи напред-назад из канавката. Отвреме-навреме рискуваше кратуната си, за да огледа наоколо и да даде някои нареждания на хората си.

Върна се, клекна до мен, даде ми една пура, а той си запали друга.

— Ще стане — отбеляза самодоволно. — Шепота няма шанс. Свършен е.

Картечницата зад дървото изстреля десетина колебливи, експериментални патрона. Нунан се ухили и пусна колелца дим от

устата си. Картечницата се залови за работа. Мелеше желязото като малка фабричка за смърт — каквато си и беше. Нунан издуха друго колелце дим и рече:

— Ето кое именно ще свърши работа.

Съгласих се, че така трябва да бъде. Облегнахме се на глинения насип и продължихме да пушим, докато недалеч заработи друга картечница, а след нея и трета. Разпокъсано се заобаждаха пушки и пистолети. Нунан кимна одобрително:

— Само пет минути от тази музика ще ги убедят, че има ад.

Когато петте минути изтекоха, предложих да хвърлим поглед на останките. Избутах го от канавката и изпълзях след него.

Ханът бе все така отблъскващ и пуст, само че по-разрушен. Отвътре не излизаха изстрели, но затова пък много влизаха.

— Какво мислиш? — запита Нунан.

— Ако има мазе, може и да е останала някоя жива мишка.

— Е, ще имаме възможност да я довършим и нея. Измъкна една свирка от джоба си и я наду силно.

Размаха дебелите си ръце и стрелбата започна да намалява. Трябваше да изчакаме, докато заповедта обиколи всички. След това разбихме вратата.

Подът на първия етаж бе зелят с алкохол, който продължаваше да бълбука от надупчените каси и бъчви, заемащи по-голямата част от сградата.

Замаяни от изпаренията на разлетия кантрабанден алкохол, ние газехме наоколо, докато открихме четири мъртви тела и нито едно живо същество. Четиримата убити бяха смугли, с вид на чужденци и облечени в работни дрехи. Двама от тях бяха направо надупчени на решето.

— Оставете ги тук и изчезвайте — каза Нунан.

Гласът му бе бодър, но в светлината на едно джобно фенерче очите му изглеждаха разширени — сякаш бяха обградени с бели пръстени от страх. С удоволствие излязохме навън, въпреки че аз се поколебах достатъчно дълго, за да свия една здрава бутилка с етикет „Дюър“^[1]. Пред вратата полицай, облечен в униформа със защитен цвят, се мъчеше да слезе от мотора си. Той се провикна към нас:

— Обраха банката.

Нунан изпсува свирепо и закрепця:

— Той ни надхитри, да го вземат дяволите! Връщайте се всички обратно в града.

Полицаяте, без тези, които бяха в колата на шефа, се втурнаха към машините. Двама вдигнаха тялото на убития детектив.

Нунан ме погледна с ъгълчето на окото и каза:

— Трудна работа, няма лъжа.

— Е — отвърнах аз, свих рамене и бавно се приближих до колата му, където шофьорът седеше вече зад волана. Стоях с гръб към сградата и разговарях с Пат. Не си спомням за какво си приказвахме. Междувременно Нунан и останалите ченгета се присъединиха към нас.

Преди странноприемницата да изчезне от погледа ни зад един от завоите по пътя, през отворената ѝ врата се появи малко пламъче.

[1] Известна марка уиски. — Б. пр. ↑

ДЖЕРИ НАПУСКА СЦЕНАТА

Около Първа национална банка се бе събрала тълпа. Пробихме си път до вратата, където съзряхме киселата физиономия на Макгро.

— Бяха шест души, маскирани — докладва той на шефа, докато влизахме. — Нападнаха около два и половина. Петимата изчезнаха с мангизите. Пазачът на банката уби единия от тях — Джери Бъчвата. Ей там на пейката е, студен. Блокирахме пътищата и се обадох наоколо, ако не е твърде късно обаче. Последно ги видях да завиват по Кинг Стрийт в един червен линкълн.

Приближихме, за да погледнем мъртвия Джери, положен на една от пейките във фойето и покрит с кафяв халат. Куршумът бе влязъл под лявата му лопатка.

Пазачът на банката, безобиден на вид стар тъпак, изпъчи гърди и ни разказа какво се бе случило.

— Отначало не можеше нищо да се направи. Намърдаха се, преди някой да усети нещо. А може и да не е било толкова набързо. Но прибраха парите точно по правилата. Нямах шанс да направиш каквото и да е. Но думам си аз: „Хубаво, млади приятели, сега е, както вие искате, но ще видим, когато се опитате да си тръгнете.“

И си удържах на думата. Тичам право към вратата след тях и „пат“ със старата пушка. Улучих тоя приятел точно когато се качваше в колата. Ако имах още патрони, и друг някой щях да ударя, обзалагам се, макар че е доста трудно да стреляш така, застанал на...

Нунан прекъсна монолога, потупвайки стария тъпак по гърба, докато му се изпразниха дробовете, и каза: „Това безспорно е чудесно, това безспорно е чудесно.“

Макгро наново придърпа халата върху умрелия и изръмжа:

— Никой не може да разпознае останалите. Но щом Джери е замесен, сигурно е, че е лудория на Шепота.

Шефът кимна щастливо и рече:

— Оставям го на теб, Мак. А ти тука ли ще се ровиш или ще дойдеш с мен в кметството? — обърна се той към мен.

— Нито едното, нито другото. Имам среща и искам да си сменя мокрите обувки.

Малката кола на Дайна Бранд бе паркирана пред хотела. Нея я нямаше. Качих се в моята стая и оставих вратата отключена. Бях си свалил шапката и палтото, когато тя влезе, без да почука.

— За бога, тук страшно мирише на алкохол.

— От обувките е. Нунан ме заведе на едно място да газим в ром.

Тя прекоси стаята, отвори прозореца и седна на перваза.

— За какво ходихте?

— Мислеше, че ще намери твоя Макс в един приют, наречен странноприемница „Кедров хълм“. Затова и отидохме. Стреляхме като глупаци, убихме няколко италианчета, разляхме няколко бъчви алкохол и на тръгване подпалихме бараката.

— „Кедров хълм“ ли? Мислех, че е затворена повече от година.

— Така изглеждаше, но се оказа нечий склад.

— Ама там не открихте Макс, а? — запита тя.

— Междувременно той като че ли е съсипал банката на Илайхю.

— Аз бях свидетел — рече тя. — Тъкмо бях излязла от магазина на Бенгрън — през две врати от банката — и се качвах в колата, когато забелязах едно едро момче да излиза заднишком от банката. В едната си ръка държеше торба, в другата — пистолет, а на лицето си имаше черна кърпа.

— Макс беше ли с тях?

— Не, той не би го направил. Праща Джери и момчетата. Нали за това ги има. Джери беше там. Въпреки черната кърпа, веднага щом слезе от колата, го познах. Всички бяха маскирани. Четирима от тях изскочиха от банката и се втурнаха към колата, спряна до бордюра. Джери беше в колата с още някой. Когато четиримата пресякоха тротоара, Джери изскочи да ги посрещне. Тогава започна стрелбата и Джери падна. Останалите се качиха в „рейса“ и си обраха крушите. Какво става с мангизите, които ми дължиш?

Отброих десет двадесетдоларови банкноти и една монета от десет цента. Тя се отдели от прозореца и дойде да си ги вземе.

— Това е за обезвреждането на Дан, което ти помогна да спипаш Макс — рече тя, след като прибра парите в чантата. — А сега какво ще получи за това, че ти подсказах как да го хванеш за убийството на Тим Нунан?

— Ще трябва да почакаш, докато го подведат под отговорност. Откъде да знам, че е истина?

Тя се намръщи:

— Какво правиш с парите, дето не харчиш? — Лицето ѝ просветна. — Знаеш ли къде е Макс сега?

— Не.

— Колко ще струва, ако ти кажа?

— Нищо.

— Ще ти кажа за една стотачка.

— Не искам да се възползвам от теб по този начин.

— За петдесет долара ще ти кажа. Поклатих глава.

— Двадесет и пет.

— Не ми е необходимо — заявих аз. — Не ме интересува къде е. Защо не пробуташ информацията на Нунан?

— Да, и се опитай после да прибереш пари от него. Ти само се парфюмираш с алкохол или има и за питейни нужди?

— Има една бутилка с така наречения „Дюър“, която прибрах днес следобед от „Кедровия хълм“. А в чантата ми има „Кинг Джордж“. Коя предпочиташ?

Тя гласува за „Кинг Джордж“. Пихме по едно чисто, след което предложих:

— Сядай и се разполагай, докато се преоблека.

Когато след двадесет и пет минути излязох от банята, тя седеше зад бюрото в стаята, пушеше цигара и изучаваше бележника ми, измъкнат от страничния джоб на пътната ми чанта.

— Предполагам, че това са разходи, направени за други случаи — изрече тя, без да вдига поглед. — Да умра, ако мога да разбера защо не си по-щедър с мен. Виж, тук има шестстотин долара, отбелязани с „Инф.“ Това са сведения, които си купил от някого, нали? А под тях има сто и петдесет — „Важно“. Каквото и да е то. А още един ден, в който си похарчил близо хиляда долара.

— Навярно са телефонни номера — отбелязах аз, като ѝ отнех бележника. — Тебе къде са те възпитавали? Може ли така да ми бъркаш в багажа!

— Възпитана съм в манастир — отвърна тя. — Всяка година печелех наградата за добро поведение. Бях убедена, че момиченцата, които си слагат допълнителна лъжичка захар в млякото, ще отидат в

ада заради лакомията си. До осемнадесетата си година даже не знаех, че има псувни. Когато за пръв път чух една, за малко щях да припадна. — Тя се изплю на килимчето пред себе си, наклони стола назад, кръстоса крака върху леглото ми и запита:

— Какво мислиш за това?

Избутах краката ѝ от леглото и отвърнах:

— Аз съм отгледан в пристанищна кръчма. Пази си плюнката далеч от моя под, за да не те изхвърля.

— Дай най-напред да пийнем още по едно. Ей, какво ще ми дадеш за онази тайнствена история около построяването на кметството? Пари бяха вложени, а никой не се охарчи. Същата история, която продадох на Доналд Уилсън.

— Пред мен не върви. Опитай нещо друго.

— А защо първата мисис Лу Ярд бе изпратена в лудницата?

— Не.

— Кинг, нашият шериф, преди четири години дължеше осем хиляди долара, а сега е собственик на най-хубавите обществени сгради в центъра на града. Не знам всичко, но мога да ти кажа откъде да го научиш.

— Продължавай да опитваш — окуражих я аз.

— Не. Ти нищо не искаш да купиш. Просто се надяваш да получиш нещо без пари. Това уиски не е лошо. Откъде го взе?

— Донесох си го от Сан Франциско.

— Защо не приемеш сведенията, които ти предлагам? Мислиш, че можеш да ги намериш по-евтино?

— Сведения от подобен род не ми вършат работа сега. Трябва да действам бързо. Имам нужда от динамит — нещо, което да ги вдигне във въздуха. Тя се засмя и скочи. Големите ѝ очи искряха:

— Имам една визитна картичка на Лу Ярд. Представи си, че изпратим на Пийт бутилката „Дюър“, дето си я чопнал, заедно с картичката. Няма ли да го възприеме като обявяване на война? Ако „Кедровия хълм“ е бил таен склад на алкохол, то значи е на Пийт. Бутилката и картичката на Лу няма ли да го наведат на мисълта, че Нунан е съсипал свърталището по чужда заповед?

Размислих и заявих:

— Доста грубо. Не можем го измами. Освен това на този етап предпочитам двамата — и Пийт, и Лу да са против шефа.

Тя се нацупи.

— Мислиш си, че всичко знаеш. Трудно може да се разбере човек с теб. Ще ме изведеш ли довечера? Имам нов тоалет, с който ще им събера очите.

— Добре.

— Ела да ме вземеш около осем.

Тя ме потупа по бузата с топла ръка, пропя „бай-бай“ и излезе точно когато телефонът зазвъня.

„Моето насекомо и това на Дик са се събрали в бърлогата на твоя клиент — докладва ми Мики Лайнън по жицата. — Моят е, общо взето, по-зает от курва с две легла, въпреки че все още не мога да усетя какво става. Нещо ново?“

Отговорих, че няма и проснат на леглото, влязох в разговор със себе си; опитах се да отгатна какво ще излезе от атаката на Нунан срещу странноприемницата и от тази на Шепота срещу Първа национална банка.

Какво ли не бих дал за възможността да чуя какво си говорят в дома на стария Илайхю — той, Пийт Финландеца и Лу Ярд. Нямах обаче такава възможност, а и никога не съм бил особено добър в догадките, затова след половин час престанах да си измъчвам мозъка и задряхах.

Когато се събудих, приближаваше седем. Измих се, облякох се, заредих джобовете си с пистолет и бутилка скоч и се запътих към Дайна.

РИНО

Тя ме въведе в дневната, отстъпи назад, завъртя се и ме попита дали харесвам новата ѝ рокля. Отвърнах, че я харесвам. Обясни ми, че цветът бил сладко-бежово, че разните джунджурийки били не знам си какви и завърши:

— И наистина ли мислиш, че изглеждам добре в нея?

— Ти винаги изглеждаш добре — рекох аз. — Лу Ярд и Пийт Финландеца са посетили стария Илайхю днес следобед.

Тя направи гримаса и рече:

— Не даваш пет пари за моята рокля. Какво са правили там?

— Разисквали са, предполагам.

Дайна ме погледна изпод миглите си и запита:

— Ти наистина ли не знаеш къде е Макс?

Тогава отгатнах. Нямахме смисъл да си признавам, че до този момент не съм знаел:

— В къщата на Уилсън вероятно, но не ме е интересувало чак толкова, че да проверявам.

— Много тъпо от твоя страна. Той си има причини да не обича и двамата ни. Послушай майчиния ми съвет и го прибери бързо, ако ти е мил животът и ако искаш маминка също да живее.

Засмях се:

— Ти не знаеш най-лошото. Макс не е убил брата на Нунан. Тим не е казал Макс. Той се е опитал да каже Максуейн и е умрял, преди да успее да произнесе името до края.

Тя ме сграбчи за раменете и се опита да разтърси стоте ми килограма. Почти беше в състояние да го направи.

— Проклет да си! — Дъхът ѝ ме опари. Лицето ѝ стана бяло като зъбите. Червилото и ружът се откरोиха ярко като червени етикети на бузите ѝ. — Ако ти си му скроил това обвинение, пък и мен накара да се присъединя към него, то трябва да го убиеш, незабавно.

Не обичам да се отнасят грубо с мен дори когато го вършат млади ентусиазирани жени с вид на митологични същества. Смъкнах ѝ

ръцете и заявих:

— Престани да хленчиш. Все още си жива.

— Да, все още. Само че аз познавам Макс по-добре от теб. Знам какъв шанс има оня, който го е измамил, да остане дълго жив. И вярно да беше, пак нямаше да е кой знае колко добре, а...

— Не вдигай толкова шум за нищо. Аз съм скроил подобни обвинения на милион хора и нищо не ми се е случило. Взимай си шапката и палтото и да вървим да кльопаме. Ще се почувствуващ по-добре.

— Ти си луд, ако мислиш, че ще изляза. Не като...

— Престани, сестро. Ако е толкова опасен, ще те гепи и тук, както и на друго място. Значи каква е разликата?

— Има голяма... Знаеш ли какво ще направиш? Ще стоиш тук, докато Макс бъде премахнат: Грешката е твоя и ти ще трябва да се грижиш за мен. Дори Дан не е в къщи. Прибраха го в болницата.

— Не мога — отвърнах аз. — Работа ми предстои да върша. За нищо се разпали. Макс навярно съвсем те е забравил вече. Взимай си шапката и палтото, че умирам от глад.

Тя отново приближи лице към мен и очите ѝ ме гледаха така, сякаш бе открила нещо ужасно в моите.

— О, ти си отвратителен — заяви тя. — Пет пари не даваш какво ще стане с мен. Използуваш ме, както използват и останалите — ние сме динамитът, дето го търсиш. А аз ти се доверих.

— Ти си експлозив, вярно, но останалото е глупаво. Изглеждаш много по-добре когато си весела. Чертите ти са груби. Гневът ги прави жестоки. Умирам от глад, сестричке.

— Ще ядеш тук — обяви тя. — По тъмно няма да ме изведеш навън.

Говореше сериозно. Смени сладко-бежовата рокля с престилка и направи инвентаризация на хладилника. Имаше картофи, марули, компот и половин плод кекс. Излязох и купих пържоли, хлебчета, аспержи и домати.

Когато се върнах, тя размесваше джин, вермут и лимонов сок в еднолитров шейкър. Не бе оставила много място за движение на съставките.

— Забеляза ли нещо? — запита тя.

Приятелски ѝ се присмях. Пренесохме коктейлите в трапезарията и докато месото се печеше, вдигахме наздрависи. Питието доста я развесели. Бе почти забравила страха си, когато се заловихме с яденето. Не бе изключителна готвачка, но го изядохме, сякаш беше такава.

Отгоре изпихме няколко чашки джин.

Тя реши, че иска да се поразходи и повесели. Не можело някакво си мръсно джудже да я ограничава само защото постъпила честно с него, а той се озлобил, и то за нищо, и ако не му харесвало, да вървял да се катери по дърветата или да скача в езерата, ние сме отивали в „Сребърната стрела“, където тя възнамерявала да ме заведе, защото обещала на Рино, че ще отиде на забавата му и, за бога, точно това щяла да направи, и всеки, който си мислел, че няма да го стори, бил откачен и какво мисля аз по този въпрос.

— Кой е Рино? — запитах аз, докато тя стягаше връзките на престилката си, дърпайки ги в обратна посока.

— Рино Старки. Ще ти хареса. Почтено момче. Обещах, че ще се отбия на празненството му и точно това ще направя.

— Какво празнува?

— Какво, по дяволите, ѝ става на тази проклета престилка? Днес сутринта го освободиха.

— Обърни се да те развържа. За какво беше вътре? Стой мирно.

— Преди шест-седем месеца разбиха една каса — на Търлок, бижутера. Рино, Път Колингс, Блаки Уейлън, Ханк О’Мара и едно дребно куцо момче, дето му викат „Стъпка и половина“. Бяха здраво покрити — Лу Ярд. Миналата седмица обаче ченгетата на бижутерийната асоциация им лепнаха кражбата на тях. Нунан трябваше да ги предаде на съда. Ама това нищо не значи. Днес следобед в пет часа ги пуснаха под гаранция и това е последното, което ще чуем за тях. Рино е свикнал. Той е бил пускан под гаранция за три други лудории. Ще направиш още по една напитка, докато си намъкна роклята?

„Сребърната стрела“ бе по средата на пътя между Пърсънвил и „Фалшивото езеро“.

— Не е лоша кръчма — обясни Дайна, докато малката ѝ кола ни отнасяше нататък. — Поли Де Вото е арабия и всичко, което продава, е добро, с изключение може би на бърбъна. Винаги има лек дъх, сякаш

го е изцедила от нечий труп. Ще я харесаш. Там можеш да правиш каквото си щеш, само без много шум. Не понася шума. Ето го кръчмето. Виждаш ли червените и сини светлини през клоните на дърветата?

Излязохме от гората и пред очите ни се разкри самият ресторант — много осветена имитация на замък, разположен близо до пътя.

— Какво искаше да кажеш с това, че не понасяла шум? — запитах аз, вслушвайки се в хора от пистолети, които пееха: „Бум, бум, бум“.

— Нещо става — измърмори момичето и спря колата.

От входната врата на ресторанта изскочиха двама мъже, които мъкнеха една жена, и изчезнаха в тъмнината. Друг мъж се втурна навън от една странична врата. Изстрелите продължаваха да свистят. Не виждах пламъчетата.

Появи се нова фигура и изчезна зад сградата. Един мъж се наведе през прозореца на втория етаж, с черен пистолет в ръка. Дайна шумно въздъхна.

От един плет край пътя лумна оранжево пламъче по посока към мъжа на прозореца. Пистолетът му проблесна и се насочи надолу. Той се надвеси още по-навън. Откъм плета не последва второ пламъче.

Мъжът на прозореца прекрачи перваза, наведе се, увисна на ръце и се спусна долу.

Нашата кола се понесе напред. Дайна бе прехапала долната си устна.

Мъжът, който скочи от прозореца, се изправяше на ръце и крака.

Дайна мушна лицето си пред моето и изкрещя:

— Рино!

Мъжът подскочи и се обърна с лице към нас. Премина пътя с три скока точно когато стигнахме до него.

Преди още Рино да стъпи в колата до мен, Дайна бе натиснала газта. Обвих ръце около него и за малко да ги изкълча в старанието си да го задържа. А той ми усложняваше още повече задачата, защото се навеждаше назад и стреляше по посока на оръжията, сипещи олово около нас.

После всичко утихна. Околността, звуците и самата „Сребърна стрела“ бяха далеч от нас и ние с шеметна скорост се отдалечавахме от Пърсънвил.

Рино се обърна и вече се закрепил сам. Прибрах си ръцете и открих, че всичките ми стави все още функционират. Дайна бе заета с колата.

— Благодаря ти, малката. Имах нужда от измъкване — рече Рино.

— Няма нищо. — отвърна тя. — Значи такива сбирки правиш?

— Дойдоха неканени гости. Знаеш ли пътя за Танър?

— Да.

— Карай по него. Ще ни отведе до булевард „Маунтин“ и оттам ще се върнем в града.

Момичето кимна, намали малко скоростта и запита:

— Кои бяха неканените гости?

— Някакви тапи, на които не им е достатъчно ясно, че трябва да ме оставят на мира.

— Аз познавам ли ги? — попита тя доста небрежно, докато завиваше по един по-тесен и неравен път.

— Остави тия работи, малката — отвърна Рино. — По-добре дай още газ на каруцата.

Тя изстиска още десет мили в час от колата. Сега бе страшно заета да успее да я удържи на пътя, а Рино — много съсредоточен да се задържи в нея. И двамата не подновиха разговора, докато не излязохме на път с по-добра настилка.

Тогава той попита:

— Значи си си разчистила сметките с Шепота?

— А-ха.

— Говорят, че си го предала.

— Така приказват. Ти как мислиш?

— Да се отървеш от него — разбирам. Ама да се свържеш с ченге и да му издрънкаш всичко е някак си кофти. Страшно кофти, ако ме питаш.

Докато произнасяше тези думи, погледна към мен. Бе мъж на тридесет и четири, тридесет и пет години, средно висок, широкоплещест и набит, без да е дебел. Очите му бяха големи, кафяви и мътни, разположени далеч едно от друго върху продълговата жълтеникава конска физиономия. Лице сухо, безстрастно, но някак си не отблъскващо. Погледнах го и не отвърнах нищо.

Момичето каза:

— Ако мислиш така, можеш да вър...

— Внимавай — изгрухтя Рино.

Направихме завой. На пътя пред нас стоеше напреко дълга черна кола — барикада.

Наоколо засвистяха куршуми. Рино и аз отвърщахме, докато момичето превърна количката в пони за поло.

Тя я засили към лявата страна на пътя, левите колела се качиха на насипа, после отново прекоси пътя, като ние с Рино балансирахме от вътрешната ѝ страна, качи се с левите колела на десния насип и точно когато нашата част, въпреки килограмите ни, започна да се отделя от земята, ни плъзна обратно на пътя с гръб към врага и ни изведе от околността, докато успеем да изпразним pistolетите си.

Много хора, много стрелба, но доколкото бе видно, никой не бе засегнат.

Рино се крепеше с лакти за вратата, докато слагаше нов пълнител в pistolета си, и отбеляза:

— Добре се справи, момиченце. Караш го този рейс, сякаш си родена в него.

— Сега накъде? — запита Дайна.

— Най-напред далеч отгук. Карай си по пътя. Ще трябва да помислим. Изглежда, че градът е затворен за нас. Давай така.

Отдалечихме се на десет-дванадесет мили от Пърсънвил. Изпреварихме няколко коли; нищо не ни подсказа, че ни преследват. Късо мостче изтрополя под нас. Рино се обади:

— Горе на хълма, свий вдясно.

Завихме и се озовахме на черен път, който криволичеше между дърветата, надолу по каменист склон. Десет мили в час бе страхотна скорост за този път. След като плъзяхме така в продължение на пет минути, Рино нареди да спрем. Останахме половин час със загасени светлини. Не чухме нищо, нищо не забелязахме. Тогава Рино каза:

— На миля и половина надолу по пътя има празна барака. Да отседнем там, а? Няма смисъл тази нощ отново да се опитваме да влезем в града.

Дайна заяви, че всичко друго би предпочела пред една нова престрелка. Казах, че не възразявам, въпреки че ми се щеше да се опитам да намеря някоя пътечка обратно към града.

Карахме внимателно по пътя, докато фаровете на колата осветиха една малка дървена барачка, която имаше голяма нужда от боя и винаги ѝ бе липсвала.

— Това ли е? — обърна се Дайна към Рино.

— А-ха. Стойте тука, докато ѝ хвърля един поглед. Той ни остави, но скоро се появи в светлината на фаровете пред барачката. Зачовърка с някакви ключове катинара, отключи, отвори вратата и влезе вътре. Скоро се появи и ни повика:

— Наред е. Влизайте и се разполагайте като у дома си.

Дайна изключи мотора и слезе.

— Имаш ли фенерче в колата? — попитах я аз.

— Да — каза тя, подаде ми го и се прозя. — Боже, колко съм уморена. Надявам се, че в тази дупка има нещо за пиене.

Казах ѝ, че имам бутилка уиски. Новината я ободри.

Бараката беше едностайна, в нея имаше походно легло, покрито с кафяви одеяла; чамова маса с тесте карти и лепкави чипове за покер върху нея; ръждясала желязна печка, четири стола, газена лампа, чинии, тенджери, тигани и кофи; три рафта с наредени консерви върху тях; наръч дърва за горене и ръчна количка.

Когато влязохме, Рино палеше лампата:

— Не е толкова лошо. Ще скрия каруцата и до сутринта сме в бойна готовност.

Дайна се приближи до леглото, отгърна завивките и докладва:

— Май има някакви животинки в него, ама като че ли не са живи. Дай сега напитката.

Отвъртях капачката и ѝ подадох бутилката, а междувреме Рино излезе, за да скрие колата. След като тя свърши и аз отпих една глътка.

Бръмченето на мотора затихна. Отворих вратата и погледнах навън. Надолу по хълма, между дървета и храсти, се виждаха отблясъците на бяла, отдалечаваща се светлина. Когато светлината напълно изчезна от погледа ми, аз се върнах и запитах момичето:

— Налагало ли ти се е някога да се прибираш в къщи пеша?

— Какво?

— Рино изчезна с колата.

— Противен уличник! Слава богу, че ни заряза, където има поне легло.

— От това полза нямаш.

— Така ли?

— Да. Рино имаше ключ за тази дупка. Десет към едно, че пиленцата, дето го преследват, са наясно с това. Ето защо ни заряза тук. Целта е да поспорим с тях и да ги задържим за известно време.

Тя се надигна уморено от леглото, изпсува Рино, мен, и всички мъже след Адам и рече сърдито:

— Ти всичко знаеш. А сега какво ще правим?

— Ще си намерим едно уютно местенце в безкрайната шир недалеч оттук и ще чакаме да видим какво ще става.

— Ще взема одеялата.

— Едно навярно няма да се забележи, но ако вземеш повече, ще предупредиш копоите.

— По дяволите твоите копои — измърмори тя, но взе само едно одеяло.

Духнах лампата, заключих вратата след нас и с помощта на фенерчето внимателно се запровирахме през шубраците.

На склона на хълма открихме малка пещера, от която през зеленината се виждаха доста ясно пътят и бараката. Клоните бяха достатъчно гъсти, за да ни скрият, в случай че не палим фенерчето, разбира се.

Проснах там одеялото и се настанихме.

Момичето се облегна на мен и се заоплакваше, че земята е влажна, че ѝ е студено въпреки коженото палто, че кракът ѝ е изтръпнал и че иска цигара.

Дадох ѝ да глътне от бутилката. Това ми спечели десет минути спокойствие.

След това отново се обади:

— Настивам. Докато дойде някой, ако изобщо дойде, ще кихам и ще кашлям достатъчно високо, че да ме чуят и в града.

— Само веднъж — поясних ѝ аз. — След което ще си свършена.

— Под одеялото лази мишка или нещо друго.

— Най-вероятно да е само змия.

— Женен ли си?

— Не започвай с това.

— Значи си женен?

— Не.

— Хващам се на бас, че жена ти е доволна от това. Опитвах се да намеря подходящ отговор на тази остроумна забележка, когато в далечината, по пътя, проблесна светлина. Изчезна, а аз шътнах на момичето.

— Какво има? — запита тя.

— Фарове. Сега изчезнаха. Нашите посетители оставиха колата си и ще завършат пътешествието пеша.

Мина доста време. Момичето трепереше, допряло топлата си страна до моята. Чухме стъпки. Забелязахме тъмни силуети по пътя и около бараката, без да сме сигурни дали не ни се привиждат.

Лъч на фенерче сложи край на съмненията ни, като образува светъл кръг върху вратата. Чу се нечий силен глас.

— Ще пуснем дамата да излезе.

Измина половин минута в мълчание, докато те очаквах отговор отвътре. После същият силен глас запита: „Излизаш ли?“ Отново тишина.

Изстрели, познати тазвечершни звуци, нарушиха тишината. Нещо зачука по дъските.

— Хайде — прошепнах на момичето. — Ще опитаме да им отмъкнем колата, докато те вдигат шум.

— Остави ги — рече тя и ме задърпа, когато се надигнах. — За тази нощ ми стига. Тук сме си добре.

— Хайде — настоях аз.

— Аз не ща — заяви тя и не тръгна.

Докато се препирахме, стана твърде късно. Момчетата избиха вратата, видяха, че колибата е празна и се развикаха за колата си.

Тя пристигна, качи осем мъже и тръгна надолу по дирята на Рино.

— Може пак да се настаним вътре — предложих аз. — Няма изгледи тази нощ отново да се върнат насам.

— За бога, надявам се, че е останало уиски в оная бутилка — рече Дайна, докато ѝ помагах да се изправи.

ПЕЙНТЪР СТРИЙТ

Припасите от консерви в бараката не включваха привлекателни неща за ядене. Закусихме с кафе, направено с много застояла вода от поцинкована кофа.

Миля и половина ходене ни отведе до една ферма, където намерихме някакво момче, а то нямаше нищо против да спечели няколко долара, като ни откара до града със семейния форд. Беше пълно с въпроси, на които дадохме лъжливи или никакви отговори. Свали ни в горния край на Кинг Стрийт пред един малък ресторант, където изядохме големи количества елдени питки и бекон.

Малко преди девет едно такси ни стовари пред входната врата на Дайна. Заради нея претърсих къщата от покрива до мазето, но не открих следи от посетители.

— Кога ще се върнеш? — запита тя, като ме последва до вратата.

— Ще се опитам до полунощ да намина, дори и за няколко минути. Къде живее Лу Ярд?

— Пейнтър Стрийт 1622. Намира се на три преки отгук, а после вървиш още четири преки надясно. Какво ще правиш там? — Преди да мога да отговоря, тя постави ръце върху моите и замоли: — Хвани Макс, а? Страхувам се от него.

— По-късно може да пусна Нунан по дирите му. Зависи как ще се развият събитията.

Нарече ме проклет двулличник и какво ли не още, не съм се интересувал какво ще се случи с нея, а само съм гледал да си свърша мръсната работа.

Отидох на Пейнтър Стрийт. Номер 1622 бе червена тухлена къща с гараж под предната веранда.

На следващата пряка намерих Дик Фоули в наетия буик. Седнах до него и запитах:

— Какво става?

— Забелязвам в два. Излиза три и половина, кабинета на Уилсън. Мики. Пет. В къщи. Оживено. Следя. Три, край. Седем. Още нищо.

Това предполагаше следната информация: попаднал на Лу Ярд предишния следобед в два часа; в три и половина го проследил до дома на Уилсън, където пък Мики е наблюдавал Пийт; в пет е последвал Ярд до дома му; хора влизали и излизали от къщата, но не проследил никого от тях; наблюдавал къщата до три тази сутрин и се върнал на работното си място в седем. Оттогава никой нито е влизал, нито е излизал.

— Ще трябва да оставиш това и да се заемеш с къщата на Уилсън — казах аз. — Чувам, че Талер Шепота се е окопал там и бих искал да го държа под око, докато реша дали да го покажа на Нунан, или не.

Дик кимна и запали мотора. Слязох от колата и се върнах в хотела.

Чакаше ме телеграма от Стареца:

Първа поща изпрати пълни обяснения за настоящата операция и условията при които си я поел с ежедневни отчети до днес

Мушнах телеграмата в джоба си с надеждата, че събитията ще продължат да се развиват бързо. На този етап да му изпратя информацията, която той искаше, бе все едно да му предложи оставката си.

Сложих чиста яка около врата си и припнах към кметството.

— Здравсти — рече Нунан. — Надявах се да се появиш. Правих опити да те открия в хотела, но ми казаха, че не си се прибирал.

Тази сутрин не изглеждаше добре, но зад представлението, за разлика от друг път, прозираше искрена радост, че ме вижда.

В момента, в който седнах, един от телефоните му иззвъня. Той вдигна слушалката до ухото си, каза „Да“, заслуша се за момент, после рече: „Мак, по-добре иди лично“ и му бяха необходими няколко опита, преди да успее да постави слушалката обратно върху вилката. Лицето му беше леко преbledняло, но гласът почти не се промени, когато ми казваше:

— Лу Ярд е бил убит — застрелян е преди малко на излизане от дома си.

— Има ли подробности? — запитах аз, като същевременно се проклинах, че бях избързал с един час да изтегля. Дик Фоули от Пейнтър Стрийт. Това бе лош късмет.

Нунан поклати глава, вперил поглед в скута си.

— Да отидем ли да видим тленните останки? — предложих аз и се изправих.

Той нито стана, нито вдигна очи.

— Не — уморено заяви шефът на скута си. — Да си кажа право, не ми се ходи. Не съм сигурен дали ще го понеса точно сега. Започна да ми се повдига от това кръвопролитие. Действува ми... на нервите, искам да кажа.

Седнах отново, отчетох лошото му настроение и запитах:

— Кой смяташ, че го е убил?

— Бог знае — смотолехи той. — Всеки убива някого. Къде ли ще свърши?

— Мислиш ли, че е дело на Рино?

Нунан трепна, опита се да ме погледне, отказа се и повтори:

— Бог знае.

Подхванах го от друг ъгъл.

— Има ли убити снощи в престрелката при „Сребърната стрела“.

— Само трима.

— Кои са те?

— Братята Джонсън — Големия Блаки и Колингс Гюлето — току-що бяха излезли от затвора под гаранция вчера около пет следобед, — и Вал Холандеца — разбойник.

— За какво е била цялата история?

— Просто сбиване, предполагам. Изглежда, че Гюлето, Блаки и останалите са празнували с приятели и са завършили със стрелба.

— Всички ли бяха хора на Лу Ярд?

— По този въпрос нищо не знам — отвърна той.

Изправих се, въздъгнах: „Е, добре“ и се отправих към вратата.

— Почакай — извика той. — Не бягай. Предполагам, че е така.

Седнах обратно на стола. Нунан гледаше повърхността на бюрото. Лицето му бе сивкаво, отпуснато и влажно — като пресен маджун.

— Шепота е в дома на Уилсън — казах аз.

Той рязко изправи глава. Погледът му потъмня. После устните му потръпнаха, а главата му клюмна отново. Очите му посърнаха.

— Не мога да го понеса — измънка той. — Повръща ми се от тази касапница. Не мога повече да издържам.

— Опротивяло ли ти е дотолкова, че да се откажеш да отмищаваш за убийството на Тим, стига това да донесе мир?

— Да, дотолкова.

— Това сложи началото — припомних му аз. — Ако имаш желание да се откажеш, то трябва да е възможно да се спре всичко това.

Той вдигна глава и ме погледна с очи на куче, на което са показали кокал.

— Навярно и на другите им е опотивяло — продължих аз. — Кажи им какво изпитваш. Направете си среща и сключете мир.

— Ще си помислят, че им правя някакъв номер — отчаяно се противопостави той.

— Направете срещата в дома на Уилсън. Шепота е там. Ти си тоя, дете ще рискува. Страхуваш ли се?

Той се намръщи и запита:

— Ще дойдеш ли с мен?

— Ако ме искаш.

— Благодаря ти — рече той. — Аз... ще се опитам.

МИРНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Когато Нунан и аз пристигнахме в дома на Уилсън в уреченото време — девет часа същата вечер, останалите делегати на мирната конференция се бяха вече събрали. Всички ни кимнаха, но приветствията спряха дотук.

Пийт Финландеца бе единственият, когото не бях виждал преди. Контрабандистът на алкохол бе петдесетгодишен мъж с едър кокал и съвсем гола глава. Челото му бе малко, челюстите — огромни, широки, здрави, с добре очертани мускули.

Седнахме около масата в библиотеката на Уилсън. Старият Илайхю зае челното място. Под светлината късо подстриганата му коса върху кръглия розов череп наподобяваше сребро. Под гъстите бели вежди кръглите му сини очи гледаха безмилостно и властно. Устата и брадичката му образуваха две успоредни хоризонтални линии.

Пийт Финландеца седеше от дясната му страна, обхванал всички с малките си черни очички, които изобщо не помръдваха. До контрабандиста седеше Рино Старки. Жълтеникавото му конско лице излъчваше флегматична пустота, която струеше и от очите му.

От лявата страна на Уилсън Макс Талер се бе облегал, наклонил стола си назад. Краката на дребния комарджия, обути в старателно изгладени панталони, бяха небрежно кръстосани. В ъгъла на присвитите му устни висеше цигара.

Настаних се до Талер. От другата ми страна седна Нунан.

Илайхю Уилсън откри заседанието.

Той заяви, че нещата не могат да продължават по този начин. Че всички сме здравомислещи мъже, разсъдливи мъже, зрели мъже, видели достатъчно на този свят, за да съзнават, че човек не може да иска всичко да е на неговото, пък който и да е той. На всеки се налагало понякога да прави компромиси. За да получи нещо, което иска, човек трябва да даде това, което другите искат. Изрази убеждението си, че това, което всички желаем в настоящия момент, е да се сложи край на безразсъдните убийства. Той бил уверен, че всичко

може да се обсъди откровено и за час време нещата да се изяснят, без Пърсънвил да се превръща в кланица.

Речта му не беше лоша.

Когато свърши, настъпи кратка тишина. Талер погледна през мен към Нунан, сякаш очакваше нещо от него. Ние, останалите, последвахме примера му и се вторачихме в шефа на полицията.

Лицето на Нунан почервения, а той заговори с дрезгав глас:

— Шепот, прощавам ти за убийството на Тим — той се изправи и протегна дебелия си лапа. — Ето и ръката ми.

Тънките устни на Талер се изкривиха в зла усмивка.

— Оня шмекер, брат ти, си го търсеше, но аз не съм го убивал — прошепна той студено.

Червенината върху лицето на шефа придоби морав оттенък.

Обадих се високо:

— Нунан, почакай. Сбъркахме. Доникъде няма да стигнем, ако не изясним всичко. В противен случай ще стане по-зле отпреди. Максудейн уби Тим и ти го знаеш.

Той впери слисан поглед в мен. Устата му зина. Не можеше да проумее какво му бях погледил.

Погледнах останалите, като се опитвах да изглеждам дяволски непорочен, и запитах:

— С това приключихме, нали? Дайте да видим и останалите оплаквания. — Обърнах се към Пийт Финландеца: — Какво мислиш за вчерашния инцидент със склада и твоите хора?

— Дяволска работа — избоботи той. Обясних:

— Нунан не знаеше, че ти използваш сградата. Отиде да я огледа, като мислеше, че е празна, за да я вземат за някаква общинска работа. Твоите хора стреляха първи и тогава той наистина си помисли, че е налетял на скривалището на Шепота. Когато разбра, че е попаднал на твоя територия, загуби ума и дума и започна да стреля.

Талер ме наблюдаваше с жестока, тънка усмивчица, застинала в очите и на устните му. Рино бе олицетворение на бездушна тъпота. Илайхю Уилсън се бе навел към мен; старческите очи бяха пронизителни и дебнещи. Не виждах какво прави Нунан. Не можех да си позволя да го погледна. Имах добри шансове, ако играех както трябва, в противен случай се намирах в ужасно положение.

— Хората — на тях им се плаща, за да рискуват — рече Пийт Финландеца, — колкото за останалото, двадесет и пет каймета ще оправят положението.

Нунан се отзова бързо и с готовност.

— Добре, Пийт, ще ти ги дам.

Стиснах устни, за да не се разсмея на паниката в гласа му. Сега вече можех спокойно да го погледна. Бе свършен, смазан, готов да направи всичко, за да спаси дебелия си врат, или поне да се опита. Загледах се в него.

Не пожела да срещне погледа ми. Седна, без да погледне никого. Стараеше се да си даде вид, че хич не очаква да бъде разкъсан на парчета от тези вълци, на които го бях подхвърлил.

Продължих обясненията си, като този път се обърнах към Илайхю Уилсън:

— Ще се жалваш ли, че ти обраха банката или така ти харесва?

Макс Талер докосна ръката ми и предложи:

— Ние по-добре можем да преценим кой има право на жалби и кой не, а ти ни разкажи какво ти е известно.

Направих го с огромно удоволствие.

— Нунан искаше да те прибере — обърнах се аз към него, — но или чакаше, или беше получил нареждане от Ярд и Уилсън да те остави на мира. Затова реши, че ако инсценира ограбване на банката и го лепне на теб, покровителят ти ще те зареже и ще го остави да те подгони. Разбирам, че Ярд е трябвало да даде предварително съгласието си за всички лудории в града. Това още означава, че ти навлизаш в негова територия, а освен това мамиш Уилсън. Така щеше да изглежда. И това трябваше да ги раздразни дотолкова, че да помогнат на Нунан да те пипне. Той не знаеше, че си тук. Рино и неговата банда бяха в пандиза. Рино е възпитаник на Ярд, но нямаше нищо против да измени на главатаря си. В него вече беше узряла идеята да отнеме града от Лу. — Обърнах се към Рино и го попитах: — Така ли е?

Погледна ме тъпо и отвърна:

— Ти го казваш. Продължих разказа си:

— Нунан представя лъжлива информация, че ти се укриваш в „Кедровия хълм“ и отвежда със себе си всички полицаи, на които няма доверие, дори и тези от уличното движение, за да разчисти пътя за

Рино. Макгро и ченгетата, които са в играта, пускат Рино и бандата му да се измъкнат от пандиза, свършват си работата и изчезват. Като алиби — чудесна работа. Няколко часа по-късно ги пускат под гаранция.

Изглежда така, сякаш Лу Ярд е свален. Той изпраща Вал Холандеца с още няколко момчета до „Сребърната стрела“, за да научат Рино и приятелите му, че това не е начинът да вземат работите в свои ръце. Рино обаче се измъква и се връща в града. Оттук нататък въпросът е той или Лу. Рино решава кой ще го бъде, като с пистолет в ръка причаква Лу да излезе от дома си. Рино, изглежда, е бил точно информиран, защото забелязвам, че в този момент той заема стола, който се полагаше на Лу Ярд, ако Лу не беше отстранен.

Всички седяха съвършено неподвижни, сякаш да покажат колко мирно могат да седят. Никой не можеше да разчита на приятели сред присъстващите. Не беше момент за невнимателни движения.

Ако това, което бях казал, значеше нещо за Рино — в едно или друго отношение, — той не го показва.

Талер прошепна тихо:

— Не прескочи ли нещо?

— Имаш пред вид ролята на Джери ли? — Продължавах да бъда душата на компанията. — Тъкмо щях да се върна към този въпрос. Не зная дали е избягал от пандиза, когато ти се чупи, и е бил заловен по-късно, или не е успял да се измъкне, или защо не се е измъкнал. Не зная също колко доброволно се е включил в обира на банката. Но знам, че е участвувал и е бил изхвърлен и оставен пред банката, защото беше големият ти коз, а убийството му там окачваше кражбата на теб. Бил е държан в колата до момента на офейкването. Тогава са го изблъскали навън и застреляли в гърба. Когато си е получил своето, той е бил обърнат с лице към банката и с гръб към колата.

Талер погледна Рино и прошепна:

— Е?

Рино отпрати празен поглед към Талер и спокойно запита:

— Какво е?

Талер стана, каза: „Мен не ме бройте“ и се насочи към вратата.

Пийт Финландеца се изправи, подпря се на масата с големите си кокалести ръце и с глас, излизащ дълбоко от гърдите, му рече:

— Шепот — а когато Талер спря и се обърна с лице към него, продължи: — Казвам ти следното, на теб, Шепот, и на останалите. Това проклето пушкане приключи. На всички да ви е ясно. Няма достатъчно мозък в главите си сами да разберете кое е най-доброто за вас. Затова ще ви кажа. Това бесуване из града вреди на бизнеса. Повече няма да го търпя. Бъдете добри момчета или аз ще ви направя такива. Имам армия млади приятелчета, които знаят как се държи оръжие. В моята банда са. Ако трябва да ги използвам срещу вас, ще ги използвам. Играе ви се с барут и динамит? Ще ви покажа как се играе. Искате да се биете? Да, ще осигуря малко бой. Помнете какво ви казвам. Това е всичко.

Пийт Финландеца седна.

За момент Талер сякаш се замисли, но си излезе, без да промълви дума или да покаже какво е мислил.

Оттеглянето му внесе неспокойствие. На никой не му се искаше да стои, докато другите печелят време и събират бойна сила в околността.

Само след няколко минути Илайхю Уилсън и аз останахме сами в библиотеката. Седнахме и вперихме поглед един в друг. Скоро той наруши мълчанието:

— Как ще ти хареса да станеш шеф на полицията?

— Не. От мен не става момче за всичко.

— Ама не с тази пасмина. След като се отървем от тях.

— И се сдобием с други, също като тях.

— Върви по дяволите — избухна той. — Няма да те заболи, ако говориш по-любезно с човек, който е достатъчно възрастен да ти бъде баща.

— Който ме ругае и се крие зад годините си.

От гняв на челото му изпъкна една синя вена. Но сетне се засмя.

— Ти си един жлъчен младеж — отбеляза той, — но не мога да кажа, че не си свършил работата, за която ти платих.

— Благодарение на огромната ти помощ.

— Да не би да си имал нужда от бавачка? Аз ти дадох парите и пълна свобода на действие. Ти поиска това. Какво повече ти трябваше?

— Ти си стар пират — рекох — и аз те изнудих да участвуват, а ти през цялото време игра против мен, даже когато виждаше, че те са

се настървили и ще се излапат един друг. А сега разправяш какво си направил за мен.

— Стар пират — повтори той. — Синко, ако не бях пират, аз все още щях да работя в „Анаконда“ на заплата и нямаше да има Пърсънвил Майнинг Корпорейшън. Предполага се, че ти си едно проклето, малко, къдраво агънце. Бяха ме стиснали там, синко, дето най-боли. Имаше неща, които не харесвах, още по-лоши неща, за които не бях чул до тази вечер, но бях притиснат и трябваше да изчаквам. Защото от момента, в който Талер Шепота влезе тук, аз се превърнах в затворник в моя собствен дом, в прокълнат заложник.

— Лоша работа. На чия страна си сега? — запитах аз. — Подкрепяш ли ме?

— Ако победиш. Изправих се и рекох:

— Безкрайно се надявам и теб да те заловят с останалите.

Той отвърна:

— Предполагам, че искаш, но няма да стане. — Той присви закачливо очи. — Аз те финансирам. Това показва, че имам добри намерения, нали? Не бъди толкова жесток с мен, синко, аз все пак съм един...

Казах: „Върви по дяволите“ и излязох.

ЛАУДАНОМ

На съседния ъгъл Дик Фоули седеше в наетата кола. Помолих го да ме закара до Дайна Бранд. Остави ме една пресечка преди дома ѝ и остатъка от пътя изминах пеша.

— Изглеждаш уморен — каза тя, след като я последвах в дневната. — Бачкал ли си?

— Присъствувах на една мирна конференция, от която трябва да се родят най-малко дузина убийства.

Телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката и ме повика.

Гласът на Рино Старки:

„Помислих, че може да ти е приятно да чуеш, че Нунан е бил застрелян пред дома си, като е излизал от таратайката си. Не си виждал по-мъртъв човек от него. Трябва да са му блъснали поне трийсет «хапа»“.

— Благодаря ти.

Големите сини очи на Дайна задаваха въпроси.

— Първите плодове на мирната конференция, откъснати от Талер Шепота — уведомих я аз. — Къде е джинът?

— Рино се обади, нали?

— Да. Мислел, че ще ми е приятно да чуя, че Пойзънвил е останал съвсем без шеф на полицията.

— Да не би?...

— Според Рино Нунан е паднал тази нощ. Нямах ли някакъв джин? Или ти доставя удоволствие да ме караш да те моля?

— Знаеш къде е. Пак ли с твоите хитри номера?

Отидох в кухнята, отворих хладилната камера и се нахвърлих върху леда с шилото за лед — петнадесетсантиметров остър инструмент, монтиран в кръгла синьо-бяла дръжка. Момичето стоеше на вратата и задаваше въпроси. Не ѝ отговарях, а междувременно пълнех две чаши с лед, джин, лимонов сок и сода.

— Какво си правил? — поиска да узнае момичето, докато отнасяхме питиетата си в дневната. — Имаш ужасен вид.

Оставих чашата си върху масата, седнах срещу нея и се оплаках:

— Този проклет град ме заразява. Ако не се чупя скоро, ще стана кръвожаден като туземците. Какво става ли? Откакто съм тук — дузина и половина убийства: Доналд Уилсън, Айк Буш; четирите италианчета и ченгето от „Кедровия хълм“; Джери, Лу Ярд; Холандеца, Големия Блаки и Колингс Гюлето при „Сребърната стрела“; Ник — ченгето, дето аз го ударих; русия хлапак, дето Шепота го застреля тука; Якима Късака — крадеца от дома на стария Илайхю, и сега Нунан. За по-малко от седмица шестнадесет на брой и още се задават.

Тя свъси вежди насреща ми и рязко каза:

— Не гледай така. Засмях се и продължих:

— На времето съм уреждал едно-две убийства, когато се е налагало. Но за първи път ме хваща треската. Причината е този проклет град. Тук не можеш да останеш почтен. От самото начало се оплетох. Когато Илайхю се отдръпна от мен, нищо друго не ми оставаше, освен да се опитам да насъскам момчетата един срещу друг. Трябваше да подредя работите по най-добрия възможен начин. Какво да сторя, след като най-добрият начин водеше със сигурност към куп убийства? Без подкрепата на Илайхю нещата не можеха да се оправят по друг начин.

— Е, като не си имал друг начин да ги спреш, що дигаш толкоз шум? Пий си напитката.

Изпих половината и изпитах желанието да продължа да говоря:

— Ако много си играеш със смъртта, тя започва да ти въздействува по един или друг начин. Или започва да те отвращава, или започваш да я харесваш. На Нунан му подействува по първия начин. След като очистиха Ярд, той се разболя; целият му кураж отиде по дяволите, беше готов на всичко, само да постигне мир. Аз го измамих. Предложих му той и останалите живи да се съберат, за да изгледят недоразуменията помежду си.

Срещата беше тази нощ в дома на Уилсън. Приятна забава. Дадох си вид, че се опитвам да изясня всички недоразумения, като разказвах това, което знам, разсъблякох Нунан гол и им го подхвърлих — и него, и Рино. Това беше и краят на срещата. Шепота пръв се изключи от играта. Пийт разясни на присъстващите кой къде стои. Каза още, че тези боричкания не се отразяват добре на контрабандната

му дейност и че ако отсега нататък някой предприеме нещо, нека очаква неговите песове по дирите си. Шепота не даде вид, че е поразен. Също и Рино.

— И няма от какво — рече момичето. — А какво му стори на Нунан? В смисъл как ги разголи — него и Рино?

— Съобщих на останалите, че той от самото начало е знаел, че Максуйн е убил Тим. Това бе единствената лъжа, с която си послужих. След това им разказах за банковия обир на Рино и шефа, с участието на Джери, който после е бил очистен на местопрестъплението и изхвърлен пред банката, за да лепнат обвинението на Шепота. Досетих се, че е станало така, ако е вярно, както ти ми каза, че Джери излязъл от колата, насочил се към банката и бил застрелян. А дупката от куршума беше на гърба му. Като допълнение Макгро заяви, че за последен път видял колата, с която бил извършен обирът, когато завивала по Кинг Стрийт. Момчетата са се връщали към кметството — към затворническото си алиби.

— Но нали пазачът на банката каза, че той е застрелял Джери? Така писаха и във вестниците.

— Вярно, така каза, но той може да каже всичко и да си го вярва. Сигурно е натиснал спусъка със затворени очи и всичко, което е паднало — той го е улучил. Ти видя ли Джери как пада?

— Да, видях. Беше обърнат с лице към банката. Но беше много объркано, за да забележа кой го е застрелял. Много хора стреляха и...

— Разбира се. Те са се погрижили за това. Разгласих и факта — поне на мене ми прилича на факт, — че Рино е очистил Лу Ярд. Този Рино е костелив орех, а? Нунан се подмокри, а единствените думи, които чуха от Рино, бяха: „И какво от това?“ Всичко бе мило като между джентълмени. Бяха разделени по равно — Пийт и Шепота срещу Нунан и Рино. Никой от тях обаче не можеше да разчита, че съучастникът му ще го подкрепи, ако предприеме нещо. Това доведе до разделянето на двойките в края на срещата. Нунан беше извън сметката, а Рино и Шепота — самите те врагове — имаха за противник Пийт. Така всички те седяха около масата, държаха се прилично и не се изпускаха от очи, а аз сеех смърт и разрушение. Шепота напусна пръв и изглежда е имал време, докато Нунан се прибере; да събере няколко патлака, за да го причакат пред вратата. И така, шефът беше застрелян. Ако Финландеца не се е шегувал, а нямаше вид на

майтапчия, той ще се погрижи за Шепота. Рино носи точно толкова вина за смъртта на Джери, колкото и Нунан, значи Шепота ще тръгне на лов и за него. Като знае това, Рино, от своя страна, ще се постарее да пипне Шепота пръв, което пък ще прати Пийт по следите му. Много вероятно Рино да е зает с друга дейност. Той ще лавира между надутите щуки на Лу Ярд, дето не одобряват Рино за бос. Общо взето — позната работа.

Дайна Бранд се пресегна през масата и ме потупа по ръката. Очите ѝ гледаха смутено:

— Грешката не е твоя, скъпи. Ти самият каза, че нищо друго не си могъл да направиш. Изпий си напитката и да прием още по една.

— Много можех да направя — възразих аз. — Старият Илайхю ме изостави още в началото само защото тези птички знаеха твърде много за него, за да рискува да скъса с тях, преди да се увери, че те могат да бъдат унищожени напълно. Той не можеше да разбере как ще съумея да го направя, затова игра с тях. Илайхю не е точно главорез като останалите, а освен това си мисли, че градът е негова частна собственост и не му се нрави начинът, по който са му го отнели.

Днес следобед можех да отида при него и да му докажа, че съм ги унищожил. Той щеше да се вслуша в здравия разум; щеше да премине на моя страна, да ми даде нужната подкрепа, за да подреда играта според закона. Това можех да направя. Но е по-лесно да ги убиеш — по-лесно и по-сигурно, а сега, като си мисля — и по-удовлетворяващо. Не знам как ще се появя в Бюрото. Старецът жив ще ме опече, ако разбере как съм действувал. Причината е този проклет град. Отровен град. Много вярно му е името — Пойзънвил. Отрови ме.

Ето, тази вечер си стоях край масата в дома на Уилсън и се забавлявах с тях, сякаш ловях пъстърва; и ми достави точно същото удоволствие. Гледах Нунан и знаех, че няма шанс и едно на хиляда да доживее до следващия ден заради това, което бях направил, а вътрешно се смеех и се чувствувах възбуден и щастлив. Това не съм аз. Имам загрубяла обвивка около това, което е останало от душата ми, след двадесетгодишно газене в престъпността мога да гледам всякакво убийство, без да виждам нещо друго в него освен хляба си насъщен, всекидневната си работа. Но да получавам удоволствие от планирането на смърт не е естествено. Ето какво направи този град с мен.

Тя се усмихна прекалено нежно и заговори прекалено снизходително:

— Преувеличаваш, миличък. Те си го заслужават. И ми се иска да не гледаш така. Тръпки ме побиват.

Ухилих се, взех чашите и отидох в кухнята за още джин. Когато се върнах, тя свъси вежди над тревожни, потъмнели очи и запита:

— Сега пък за какво донесе шилото за лед?

— За да ти покажа в каква насока се движат мислите ми. Преди няколко дена, ако изобщо се замислях за него, щях да го възприема като удобен инструмент за откъртване на парченца лед. — Прекарах пръст до върха на петнадесетсантиметровото острие. — Не е лошо като средство да закарфичиш някого към дрехите му. Ето така се движат мислите ми, честна дума. Не мога да погледна запалка, без да си представя как я пълня с нитроглицерин за някой, дето не ми допада. В канавката пред твоята къща лежи едно парче медна жица — тънко, меко и достатъчно дълго, за да го увиеш около нечий врат и да стегнеш краищата. С голяма мъка се удържах да не го пъкна в джоба си, просто за всеки случай...

— Ти си луд.

— Знам. Нали това ти обяснявам. Ставам кръвожаден.

— Е, това не ми харесва. Върни това нещо обратно в кухнята, седни и бъди разумен.

Подчиних се на две трети от заповедта.

— Твоята беда е — смъмри ме тя, — че нервите ти са изхабени. Много вълнения преживя през последните няколко дни. Продължавай в същия дух и със сигурност ще откачиш.

Протегнах напред ръката си с разперени пръсти. Общо взето, не трепереше. Тя ме погледна и отбеляза:

— Това не означава нищо. Вътре в тебе е. Защо не се измъкнеш, да си починеш за няколко дена? Задвижил си работите и те сами ще се развиват. Хайде да отскочим до Солт Лейк. Добре ще ти подействува.

— Не мога, сестричке. Някой трябва да остане да брои трупове. Освен това цялата програма зависи от настоящата комбинация от хора и събития. Нашето заминаване извън града ще промени всичко и тогава цялата процедура май ще трябва да се повтори отначало.

— Няма нужда да се разгласява, че си изчезнал, а пък аз нямам нищо общо с тази работа.

— Откога?

Тя се наведе напред, присви очи и запита:

— А сега какво целиш?

— Нищо. Просто се чудех как така внезапно се превърна в страничен наблюдател. Забрави ли, че Доналд Уилсън беше убит, защото ти започна цялата история? Забрави ли, че информацията, дето ми даде за Шепота, помогна работата да не бъде прекратена още по средата?

— По-добре от мен знаеш, че аз нямам никаква вина — отвърна тя, изпълнена с негодувание. — Освен това всичко вече е минало. Нарочно повдигаш този въпрос, защото си в отвратително настроение и имаш желание да спориш.

— Не беше минало, когато примираше, че Шепота ще те убие.

— Ще престанеш ли да говориш за убийства!

— Веднъж младият Олбъри ми каза, че Бил Куинт те бил заплашвал да те убие.

— Спри!

— Изглежда, имаш дарбата да разпалваш кръвожадни помисли у твоите гаджета. Олбъри чака да го съдят за убийството на Уилсън. Шепота те кара да трепериш по ъглите. Дори и аз не избягнах твоето внимание. Погледни в какво се превърнах. А винаги съм имал тайното подозрение, че един ден Дан Ролф ще посегне на теб.

— Дан! Ти си луд. Та аз...

— Да, той е охтичав и съвсем закъсал, а ти го прибра. Даде му подслон и толкова опиат, колкото си иска. Използуваш го като момче за всичко; пляскаш го пред мен, пляскаш го и пред други хора. Той е влюбен в теб. Някоя сутрин ще се събудиш и ще откриеш, че вратлето ти е накълцано.

Тя потрепера, стана и се засмя:

— Щастлива съм, че поне единият от нас знае за какво става въпрос, ако ти самият наистина знаеш — рече тя, докато отнасяше празните чаши.

Запалих цигара, като се питах защо се чувствавам така. Питах се дали не откачам, дали наистина няма нещо в предчувствията или просто нервите ми са се износили съвсем.

— Най-доброто, което можеш да направиш, ако не заминеш — посъветва ме момичето, връщайки се с пълни чаши, — е да се насвяткаш и да забравиш всичко. Сипах ти двойна доза джин. Имаш нужда.

— Не аз имам нужда — рекох, като се чудех защо ли го правя, но някак си ми беше приятно, — а ти. Всеки път, когато спомена думата убийство, ти се нахвърляш върху мен. Ти си жена. Мислиш си, че ако не се споменава за убийство, никой от мъжете в града, които изпитват подобно желание — а те са бог знае колко, няма да го извърши. Глупаво е. Нищо от това, което казваме или премълчаваме, не е в състояние да накара Шепота например...

— Моля те, моля те, престани! Аз съм глупава. Страхувам се от думите. Страхувам се от него. Аз... О, защо не го премахна, когато те помолих?

— Съжалявам — отвърнах аз и бях искрен.

— Мислиш ли, че той?...

— Не знам — признах аз — и предполагам, че си права. Безсмислено е да говорим за това. Остава ни да прием, макар че този джин не изглежда да е много силен.

— Работата не е в джина. Искаш ли нещо, което да те разтърси хубавичко?

— Тази вечер бих пил и нитроглицерин.

— Горедолу това ще получиш — обеща ми тя.

В кухнята издрънчаха бутилки, след което тя донесе чаша, пълна с напитка, подобна на тази, която пиехме. Помирисах я и казах:

— От опиата на Дан, а? Той все още ли е в болницата?

— Да. Мисля, че има пукнат череп. Ето ти сила, мистър, ако това търсиш.

Излях „опиянения“ джин в гърлото си. Скоро се почувствувах по-спокоен. Времето отлиташе, докато пиехме и разговаряхме в един розов весел свят, изпълнен с приятелство и мир.

Дайна остана на джин. Известно време и аз се придържах към него, а после минах на коктейл от джин и лауданум.

След това се опитах да играя една игра — стараех се да държа очите си отворени, макар че нищо не виждах. Когато номерът не можеше повече да я заблуди, аз се предадох.

Последното нещо, което си спомням, беше как тя ми помагаше да се настаня на кушетката в дневната.

СЕДЕМНАДЕСЕТТО УБИЙСТВО

Сънувах, че седя на една пейка в Балтимор и гледам скачащия фонтан в Харлем Парк, а до мен седи жена, забулена с воал. Тук бяхме дошли двамата и тя бе някой, когото добре познавах. Но внезапно бях забравил коя е тя. От дългия черен воал не можех да видя лицето ѝ. Помислих си, че ако я заговоря, ще я позная по гласа. Само че бях много смутен и дълго време не намирах какво да кажа. Най-накрая я попитах дали познава един човек на име Каръл Т. Харис.

Тя ми отговори, но ревът и свистенето на скачащия фонтан заглушаваха гласа ѝ и не чух нищо. По Едмъндсън Авеню преминаха пожарни коли. Тя ме изостави и се втурна след тях. Бягаше и крещеше! „Пожар! Пожар!“ Тогава разпознах гласа ѝ и вече знаех коя е тя, знаех, че е скъп за мен човек. Впуснах се след нея, но беше късно. Тя и пожарникарите бяха изчезнали.

Вървах по улиците и я търсех — изминах половината улици на Щатите — Гей Стрийт, Ройъл Маунт Авеню в Болтимор, Коулфакс Авеню в Денвър, Етна Роуд, и Сейнт Клеър Авеню в Кливланд, Маккини Авеню в Далас, Лемартин, Корнел и Ейвъри Стрийт в Бостън; булевард „Бери“ в Луивил, Лексингтън Авеню в Ню Йорк, докато стигнах до Виктория Стрийт в Джаксънвил, където отново чух гласа ѝ, но все още не можех да я видя.

Изминах още улици, следвайки гласа ѝ. Тя викаше някакво име. Не беше моето, а непознато за мен, но колкото и бързо да вървах, която и посока да избирах, все не можех да се приближа до гласа ѝ. Разстоянието си оставаше неизменно и когато минавах покрай сградата на кметството в Ел Пасо, както и в детройтския Гранд Съркъл Парк. И ето че гласът изчезна.

Уморен и обезсърчен влязох във фоайето на хотела, построен срещу гарата в Роки Маунт, Северна Каролина, за да си отдъхна. Междувременно пристигна влак. Тя слезе от него, дойде при мен във фоайето и започна да ме целува. Беше много неловко, защото хората около нас ни гледаха и се смееха.

Този сън свърши тук.

Сънувах вече, че съм в непознат град и търся човек, когото ненавиждам. Държах в джоба си отворен нож и възнамерявах, щом го открия, да го убия. Беше неделя сутрин. Църковните камбани биеха, а по улиците имаше тълпи от хора, които отиваха или се връщаха от черква. Вървах почти толкова дълго, колкото и в първия си сън, но все в този непознат град.

Изведнъж човекът, когото преследвах, ми извика и аз го видях. Беше дребен мургав мъж с огромно сомбреро на главата. Стоеше на стъпалата на висока сграда от другата страна на широк пазарен площад и ми се присмиваше. Пространството между нас бе претъпкано с хора, наблъскани един до друг.

Като държах отворения нож в джоба си, аз се втурнах към дребния мургав мъж, бягайки по главите и раменете на хората от площада. Главите и раменете не бяха на еднаква височина и дори не и на еднакво разстояние. Подхлъзвах се и се препъвах върху тях.

А той стоеше на стъпалата и се смееше, докато почти го достигнах. Сетне се втурна във високата сграда. Преследвах го цели мили по спираловидна стълба и през цялото време бях на малко повече от една ръка разстояние зад него. Стигнахме до покрива. Той се затича право към ръба му и скочи точно когато го докоснах с едната си ръка.

Рамото му се изплъзна от пръстите ми. Ръката ми бутна сомбрерото му и обхвана главата му. Беше твърда, гладка, кръгла глава — не по-голяма от едро яйце. Пръстите ми я обхванаха цялата. Като стисках главата му с едната си ръка, аз се опитах да извадя ножа от джоба си с другата и тогава осъзнах, че и двамата сме преминали ръба на покрива. Падахме шеметно към милионите обърнати нагоре лица; летяхме цели мили надолу.

Отворих очи от слабата светлина на утринното слънце, която прозираше през дръпнатите щори.

Лежах, проснат по лице на пода в дневната; главата ми почиваше върху лявата ми ръка. Дясната бе изпъната право напред и държеше кръглата синьо-бяла дръжка на шилото за лед. Острото като игла петнадесетсантиметрово острие бе заровено дълбоко в лявата гръд на Дайна Бранд.

Тя лежеше по гръб, мъртва. Дългите ѝ мускулести крака бяха изпънати към кухненската врата. Отпред на десния ѝ чорап имаше

бримка.

Бавно и внимателно, сякаш се страхувах, че ще я събудя, аз пуснах шилото, дръпнах си ръката и се изправих.

Очите ми пареха. Устата и гърлото ми бяха пресъхнали и горяха. Влязох в кухнята, намерих бутилка джин, наклоних я към гърлото си и я задържах там, докато ми се наложи да си поема дъх. Часовникът показваше осем без двадесет.

Като изгълтах джина, аз се върнах в дневната, запалих лампите и погледнах мъртвата.

Нямаше много кръв — петънце с големина на сребърен долар около дупката, направена от шилото в синята ѝ копринена рокля. На дясната ѝ буза, точно над скулата, имаше синина. Друга синина, оставена от пръсти, се виждаше около дясната ѝ китка. Ръцете ѝ бяха празни. Преместих я малко, за да видя, че под нея няма нищо.

Прегледах стаята. Доколкото можех да забележа, в нея нищо не се беше променило. Върнах се в кухнята, но и там не открих видими промени.

Секретната брава на задната врата бе заключена и не си личеше някой да си е играл с нея. Отидох до входната врата — и по нея нищо. Обходих къщата от горе до долу и пак нищо. Прозорците бяха в ред. Бижутата на момичето върху тоалетната масичка (всичките с изключение на двата диамантени пръстена на ръката ѝ) и четиристотинте долара в дамската ѝ чантичка, поставена върху един стол в спалнята, бяха недокоснати.

Върнах се в дневната, коленичих до мъртвото момиче и използвах носната си кърпа, за да изтрия отпечатъците от пръстите си върху дръжката на шилото. Повторих същото с чашите, бутилките, вратите, електрическите ключове и всички мебели, до които се бях докосвал или съществуваше вероятност да съм го сторил.

Сетне си измих ръцете, прегледах дрехите си за следи от кръв, уверих се, че не съм оставил нищо мое след себе си и се запътих към входната врата. Отворих я, изтрих вътрешната дръжка, затворих я след себе си, изтрих външната топка и изчезнах.

От една дрогерия в горната част на Бродуей звъннах на Дик Фоули и го помолих да дойде в моя хотел. Пристигна няколко минути след мен.

— Снощи или рано тази сутрин Дайна Бранд е била убита в дома си — казах аз. — Намушкана е с шило за лед. Полицията все още не знае. Разказвал съм ти достатъчно за нея, за да се досетиш, че има колкото си щеш хора в града, които имат причина да го сторят. Най-напред искам да направя справка за трима от тях — Шепота, Дан Ролф и Бил Куинт — екстремиста. Имаш описанията им. Ролф е в болницата със счупен череп. Намери Мики Лайнън — той все още е по следите на Пийт Финландеца — и му кажи да остави Пийт на мира, докато ти помага в тази задача. Разбери къде са били тези три птички снощи. Всеки момент е важен.

Докато говорех, дребничкият канадец ме наблюдаваше с любопитство. Сетне понечи да каже нещо, промени решението си, изсумтя: „Дадено“ и си тръгна.

Излязох да търся Рино Старки. След едночасово дирене установих местонахождението му по телефона; намираше се в един пансион на Рони Стрийт.

„Сам ли си?“ — запита той, когато му казах, че искам да го видя.

„Да.“

Отвърна, че мога да отида и ми обясни как да стигна дотам. Взех такси. Къщата беше мръсна, двуетажна, в края на града.

Пред бакалницата на близкия ъгъл се размотаваха двама мъже. Други двама седяха на ниските дървени стъпала пред къщата на съседния ъгъл. Никой от карето не биеше на очи с изискания си вид.

Позвъних и нова двойка ми отвори. И тези не изглеждаха съвсем безобидни.

Придружиха ме до една стая на втория етаж, където Рино, без яка, по риза и жилетка, седеше на един наклонен назад стол, а краката му бяха подпрени на прозоречния перваз.

Кимна с жълтеникавото си конско лице и рече:

— Дръпни един стол.

Мъжете, които ме доведоха, изчезнаха, като затвориха вратата след себе си. Седнах и казах:

— Искам алиби. Снощи, след като съм излязъл от дома й, Дайна Бранд е била убита. Няма опасност да ме пипнат за това, но след като Нунан е мъртъв, не знам как ще я карам с полицаите. Нямам никакво

желание обаче да им давам възможност дори да се опитат да ми окачат нещо. В случай че се наложи, мога да докажа къде съм бил снощи, но ако имаш желание, ти можеш да ми спестиш много неприятности.

Рино ме погледна с безизразни очи и запита:

— Защо се спря на мен?

— Снощи ти ми телефонира там. И си единственият, който знае, че първата част от вечерта бях при нея. Даже и да имах подготвено алиби някъде другаде, трябваше да се уговоря и с теб, нали?

Зададе нов въпрос:

— Ти не си й видял сметката, а?

Небрежно отвърнах: „Не.“

Преди да заговори отново, той се загледа втренчено навън през прозореца.

— Какво те накара да си помислиш, че аз ще ти помогна? Да не би да ти дължа нещо за това, което стори снощи в дома на Уилсън?

— Теб не съм те докоснал — отвърнах аз. — Новината беше почти известна. Шепота знаеше достатъчно, за да се досети за останалото. Аз само разкрих напълно картите. Какво ти пука? Ти умееш да се грижиш за себе си.

— И ще се постарая — съгласи се той. — Добре. Бил си в хотел „Танър“ в Танър. Това е едно малко градче на 20—30 мили нагоре в планината. Отишъл си там, след като си се разделил с Уилсън. Един приятел на име Рикър, който се навърта с бракмата си около кръчмата на Мъри, те е закарал и върнал обратно. Би трябвало да знаеш какво си правил там. Дай ми подписа си, а аз ще уредя да го нанесат в регистъра.

— Хиляди благодарности — казах и отвъртях капачката на писалката си.

— Няма нужда. Правя го, защото ще ми трябват повече приятели. Когато му дойде времето отново да заработиш с мен, Шепота и Пийт, ще очаквам да не ме извозиш.

— Няма — обещах аз. — Кой ще стане шеф на полицията?

— Макгро изпълнява временно длъжността и вероятно ще я пипне.

— Как ще играе?

— С Финландеца. Грубата работа ще му навреди на интересите, точно както е и с Пийт. Все трябва да боли малко. Но ще бъда

последният тъпак, ако си седя със скръстени ръце, докато приятелче като Шепота се разхожда свободно. Или той, или аз. Мислиш, ли че той е утрепал дамата?

— Имаше достатъчно причини — отвърнах аз и му подадох листчето, на което бях написал името си. — Тя го измами, предаде го много пъти.

— Двамата с нея бяхте доста близки, нали? — запита той.

Оставих въпроса без отговор и запалих цигара. Рино изчака известно време, а сетне продължи:

— По-добре тръгвай да намериш Рикър, та ако го питат, да знае как да те опише.

Дългокрако момче на около двадесет и пет години, с остро луничаво лице и дръзки очи, отвори вратата и влезе в стаята. Рино ми го представи като Ханк О'Мара. Станах да му стисна ръката и запитах Рино:

— Ако ми потрябваш, мога ли да те намеря тук?

— Познаваш ли Мъри Кльошавия?

— Срещал съм го и знам заведението му.

— Всичко, което му кажеш, ще стигне до мен — рече той. — Изнасяме се оттук. Не е много сигурно. Значи тая работа с Танър е уредена.

— Да. Хиляди благодарности — и излязох от къщата.

ШИЛОТО ЗА ЛЕД

Най-напред отидох до полицейския участък в центъра на града. Макгро пазеше бюрото на шефа. Изглежда ме подозрително изпод русите си мигли, а бръчките по грубото му като подметка лице се бяха вдълбали още повече и му придаваха по-навъсен вид от обикновено.

— Кога видях за последен път Дайна Бранд? — запита той без всякакво встъпление, дори без да кимне. Гласът му враждебно изскрибуца през костеливия нос.

— Снощи към единадесет без двадесет или там някъде — отвърнах аз. — Защо?

— Къде?

— В дома й.

— Колко време беше там?

— Десет минути, може би петнадесет.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо не остана по-дълго?

— А на теб какво ти влиза в работата? — запитах аз, като сядах на стола, който не ми бе предложен.

Гледаше ме кръвнишки, докато изпълни дробовете си с въздух, за да изреве: „Убийство“ в лицето ми. Засмях се и казах:

— Да не мислиш, че тя може да има нещо общо с убийството на Нунан?

Пушеше ми се, но цигарите бяха твърде добре известни като първа помощ за смутения, та да рискувам точно в този момент.

Макгро се опитваше да ме прониза с поглед. Позволих му да ме гледа. Бях изпълнен с колкото си щещ самоувереност, че като повечето хора изглеждам най-невинен, когато лъжа. Междувременно той се отказа да ме съзерцава и запита:

— Защо не?

Това бе достатъчно неубедително. Ето защо и аз отвърнах безучастно:

— Вярно, защо не?

Предложих му цигара и си взех и аз една. После добавих: „Предполагам, че Шепота го е извършил.“

— Той беше ли там? — По изключение Макгро измами носа си и произнесе сърдито думите през зъби.

— Къде да беше?

— При Дайна.

— Не — сбърчих чело аз. — Защо трябва да е бил, ако е тръгнал да убива Нунан?

— По дяволите Нунан! — сприхаво възкликна изпълняващият длъжността. — За какво постоянно го намесваш?

Постарах се да го погледна така, сякаш беше луд.

— Дайна Бранд е била убита миналата нощ — каза той.

— Така ли?

— Сега ще отговориш ли на въпросите ми?

— Разбира се. Бях в дома на Уилсън с Нунан и останалите. След като си тръгнах оттам, към десет и половина, аз се отбих у тях да й кажа, че трябва да отида до Танър. Имахме полууговорена среща. Останах около десет минути — време, достатъчно да прием по чашка. В къщата й нямаше други хора, освен ако не са се криели. Кога е била убита? И как?

Макгро ми разказа, че изпратил двама от неговите хора — Шеп и Ванаман — да се срещнат тази сутрин с момичето, за да видят доколко може и дали иска да помогне на полицията да пипне Шепота за убийството на Нунан. Ченгетата отишли в дома й към девет и половина. Входната врата била открената. На позвъняването никой не отвърнал. Влезли вътре и намерили момичето в дневната, проснато по гръб, с прободна рана в лявата гръд.

Докторът, който прегледал тялото, казал, че е била убита с тънък, объл, заострен на върха предмет, дълъг около петнадесет сантиметра. Смъртта била настъпила към три часа след полунощ. Скринове, гардероби, куфари и прочие били очевидно умело и щателно претърсени. Пари не били открити никъде в къщата, включително и в чантата на момичето. Кутията за бижута на тоалетната й масичка била празна. На пръстите й имало два пръстена с диаманти.

Полицията не открила оръжието, с което била прободена. Дактилоскопите също не се натъкнали на нищо. По вратите и

прозорците нямало следи от насилие. От кухнята било очевидно, че момичето е пило с гост или гости.

— Петнадесет сантиметра, объл, тънък предмет с остър връх — повторих аз описанието на оръжието. — Прилича ми на нейното шило за лед.

Макгро вдигна слушалката и нареди да му изпратят Шеп и Ванаман. Шеп бе висок мъж с приведени рамене и широка уста с мрачно и честно изражение, което вероятно идваше от развалените му зъби. Другият детектив бе нисък, набит, почти без врат и с възморови капиляри по носа.

Макгро ни запозна и го попита за шилото. Не го били виждали; нямало го там със сигурност. Нямало как да пропуснат подобен предмет.

— Снощи беше ли там? — запита ме Макгро.

— Докато откъртваше бучките лед, аз стоях до нея.

Описах го. Макгро нареди на ченгетата да претърсят къщата отново и да се опитат да го открият вътре или в околностите ѝ.

— Ти я познаваше — обърна се той към мен, след като Шеп и Ванаман излязоха. — Какво мислиш за случилото се?

— Още е рано да имам вече мнение — отклоних въпроса аз. — Дай ми час-два да го обмисля. А ти какво смяташ?

Изръмжа: „Откъде, по дяволите, да знам?“ и отново потъна в мрачно озлобление.

Самият факт, че ме пусна, без да задава повече въпроси, ми подсказа, че вече е решил да обвини Шепота за убийството на момичето.

Чудех се дали дребният комарджия го бе извършил, или това бе поредната присъда, каквито пойзънвилските полицаи обичаха да му окачват отвреме-навреме. Това сякаш нямаше особено значение сега. Основната цел на Шепота бе сам или чрез друго да отстрани Нунан, а можеха да го обесят само веднъж.

Когато излязох от кабинета на Макгро, в коридора заварих много хора. Някои от тези мъже бяха много млади — просто хлапаци; имаше и чужденци, но повечето бяха с доста бандитски вид.

Близо до входната врата срещнах Донър — един от участниците в експедицията до „Кедровия хълм“.

— Здравсти — казах аз. — Каква е тази тълпа? Изпразвете пандиза, за да направите място за други ли?

— А, това ни е специалното отделение — отвърна той с тон, който не звучеше особено ласкаво. — Създаваме ударна сила.

— Моите поздравления — рекох аз и излязох.

Заварих Мъри Кльошавия в билиардната му, седнал на едно бюро зад щанда за пури, увлечен в разговори с трима мъже. Настаних се в другия край на залата и се загледах в две хлапета, които удряха топките. Не след дълго съсухреният собственик дойде при мен.

— Ако ти се случи някога да видиш Рино — започнах аз, — можеш да го осведомиш, че бандата на Пийт Финландеца е мобилизирана от полицията.

— Бих могъл — съгласи се Мъри.

Когато се прибрах в хотела, Мики Лайнън седеше във фоайето. Последва ме в стаята и докладва:

— Твоят Дан Ролф снощи, някъде след полунощ, се е чупил от болницата. Касапите там вдигат пара. Изглежда, са възнамерявали тази сутрин да му извадят доста костички от мозъка. Но той и неговите отрепки са изчезнали. Все още не сме се добрали до сведения за Шепота. Дик е в движение и се опитва да открие Бил Куинт. Как стоят работите със закланото момиче? Дик ми каза, че ти си знаел преди ченгетата.

— То...

Телефонът извъня.

Мъжки глас, старателно модулиран, произнесе името ми с въпросителна накрая. Отвърнах: „Да.“ Гласът продължен:

„Обажда ви се мистър Чарлс Проктър Доун. Мисля, че ще ви е от огромна полза да се явите в моя кабинет колкото може по-скоро.“

„Така ли? Кой сте вие?“

„Мистър Чарлс Проктър Доун — адвокат. Апартаментът ми се намира на Грийн Стрийт 310. Предполагам, че ще се уверите...“

„Имате ли нещо против да ми кажете отчасти за какво става въпрос?“ — запитах аз.

„За някои работи е най-препоръчително да не бъдат обсъждани по телефона. Предполагам, че ще се уверите...“

„Добре — прекъснах го аз отново. — Ако имам възможност, ще дойда да ви видя днес следобед.“

„Ще се уверите, че е много, много препоръчително“ — настоя той.

При тези думи оставих слушалката.

— Беше започнал да ми разправяш каква е тази история със закланото момче — каза Мики.

— Ами! — отвърнах му аз. — Започнал бях да ти казвам, че сигурно не е особено трудно да се открие Дан Ролф, както снове насам-натам с фрактура на черепа и вероятно добре бинтован. Защо не опиташ? Започни най-напред с Хърикейн Стрийт.

Мики се ухили до ушите с цялата си червена физиономия на комедиант.

— Нищо не ми казвай — рече той. — Аз само изпълнявам. — Взе си шапката и излезе.

Проснах се на леглото, пуших цигара след цигара и мислех за предишната нощ, за състоянието на духа си, за загубата на съзнание, за моите сънища и за положението, в което се събудих. Мислите ми бяха достатъчно неприятни, за да се зарадвам, като ги прекъснаха.

Нечии нокти задраскаха по външната страна на вратата. Отворих я.

На прага стоеше един непознат. Беше млад, слаб и крещящо облечен. Имаше гъсти вежди и тънки смолисточерни мустачки, които изпъкваха на бледото му, нервно и не твърде стеснително лице.

— Аз съм Тед Райт — представи се той и протегна ръка, сякаш умирах от щастие да се запозная с него.

— Предполагам, че си чул Шепота да споменава за мен.

Подадох му ръка, пуших го вътре, затворих вратата и запитах:

— Ти приятел на Шепота ли си?

— И още как! — Той протегна две тънки пръстчета, плътно прилепени едно до друго. — Ей така сме с него.

Не казах нищо. Той огледа стаята, усмихна се нервно, отиде до отворената врата на банята, надзърна вътре, върна се обратно при мен, облиза устни с език и направи предложението си:

— Ще го премахна за половин бон.

— Шепота?

— Да, и е страшно евтино.

— Защо ми е да го убиваш? — запитах аз.

— Отне ти жената, нали?

— Така ли?

— Не се прави на глупав.

В главата ми се появи идея. За да ѝ дам възможност да узрее, аз предложих:

— Сядай, това трябва да се обсъди.

— Няма какво да се обсъжда — каза той, като ме гледаше изпитателно, без да помръдне към някой от столовете. — Или искаш — или не искаш.

— Тогава — не искам.

Измърмори нещо, което не чух, и се обърна към вратата. Застанах между него и изхода. Той спря. Очите му зашариха неспокойно.

— Значи Шепота е мъртъв — рекох аз.

Той отстъпи една крачка и скри ръка зад гърба си. Лепнах го в челюстта, като вложих стоте си килограма в удара.

Краката му се преплетоха и той се свлече на пода. Вдигнах го за китките, придърпах лицето му до моето и изръмжах:

— Признавай! Какво е положението?

— Нищу не съм ти направил.

— Чакай да се разберем. Кой очисти Шепота?

— Нищу не знам...

Пуснах едната му китка и го зашлевих по лицето със свободната си ръка, сетне отново улових китките му и пробвах силите си, като ги извивах и повтарях:

— Кой премахна Шепота?

— Дан Ролф — изхленчи той. — Приблужи се до него и го прободете със същата кама, дето Шепота уби оная фуста. Това е.

— Откъде знаеш, че е същата?

— Така каза Дан.

— А Шепота какво каза?

— Нищу. Изглеждаше дяволски смешен, както си стоеше изправен, а от тялото му стърчеше набучената кама. Сетне светкавично измъкна ютията, заби два хапа в Дан и двамата паднаха, като си чукнаха главите. Цялата глава на Дан беше в кръв, избила през бинтовете.

— И после?

— После нищу. Обърнах ги — и двамата бяха трупове. Всяка думичка, която ти казвам, е свята истина.

— Кой друг беше там?

— Никой. Шепота се криеше и само аз му бях връзката с бандата. Той сам учисти Нунан и за някой ден, докато разбере как стоят нещата, не искаше да се доверява никому освен на мен.

— А ти като хитро момче си помисли, че можеш да понаобиколиш враговете му и да прибереш малко мангизи за това, че си го убил, след като вече е мъртъв?

— Невинен съм, ама и тука няма да е място за приятелчетата на Шепота, като научат другите, че е бил очистен. — Райт изскимтя. — Трябваше да събера нещо, за да се чупя.

— Досега колко изкара?

— Взех една стотачка от Пийт, стотачка и половина от Мъри Кльощавия — той даде вместо Рино и обещаха още, щом свърша работа. — Докато приказваше, скимтенето се превърна в хвалене. — Обзалагам се, че мога да накарам и Макгро да снесе, ама се надявах и ти да пуснеш нещо.

— Те трябва да са съвсем шантави, та да хвърлят пари за такава пиянска щуротия.

— Не знам — отвърна той високомерно, но не ми се види чак толкоз шантаво. — Сетне смирено продължи. — Шефе, дай ми възможност... Сега ще ти бутна една петдесетачка, а ония от Макгро ще делим по равно. Само си дръж ченето затворено, докато направя удара.

— Никой друг ли не знае къде е Шепота?

— Никой — освен Дан, а той е мъртъв.

— Къде са?

— В склада на стария Редмън на Портър Стрийт. Отзад, на горния етаж, Шепота имаше стая, заредена с креват, печка и кльопачка. Дай ми шанс. Петдесет долара сега и половината от останалото.

Пуснах ръцете му и казах:

— Не ти искам парите, омитай се. Ще си трая няколко часа. Толкова трябва да ти стигнат.

— Благодаря, шефе. Благодаря, благодаря — и бързо изчезна.

Сложих си палтото и шапката, излязох и намерих Грийн Стрийт. Сградата с въпросния апартамент бе дървена, много след първа младост, ако изобщо е преживяла подобна възраст. „Заведението“ на мистър Чарлс Проктър Доун бе на втория етаж. Асансьор нямаше. Изкачих се по изтрити разнебитени дървени стъпала.

Адвокатът заемаше две стаи — и двете мръсни, зловонни и лошо осветени. Изчаках в предното помещение, докато един писар, чийто вид много прилягаше на обстановката, съобщи на адвоката за мен. Половин минута по-късно писарят отвори вратата и ме покани да вляза.

Мистър Чарлс Проктър Доун бе нисък дебел мъж над петдесетте. Имаше много светли, изпитателни, триъгълни очи, къс месест нос и още по-месеста уста, чиято алчност бе отчасти скрита между занемарени мустаци и дрипава сива вандайковска брадичка. Дрехите му бяха тъмни и изглеждаха нечисти, без в действителност да са мръсни.

Не стана от бюрото си и през цялото време на моето посещение държеше дясната си ръка на ръба на отвореното около петнадесет сантиметра чекмедже.

— О, уважаеми сър — започна той, — аз съм изключително поласкан, че сте взели разумното решение и сте оценили ценността на моя съвет.

Гласът му бе даже по-патетичен, отколкото по телефона.

Не отвърнах нищо.

Помръдна бакембардите си в знак на одобрение, сякаш мълчанието бе нова проява на разумната ми преценка, и продължи:

— Справедливостта изисква да заявя, че ще бъде неизменна проява на здрав разум от ваша страна, ако следвате моите предписания при всички възможни обстоятелства. Това ви го заявявам, уважаеми сър, без лицемерна скромност, оценявайки с подобаваща смиреност и с дълбоко съзнание за истинските и трайни ценности моите отговорности, както и моите прерогативи като един — но защо трябва да се принизявам и да скривам факта, че има хора, които се чувствуват в правото си да заменят безличното „един“ с „единствения“? — признат и приет водач на адвокатите в този процъфтяващ щат?

Знаеше много изречения от този род и нямаше нищо против да ми ги пробута. Най-накрая стигна до същината:

— И така, това поведение, което при един по-дребен, практикуващ юрист би изглеждало нередно, става, в случай че този, който го следва, е такава неоспорима знаменитост в професионалната си среда — а бих могъл да добавя, не само в непосредствената си среда, — става един трамплин, който го издига над страха от порицание, превръща се просто в онази по-възвишена етика, която презира дребнавите обществени условности, когато бива изправена пред възможността да служи на човечеството чрез един от неговите индивидуални представители. Следователно, уважаеми сър, аз не се поколебах пренебрежително да отхвърля всички тривиални съображения, имащи общоизвестен прецедент, за да ви призова и открито и искрено да ви заявя, уважаеми сър, че вашите интереси ще бъдат най-добре защитени чрез и посредством мен като ваш правен съветник.

— Колко ще струва? — запитах аз.

— Това — отвърна той надменно — е от второстепенна важност. Но все пак е детайл, имащ своето място в нашите взаимоотношения, на който не трябва да се гледа със снизходителност и пренебрежение. Да кажем за сега хиляда долара, а по-късно без съмнение...

Той разроши бакенбардите си и не довърши изречението.

Казах му, че аз, разбира се, не нося толкова пари в себе си.

— Естествено, уважаеми сър. Естествено. Но това във всеки случай не е от особена важност. Съвсем не е. По всяко време, когато ви е удобно. По всяко време до десет часа утре заранта.

— Утре в десет — съгласих се аз. — А сега бих искал да узная защо предполагате, че ще се нуждая от правен съветник.

Придоби възмутена физиономия.

— Уважаеми сър, това не е въпрос, с който да се шегувате, уверявам ви.

Обясних му, че не съм се шегувал и че действително съм озадачен.

Той прочисти гърлото си, погледна ме неодобрително и малко или повече надуто и заяви:

— Напълно е възможно, уважаеми сър, вие да не схващате изцяло опасността, която ви заобикаля, но несъмнено е абсурдно да

очаквате от мен да предполагам, че нямате и най-малко понятие за трудностите, правните препятствия, уважаеми сър — пред които скоро ще се изправите, — произтичащи от събития, станали в не по-далечно време от миналата нощ, уважаеми сър, миналата нощ. Във всеки случай сега нямам време да се впускам в подробности. Предстои ми неотложна среща със съдията Лефнър. Утре аз ще бъда щастлив да навляза най-подробно и в най-незначителните детайли на положението — и ви уверявам, че във вашия случай те са много. Ще ви очаквам утре в десет сутринта.

Обещах му да се видим и излязох. Вечерта прекарах в стаята си. Пиех отвратително уиски, премислях отвратителни неща и очаквах докладите на Мики и Дик, които все още не идваха. Към полунощ заспах.

МИСТЪР ЧАРЛС ПРОКТЪР ДОУН

На следващата сутрин бях почти облечен, когато пристигна Дик Фоули. Докладва, в пестеливия си маниер, че Бил Куинт бил напуснал хотела си предишния ден по обед, без да остави новия си адрес.

В дванадесет и тридесет и пет тръгвал влак от Пърсънвил за Огдън. Дик телеграфирал на клона в Солт Лейк да изпратят свой човек в Огдън, който да се опита да издири Куинт.

— Нямаме право да изпускаме която и да е следа — казах аз, — но не смятам, че Куинт е човекът, когото търсим. Тя скъсала с него много отдавна. Ако е искал да предприеме нещо, щял е да го направи много по-рано. Предполагам, че щом е чул за убийството ѝ, той е решил да се покрие в качеството си на изоставен любовник, който я е заплашвал.

Дик кимна и рече:

— Снощи — стрелба по пътя. Грабеж. Четири камиона с пиячка задържани, изгорени.

Звучеше като отговора на Рино Старки на новината, че бандата на големия контрабандист е мобилизирана в служба на полицията.

Тъкмо приключвах с обличането си и пристигна Мики Лайнън.

— Дан Ролф наистина е бил в къщата — докладва той. — Гръкът от бакалницата на ъгъла го е видял да излиза вчера сутринта около девет. Вървял по улицата, клатушкал се и си говорел сам. Гръкът помислил, че е пиан.

— Как така не е съобщил на полицията? Или го е сторил?

— Не са го разпитвали. Страшна полиция имат в този град. Какво да правим? Да им го намерим и да го предадем, за да им свършим работата ли?

— Макгро е решил, че убиецът е Шепота — казах аз — и не си дава труд да се занимава със следи, които не водят по този път. Ролф не е извършил убийството; освен да се е върнал по-късно за шилото. Била убита в три часа сутринта. В осем и половина Ролф не беше там, а шилото все още стърчеше от нея. То беше...

Дик Фоули се приближи, застана срещу мен и запита:

— Ти откъде знаеш?

Не ми харесаха нито начинът, по който ме погледна, нито начинът, по който ми заговори. Поясних:

— Ти знаеш, защото аз ти казвам.

Дик не отвърна нищо. Мики се ухили с идиотската си усмивка и запита:

— Сега накъде? Дайте да й видим сметката на тази работа.

— Имам среща в десет часа — казах им аз. — Навъртайте се около хотела, докато се върна. Шепота и Ролф сигурно са мъртви и няма защо да ги търсим. — Погледнах навъсено Дик и продължих: — Казаха ми. Не съм ги убил аз.

Дребничкият канадец кимна, без да сваля очи от мен. Закусих сам, а после се отправих към кантората на адвоката.

Завивайки по Кинг Стрийт, зърнах луничавото лице на Ханк О'Мара в лека кола, която се движеше по Грийн Стрийт. Седеше до някакъв непознат мъж. Дългокракият хлапак ми махна с ръка и спря колата. Приблжих се.

— Рино иска да те види — каза той.

— Къде да го намеря?

— Скачай вътре.

— Сега не мога — рекох аз. — До обед може би ще се освободя.

— Когато си готов, обади се на Кльошавия.

Отвърнах, че ще го направя. О'Мара и придружителят му продължиха по Грийн Стрийт. След една пресечка стигнах, до дървената къща.

Вече бях стъпил върху първото от разнебитените стъпала, които водеха към етажа на адвоката, когато погледът ми бе привлечен от нещо и аз спрях.

Едва се виждаше в дъното на тъмен ъгъл на първия етаж. Обувка. Една празна обувка обикновено не лежи в такова положение.

Свалих крака си от стъпалото и се приближих до обувката. Сега вече можех да различа глезен, а над бомбето на обувката — маншета на черен панталон.

Това ме подготви за откритието.

В малка ниша, образувана от долната част на стълбите и ъгъла, намерих мистър Чарлс Проктър Доун, свит между две метли, парцал и

кофа. Вандайковската му брадичка бе почервеняла от кръвта, изтекла от рана, която пресичаше диагонално челото му. Главата му бе наклонена назад и на една страна под ъгъл, който може да се постигне само със счупен врат.

Цитирах си Нунан: „Това, което трябва да се свърши, трябва да се свърши“ и предпазливо придърпах към себе си външния джоб на палтото му, за да изпразня вътрешния и прехвърля съдържанието — един черен бележник и тесте хартийки — в моя джоб. В два от другите му джобове не открих нищо, което да ме заинтересува. Останалите не можеха да се прегледат, без да се премести тялото, а аз нямах подобно желание.

Пет минути по-късно бях обратно в хотела и за да не срещна Дик и Мики, които бяха във фоайето, влязох през една странична врата, качих се до мецанина, а оттам на асансьора.

В стаята седнах и прегледах плячката си.

Най-напред взех черното книжле — малък бележник от имитация на кожа, от тези, дето ги продават срещу незначителна сума във всяка книжарница. Съдържаха някакви откъслечни бележки, които нищо не ми говореха, и около тридесет имена и адреси, които все толкова ми говореха, с едно изключение:

Хелън Олбъри, Хърикейн Стрийт, 1229А.

Това бе интересно, защото първо: един млад мъж на име Робърт Олбъри бе в затвора, след като си призна, че в изблик на ревност, породена от предполагаемия успех на Доналд Уилсън с Дайна Бранд, е стрелял и го е убил; и второ: Дайна Бранд бе живяла и бе убита на Хърикейн Стрийт 1232, точно срещу номер 1229А.

Не открих името си в тефтерчето.

Оставих го настрана и започнах да разглеждам и да чета листчетата, които бях прибрал. Тук също трябваше да прехвърля доста, дето нищо не ми говореха, докато стигна до нещо важно.

Откритието ми бяха четири писма, вързани с ластик. Пликовете бяха разрязани, а върху пощенския печат личаха датите — средно през седмица. Последното бе отпреди малко повече от шест месеца. Писмата бяха адресирани до Дайна Бранд. Първото, т.е. най-ранното, не бе толкова лошо за любовно писмо. Второто бе малко тъпо. Третото и четвъртото бяха чудесни примери колко глупав и разпален може да

бъде един ухажор, особено ако е в напреднала възраст. И четирите писма бяха подписани от Илайхю Уилсън.

Не открих нищо, което определено да ми подсказва защо мистър Чарлс Проктър Доун си е мислил, че може да ме шантажира и да ми измъкне хиляда долара, но намерих достатъчно материал, който ми даде повод за размишления. Насърчих мозъка си с две цигари и после слязох долу.

— Върви и виж какво можеш да научиш за един адвокат на име Чарлс Проктър Доун — казах на Мики. — Има кантора на Грийн Стрийт. Стой настрана от нея. Не му отделяй много време. Искам бърза информация ив общи линии.

Наредих на Дик да излезе пет минути след мен и да ме последва до Хърикейн Стрийт 1229А.

Номер 1229А бе горният апартамент на двуетажна сграда, почти срещу дома на Дайна. Беше разделен на две и имаше два самостоятелни входа. Позвъних на търсения от мен.

Вратата ми отвори слабичко осемнадесет-деветнадесетгодишно момиче с тъмни, разположени близо едно до друго очи върху мазно жълтеникаво лице, обградено с късо подстригана кестенява коса, която изглеждаше влажна.

Тя отвори вратата, нададе задавен, изплашен стон, отстъпи назад и притисна с ръце отворената си уста.

— Мис Хелън Олбъри? — запитах аз.

Тя яростно заклати глава в знак на отрицание. Но не беше убедителна. Очите ѝ гледаха безумно.

— Бих желал да вляза и да поговоря с вас няколко минути — казах аз, като същевременно влязох и затворих вратата след себе си.

Тя не продума. Тръгна по стълбите пред мен с извърната назад глава, за да може да ме наблюдава с ужасените си очи.

Влязохме в оскъдно мебелирана дневна. През прозорците ѝ се виждаше къщата на Дайна Бранд.

Момичето остана в средата на стаята, без да сваля ръце от устата си.

Изгубих време и усилия в старанието си да я убедя, че не съм страшен. Напразно. Всичко, което казвах, сякаш засилваше паниката ѝ. Беше дяволски досадно. Отказах се от опитите си и пристъпих към същината.

— Ти си сестрата на Робърт Олбъри, нали? — запитах аз.

Не последва отговор; нищо освен застиналото изражение на смъртен страх.

— След като е бил арестуван за убийството на Доналд Уилсън, ти си наела този апартамент, за да я наблюдаваш. Защо?

Нито дума. Трябваше да си отговоря сам:

— Отмъщение. Ти си обвинявала Дайна Бранд за неприятностите на брат ти. Чакала си подходяща възможност. И ето, тя се появява по-миналата нощ. Промъкнала си се в къщата ѝ, видяла си, че е пияна и си я проболо с шилото.

Остана безмълвна. Не успях да я разтърся, лицето ѝ беше все така объркано и изплашено. Продължих:

— Доун ти е помогнал. Той е съставил плана вместо теб. Искал е писмата на Илайхю Уилсън. Кого изпрати да ги прибере, кой извърши в същност убийството? Кой беше той?

И на това не получих отговор. Никаква промяна в изражението ѝ или в липсата на изражение. Нито дума. Изпитвах желание да я плесна. Вместо това казах:

— Дадох ти възможност да говориш. Исках да чуя твоята версия. Но както щеш.

Тя пожела да остане безмълвна. Отказах се. Страхувах се от нея; страхувах се, че ако я притисна по-силно, ще извърши нещо още по-безумно от мълчанието си. Излязох от апартамента, без да съм сигурен дали е разбрала и една моя дума.

На ъгъла наредих на Дик Фоули:

— Вътре има едно момиче — Хелън Олбъри, осемнадесетгодишна, метър и шестдесет и пет; слаба — не повече от петдесет килограма, ако има и толкова; близко разположени очи, кафяви; жълтеникава кожа; къса кестенява коса, права; в момента е облечена в сив костюм. Проследи я. Ако се опита да ти прави номера, пращаш я в затвора. Внимавай, луда е като бълха.

Отправих се към заведението на Мъри Кльошавия, за да намеря Рино и да разбера какво иска. Половин пресечка по-рано хлътнах във входа на една обществена сграда, за да огледам положението.

Пред свърталището на Мъри стоеше полицейска камионетка. Отвътре извеждаха, дърпаха, мъкнеха мъже и ги вкарваха в колата.

Извеждачите, дърпачите и носачите не приличаха на редови полицаи. Предположих, че е шайката на Пийт Финландеца, сега на специална служба в полицията. Пийт, с помощта на Макгро, очевидно изпълняваше закана си да предложи на Шепота и Рино войната, която желяеха.

Докато наблюдавах, пристигна линейка. Натовариха я и замина. Бях твърде далеч, за да различа някого или нечий труп. Когато оживлението премина върхната си точка, заобиколих няколко квартала и се прибрах в хотела.

Там бе Мики Лайнън с информация за мистър Чарлс Проктър Доун.

— За такива приятелчета са измислили вица: „Той криминален адвокат ли е? Да, много криминален.“ Роднини на оня Олбъри, дето ти го спипа, са наели тази птичка Доун да го защитава. Олбъри не искал да има нищо общо с него, когато той отишъл да го посети. Този мошеник с трите имена за малко да се натопи сам миналата година — за изнудване на някакъв пастор на име Хил, ама успял да се измъкне. Има някаква собственост на Либърт Стрийт, където и да е това. Да продължавам ли да се ровя?

— Достатъчно. Ще останем тук, докато се обади Дик. Мики се прозя и каза, че нямал нищо против. Не бил от хората, дето трябва да бягат, за да си поддържат кръвообръщението, и ме попита дали съм чул, че ставаме известни в национален мащаб. Пожелал да разбере какво иска да каже.

— Току-що срещнах Томи Робинс — отвърна той. — От „Консолидейтед прес“ са го изпратили да отрази събитията. Каза, че някои от другите информационни агенции и един-два от големите ежедневници изпращат специални кореспонденти, които да рекламират нашите затруднения.

Правех едно от любимите си оплаквания — че вестниците не са годни за нищо друго, освен да объркват нещата така, че никой после да не може да ги оправя, когато чух едно момченце да скандира името ми. Срещу десет цента ми каза, че ме търсят по телефона.

Дик Фоули:

„Тя излезе веднага. На Грийн Стрийт, 310. Пълно с ченгета. Бъбривец на име Доун, убит. Полицаите я отведоха в участъка.“

„Все още ли е там?“

„Да, в кабинета на шефа.“

„Стой там и бързо ми докладвай за всичко, което научиш.“

Върнах се при Мики Лайнън, подадох му ключа от моята стая със следните наставления:

— Отсядаш в стаята ми. Приемаш всичко, което пристигне за мен, и ми го препращаш. Аз ще бъда в хотел „Шанън“, зад ъгъла, регистриран под името Дж. У. Кларк. Казваш на Дик и на никой друг.

Мики запитва: „Какво, по дяволите, става?“, не получи отговор и задвижи разхлабеното си туловище към асансьора.

ТЪРСИ СЕ

Отидох в хотел „Шанън“, регистрирахме под чуждо име, предплатих за деня и бях придружен до стая 321.

Изтече час, преди телефонът да иззвъни.

Дик Фоули съобщи, че идва да ме види.

Пристигна след пет минути. Слабото му разтревожено лице не изглеждаше дружелюбно. Гласът му — също.

— Заповед за арестуването ти. Убийство. Два пункта — Бранд и Доун. Телефонирах. Мики заяви, че остава. Каза ми, че си тук. Полицията го прибра. Сега го разпитват.

— Да, очаквах това.

— Аз също — остро заяви той.

Провлачвайки думите, запитах:

— Ти смяташ, че аз съм го убил, така ли, Дик?

— Ако не си, сега е моментът да го кажеш.

— Ще ме издадеш ли? — запитах аз.

Той разтегна устни и оголи зъбите си. Лицето му смени цвят — от мургаво стана жълтеникаво.

— Върни се обратно в Сан Франциско, Дик — казах аз. — Достатъчно работа имам, за да трябва и теб да наблюдавам.

Той сложи шапката си много внимателно и със същото внимание затвори вратата след себе си.

В четири часа поръчах да ми качат нещо за обед, цигари и „Ивнинг Хералд“.

Убийството на Дайна Бранд и по-скорошното събитие — смъртта на Чарлс Проктър Доун, си разделяха първата страница на вестника, а Хелън Олбъри бе свързващото звено.

Хелън Олбъри била, прочетох аз, сестра на Робърт Олбъри и въпреки неговите признания, твърдо вярвала, че брат ѝ не е виновен за извършеното убийство, а е жертва на заговор. Била наела Чарлс Проктър Доун, за да го защитава. Можех да се досетя, че покойният Чарлс Проктър я е издирил, а не тя него. Братът отказал да наеме Доун

или който и да е друг адвокат, но момичето (без съмнение здравата окуражавано от Доун) не се отказало от борбата.

Като намерила свободен апартамент срещу къщата на Дайна Бранд, Хелън Олбъри го наела и се настанила там с един бинокъл и с една идея — да докаже, че Дайна и нейните съучастници са виновни за убийството на Доналд Уилсън.

Аз, както изглежда, бях един от „съучастниците“. „Хералд“ ме представяше като „човекът, за когото се предполагало, че е частен детектив от Сан Франциско, намиращ се в града от няколко дни и очевидно в приятелски отношения с Макс Талер («Шепота»), Даниъл Ролф, Оливър Старки («Рино») и Дайна Бранд.“ Ние бяхме заговорниците, скроили лъжливото обвинение срещу Робърт Олбъри.

В нощта на убийството на Дайна Бранд Хелън Олбъри, надзъртайки през своя прозорец, видяла неща, които според вестника „са от изключителна важност, особено като се разглеждат във връзка с последвалото откриване на трупа на Дайна Бранд“. Щом узнало за убийството, момичето отнесло важните си наблюдения на Чарлс Проктър Доун. Той, както научила полицията от помощниците му, незабавно изпратил да ме повикат и същия следобед провел с мен разговор насаме. По-късно казал на служителите си, че трябвало отново да се появя на следващата сутрин, т.е. днес, в десет часа. Аз обаче не съм се появил на уговорената среща. В десет и двадесет и пет портиерът открил трупа на Чарлс Проктър Доун в един ъгъл под стълбището. Предполагало се, че от джобовете на убития са изчезнали важни документи.

По времето, когато портиерът открил мъртвия адвокат, аз съм се намирал в апартамента на Хелън Олбъри, като съм нахлул вътре и съм я заплашвал. След като съумяла да ме изхвърли, тя припнала към кантората на Доун, пристигнала, докато полицията била още там, и им разказала историята. Полицайте не ме открили в хотела, но в стаята ми заварили някой си Майкъл Лайнън, който също се представил като частен детектив от Сан Франциско. Майкъл Лайнън бил подложен на разпит, който все още продължавал. Шепота, Рино, Ролф и аз сме били обвинени в убийство и търсени от полицията. Очаквали се значителни събития.

На страница втора имаше интересно съобщение. Детективите Шеп и Ванаман, които открили тялото на Дайна Бранд, били

мистериозно изчезнали. Изказвах се опасения за нечиста игра от страна на „съучастниците“.

Вестникът не съобщаваше нищо нито за снощното нападение над камионите с контрабанден алкохол, нито за нахлуването в свърталището на Мъри Кльошавия.

Излязох по тъмно. Исках да се свържа с Рино. От една дрогерия звъннах в билиардната на Мъри. „Мъри там ли е?“ — запитах аз. „Мъри на телефона — отвърна глас, който изобщо не приличаше на неговия. — Кой го търси?“

Отвърнах с погнуса: „Лилиан Гиш“^[1], окачих слушалката и изчезнах от околността.

Отказах се от идеята да открия Рино и реших да посетя моя клиент, стария Илайхю, за да го подтикна към добро държане с любовните му писма до Дайна Бранд, които бях присвоил от тленните останки на Доун.

Избрах най-тъмните улици и се придържах към по-тъмната им страна. За човек, презиращ физическите упражнения, разходката бе доста дълга. Когато наближих дома на Уилсън, бях изпаднал в достатъчно лошо настроение, за да съм във форма за обичайните ни разговори. Но все още не беше съдено да го видя.

Бях на две крачки от целта, когато някой ми изшътка.

Е, навярно не съм подскочил чак пет метра.

— Не бой се — прошепна един глас.

Беше тъмно. Застанал на ръце и колене в нечий преден двор, аз надзърнах изпод един храст и успях да различа очертанията на мъж, притаен до живия плет от моята страна на улицата.

Пистолетът бе вече в ръката ми. Нямах особена причина да се доверя на думите му.

Изправих се и се приближих към него. Когато бях достатъчно близко, разпознах един от мъжете, които ме бяха пуснали предишния ден в къщата на Рони Стрийт.

Клекнах до него и попитах:

— Къде мога да намеря Рино? Ханк О’Мара каза, че искал да ме види.

— Вярно. Знаеш ли къде е заведението на Кид Маклауд?

— Не.

— На Мартин Стрийт — след Кинг Стрийт завиваш по уличката. Питай за Кид. Оттам се връщаш три пресечки назад, а после към центъра. Няма начин да сбъркаш.

Отвърнах, че ще се постарая да не сбъркам и го оставих зад плета, свит надве, да наблюдава дома на моя клиент в очакване, както предположих, на удобен случай да стреля по Пийт Финландеца, Шепота или някой друг от неприятелите на Рино, които биха могли да посетят стария Илайхю.

Като следвах дадените ми указания, се озовах пред заведение за алкохолни и безалкохолни напитки, боядисано в червено и жълто. Вътре запитах за Кид Маклауд. Въведоха ме в една задна стая, където дебелак с мръсна яка, много злато в устата и само едно ухо призна, че той е Маклауд.

— Рино ме е търсил — казах аз. — Къде да го открия?

— А ти точно кой си? — запита той.

Обясних му. Той излезе от стаята. Почаках десет минути. Въведе хлапак на около петнадесет години с апатично изражение на пъпчивото си червено лице.

— Иди със Съни — рече ми Кид Маклауд.

Последвах момчето през една странична врата, минахме по задните улички на два квартала, пресякохме празен двор и през паянтова врата стигнахме до задния вход на дървена къща.

Момчето почука. Попитаха кой е.

— Съни и един човек, Кид го праща — отвърна то.

Вратата ни отвори дългокракият О'Мара. Съни си отиде. Влязох в една кухня, където Рино Старки и четирима непознати мъже седяха около маса, отрупана с бирени бутилки. Забелязах, че от вътрешната страна над вратата, през която току-що бях минал, висяха, окачени на пирони, два пистолета. Оръжието щеше да им е под ръка, в случай че пред вратата ги дебне някой с пистолет и команда „горе ръцете“.

Рино ми наля чаша бира и през трапезарията ме въведе в една от предните стаи. Там, прилепил око до процепа между спуснатата щора и долния край на прозореца, лежеше по корем един мъж и наблюдаваше улицата.

— Иди отзад и си налей бира — нареди му Рино.

Мъжът се изправи и излезе. Отпуснахме се върху два съседни стола.

— Когато ти уредих онова алиби в Танър — започна Рино, — ти казах, че го правя, защото ще имам нужда от всичките приятели, до които мога да се добера.

— Един имаш.

— Похвали ли се с алибито? — запита той.

— Още не.

— Ще издържи — увери ме Рино, — освен ако не си дяволски вътре. Как мислиш?

Така мислех, но отвърнах:

— Не. Макгро е просто закачлив. Но всичко ще се оправи. А как вървят твоите работи?

Той изпразни чашата, избърса уста с опакото на ръката си и рече:

— Ще се измъкна. Затова исках да те видя. Ето как се подредиха нещата. Пийт се е сдушил с Макгро. Това обединява ченгетата и бандата на контрабандистите против мен и Шепота. По дяволите! Ние с Шепота сме по-заети да се преследваме един друг, вместо да ударим бандата. Кофти работа! Докато ние се джафкаме, ония безделници ще ни видят сметката.

Казах, че съм на същото мнение. Той продължи:

— Шепота ще те послуша. Открий го, а? Кажи му. Предложението е следното: той иска да ме гепи, защото очистих Джери Бъчвата, ама аз смятам да го докопам пръв. Нека за няколко дни забравим всичко. Не е нужно да си имаме доверие. Шепота и без това не участва в стрелбите. Той само праща момчетата си. Този път и аз ще направя същото. Просто ще обединим бандите си, за да прекратим този бяс. Командуваме ги заедно, ликвидираме оня проклет финландец, а после ще имаме достатъчно време да се стреляме.

Кажи му го направо. Няма защо да се заблуждава, че искам да се измъкна от схватката с него или с когото и да е друг. Предай му, че ако премахнем Пийт, ще остане повече място за двама ни да си оправяме сметките. Пийт се е окопал в Уискитаун, а аз нямам достатъчно хора да отида и да го измъкна. Нито пък Шепота ги има. Ама двамата заедно ги имаме. Разясни му това.

— Шепота — рекох аз — е мъртъв.

Рино възкликна: „Така ли?“, сякаш беше убеден в обратното.

— Вчера сутринта Дан Ролф го е пречукал в стария склад на Редмън; пробол го е с шилото за лед, с което Шепота уби момичето.

— Сигурен ли си? Да не ме заблуждаваш?

— Сигурен съм.

— Дяволски странно. А бандата му действа, сякаш е жив — отбеляза той, но започваше да ми вярва.

— Те не знаят. Той се е криел и единствено Тед Райт е знаел къде е. Той знае и за убийството. Даже е направил пари от цялата тази работа. Каза ми, че чрез Мъри Кльоцавия ти е взел сто и петдесет.

— Два пъти повече щях да му дам на тоя тъпанар, ако ми беше казал истината — изръмжа Рино. Той потърка брадичката си и рече: — Е, това приключва въпроса с Шепота.

— Не — отвърнах аз.

— В какъв смисъл не?

— Ако неговата банда не го знае къде е — предложих аз, — нека им кажем. Те го измъкнаха от пандиза, когато Нунан го прибра. Мислиш ли, че ще опитат отново, ако разберат, че Макгро го е пипнал тихомълком?

— Продължавай да говориш — окуражи ме Рино.

— В случай че приятелите му се опитат пак да нападнат пандиза, като мислят, че той е вътре, ще отворят доста работа и на полицаите, и на хората на Пийт. А в това време ти ще си опиташ късмета в Уискитаун.

— Може би — бавно промълви той. — Може би точно това ще направят.

— Трябва да стане — насърчих го аз и се изправих. — Ще се видим...

— Стой тук. Докато има заповед за арестуването ти, тук си на сигурно място. А и за „забавата“ ще ни трябва човек като теб.

Това не ми се понрави особено; но бях достатъчно умен да не го покажа. Седнах отново.

Рино се зае да разпространява слуха. Телефонът загра. Вратата на кухнята — също; толкова хора влизаха и излизаха. Повечето влизаха. Къщата се изпълни с хора, дим, напрежение.

[1] Лилиян Гиш — известна американска кинозвезда от нямото кино. — Б. пр. ↑

УИСКИТАУН

В един и половина Рино остави телефона и ми предложи: „Хайде да се повозим.“

Отиде на горния етаж. Когато се върна, носеше черно куфарче. Повечето от мъжете, вече бяха изчезнали през вратата на кухнята.

Рино ми подаде куфарчето и поръча:

— Не го подмятай много.

Беше тежко.

Ние, последните седем души, останали в къщата, излязохме през предната врата и се настанихме в обзаведена с перденца кола, която Ханк О’Мара току-що бе спрял до бордюра. Рино седна до О’Мара. Аз бях притиснат на задната седалка, а куфарчето бе притиснато между краката ми.

От първата пресечка излезе друга кола и се понесе пред нас. Трета ни последва. Скоростта бе около шестдесетте — достатъчна да ни отведе до целта и не толкова висока, за да привлече внимание върху нас.

Обезпокоиха ни, когато бяхме почти в края на пътешествието.

Действието започна на една улица с едноетажни паянтови къщи в южния край на града.

Някакъв мъж подаде глава през една врата, мушна пръст в устата си и пронизително изсвири.

Някой от колата след нас го застреля на място.

На следващия ъгъл преминахме през градушка от куршуми.

Рино се извърна, за да ни осведоми:

— Ако улучат куфарчето, всички ще литнем към луната. Отваряй го. Щом пристигнем, трябва бързо да се действува.

Вече бях отворил закопчалката, когато колата спря пред една неосветена триетажна тухлена сграда.

Мъже се струпаха върху мен, отвориха куфарчето и заизпразваха съдържанието му — бомби, направени от къси петсантиметрови тръби, наредени в трици. Куршуми откъсваха парченца от пердетата на

колата. Рино се пресегна за една от бомбите, изскочи на тротоара, не обърна внимание на струйката кръв, внезапно появила се по средата на лявата му буза, и метна натъпканата тръбичка към вратата на тухлената къща.

Огненият език бе последван от оглушителен трясък. Големи отломъци се посипаха отгоре ни, докато се опитвахме да се предпазим от взрива. Сетне на червената тухлена сграда вече нямаше врата, която да спре достъпа до нея.

Един мъж се втурна напред, за махна с ръка и изпрати тръбичка, пълна с ужас, през зиналия отвор. Капаците на долните прозорци се откачиха и след тях блъвнаха пламъци и счупени стъкла.

Колата, която ни следваше, бе спряла нагоре по улицата и си разменяше изстрели с квартала. Другата кола бе завила в една странична уличка. Пистолетни изстрели откъм задната страна на сградата, в промеждутъците между експлозиите на нашия товар, ни подсказаха, че авангардът ни е взел на прицел задната врата.

О'Мара притича по средата на улицата, замахна енергично и хвърли една бомба върху покрива на тухлената къща. Тя не експлодира. О'Мара вдигна единия си крак високо във въздуха, сграбчи се за гърлото и убедително се просна по гръб.

Друг от нашата компания попадна под куршумите, идващи от една дървена къща, долепена до тухлената.

Рино изпсува вяло и нареди: „Подпали ги, Шишко.“

Шишко плю върху една бомба, изтича зад колата и замахна с ръка.

Ние се надигнахме от тротоара, като се пазехме от падащите парчета, и видяхме, че дървената къща се е разпаднала, а по останките ѝ пълзят пламъци.

— Още бомби има ли? — попита Рино, докато ние се наслаждавахме на настъпилото затишие.

— Ето и последната — отвърна Шишко и я подаде.

Зад горните прозорци на тухлената къща танцуваха пламъци. Рино вдигна поглед, взе бомбата от Шишко и нареди:

— Махнете се. Сега ще заизлизат.

Дръпнахме се от входа.

— Рино! — изкрещя нечий глас отвътре.

Преди да отговори, Рино се плъзна в сянката на нашата кола.

— Какво има?

— Предаваме се — извика силен глас. — Ние излизаме. Не стреляйте.

— Кой сте „ние“? — запита Рино.

— Аз съм, Пийт — отвърна силният глас. — Останахме четирима.

— Ти излез пръв — нареди Рино — и си вдигни ръцете на главата. По същия начин да излизат и останалите, един по един. И през половин минута. Хайде.

След малко в отвора на взривената врата се появи Пийт Финландеца, като придържаше темето на голата си глава. В ослепителния блясък на пожара, обхванал съседната къща, можехме да видим, че лицето му е наранено, а дрехите почти разкъсани.

Като прескачаше остатъците от гибелната разруха, контрабандистът на алкохол бавно премина по стълбите и слезе на тротоара.

Рино го нарече „гаден рибар“ и стреля четири пъти в лицето и тялото му.

Пийт падна. Някой зад мене се изсмя.

Рино запрати и последната бомба през входа.

Наблъскахме се в колата. Рино седна зад волана. Моторът не работеше. Беше засегнат от куршуми.

Рино натисна клаксона, а ние наизскачахме навън.

Колата на ъгъла тръгна да ни прибере. Докато чакахме, огледах улицата, осветена от отблясъка на горящите сгради. По прозорците забелязах няколко лица, но освен нас, на улицата нямаше други хора — бяха се изпокрили. Недалеч се чу камбанката на пожарната.

Колата намали скорост, за да се качим. Вече беше пълна. Натъпкахме се като в консерва, а излишните увиснаха по вратите.

Блъснахме се в краката на убития Ханк О'Мара и се отправихме към къщи. Преминахме един квартал ако не в комфорт, то поне в безопасност. След това и двете ни липсваха.

В улицата пред нас се появи лимузина, приближи се, зави с едната си страна към нас и спря. Оттам забълва огън.

Втора кола се появи отзад и ни взе на прицел; и от нея забълва огън.

Направихме всичко възможно, но бяхме дяволски заварени, за да предложим достоен отговор. Не можеш да стреляш точно и същевременно да държиш някой в скута си, друг да виси на рамото ти, а трети да стреля на два сантиметра от ухото ти.

Другата кола, тази, която атакуваше задната страна на сградата, ни дойде на помощ. Но междувременно още две се бяха присъединили към опозицията. Очевидно бандата на Талер бе приключила с нападението си на затвора по един или друг начин и армията на Пийт, изпратена там за помощ, се бе върнала навреме, за да осуети бягството ни. Получи се много мила бъркотия.

Наведох се над един гърмящ пистолет и изревах в ухото на Рино:
— Трябва да офейкаме. Ние, дето сме в повече, нека да слезем и да водим битката от улицата.

Идеята му се стори приемлива и той нареди:

— Ей, момчета, някои от вас да изскочат и да ги поемат от улицата.

Първият, който се измъкна, бях аз. Хвърлих око на една тъмна уличка.

Шишко ме последва в моето убежище. Обърнах се към него и изръмжах:

— Няма да се трупаме един върху друг. Намери си друга дупка. Ей там, входът на онова мазе изглежда подходящ.

Той отзивчиво припна към него и на третата си крачка бе застрелян.

Огледах моята уличка, беше къса и завършваше с висока дървена ограда и врата с катинар.

Кофа за боклук ми помогна да се прехвърля през нея и да се озова в покрит с плочки двор. Страничната ограда на този двор ме отведе в друг, а оттам — в трети, където един фокстериер бясно залая по мен.

Изритах псето от пътя си, преминах през отсрещната ограда, освободих се от едно въже за простирание, пресякох още два двора, крещяха ми от някакъв прозорец, замериха ме с бутилка и накрая се озовах на калдъръмена задна улица.

Стрелбата остана зад гърба ми, но не беше достатъчно далеч. Направих всичко, което бе по силите ми, за да поправа положението.

Трябва да съм извървял точно толкова улици, колкото и в съня си през нощта, когато Дайна бе убита.

Часовникът ми показваше три и половина сутринта, когато го погледнах пред прага на Илайхю Уилсън.

ШАНТАЖ

Дълго трябваше да натискам звънеца на моя клиент, преди да получа ответ.

Най-накрая ми отвори високият, загорял от слънцето шофьор. Беше по долна риза и панталони, а в юмрука си стискаше билиардна щека.

— Какво искаш? — попита той и като ме погледна още веднъж, рече: — А, ти ли си! Е, какво искаш?

— Искам да видя мистър Уилсън.

— В четири часа сутринта? Изчезвай! — и понечи да затвори вратата.

Подпрях я с крак. Той премести погледа си от крака върху лицето ми, вдигна щеката и запита:

— Искаш да ти разбия капачката на коляното ли?

— Не се шегувам — настоях аз. — Трябва да се видя със стареца. Предай му.

— Няма какво да му предавам. Точно днес следобед ми каза, че нямам желание да те види, в случай че се появиш.

— Така ли? — Извадих четирите любовни писма от джоба си, избрах първото и най-интелигентното, подадох го на шофьора и казах: — Дай му това и му кажи, че съм навън с останалите. Ще чакам пет минути, след което ще ги занеса на Томи Робинс от „Консолидейтед Прес“.

Шофьорът погледна намръщено писмото, изруга:

„Майната му на Томи Робинс и порканата му леля“, взе го и затвори вратата.

Четири минути по-късно я отвори отново и рече:

— Влизай.

Последвах го нагоре по стълбите до спалнята на стария Илайхю.

Моят клиент седеше в леглото с любовното писмо, смачкано в гладкия му розов юмрук, а в другия стискаше плика.

Късата му бяла коса бе щръкнала. Кръглите му очички бяха колкото сини, толкова и зачервени. Успоредните линии на устата и брадичката му почти се докосваха. Беше в прекрасно настроение.

Щом ме видя и се развика:

— Значи след всичките ти юнашки хвалби се наложи да се обърнеш отново към стария пират да ти спасява вратлето, а? — Отвърнах, че няма нищо подобно. Даже го посъветвах, ако иска да не се държи като последния простак, да иоснижи малко гласа си, така че да не го чуят чак в Лос Анджелос и да разберат що за мухльо е.

Старецът повиши глас с още една степен, зарева:

— Само защото си откраднал едно-две писма, дето не ти и принадлежат, няма какво да си мислиш, че...

Запуших си ушите с пръсти. Шума не можах да изолирам, но жестът ми го оскърби и той прекъсна рева си.

Махнах си пръстите и предложих:

— Отпрати тоя подлизурко, за да си поговорим. Няма да ти трябва. Няма да те ударя.

— Изчезвай — обърна се той към шофьора.

Като ме погледна без нежност, шофьорът ни остави и затвори вратата след себе си.

Старият Илайхю ми разигра кратък енергичен скеч: настояваше да му предам незабавно останалите писма; шумно и сквернословно пожела да узнае откъде съм ги взел, за какво ми са, заплашваше ме с това и онова, но най-вече ме псуваше.

Не му предадох писмата. Заявих:

— Взех ги от човека, когото си наел да ти ги възстанови. Лош късмет си имал, щото му се наложило да убие момичето.

От лицето на стареца се оттегли достатъчно количество кръв и то стана нормално розово. Той размърда устни, изви очи към мен и запита:

— Така ли ще ми играеш?

Гласът му излезе от гърдите сравнително тих. Беше се настроил за предстоящата битка.

Придърпах един стол до леглото му, седнах, захилих се, за да си придам колкото може по-весел вид, и отвърнах:

— Това е единият начин.

Той ме наблюдаваше, като мърдаше устни, но остана безмълвен. Аз продължих:

— Ти си най-проклетият клиент, който някога съм имал. Какво искаш? Наемаш ме да прочистя града, променящ си намерението, изоставяш ме, работиш против мен, докато не се появят изгледи за успех, изчакваш, а сега, когато отново смяташ, че съм свършен, отказваш дори да ме пуснеш в къщата си. Добре че попаднах на тези писма.

— Шантаж — отбеляза той.

Изсмях се и рекох:

— Чуйте кой го казва. Добре, както искаш, така го наречи. — Почуках с показалец по леглото. — Аз не съм свършен, старче. Аз спечелих. Ти дойде при мен, хленчейки, че някакви лоши хора ти отнели градчето. Пийт Финландеца, Талер Шепота, Лу Ярд и Нунан. Къде са те сега?

Ярд умря във вторник сутринта. Нунан — същата нощ, Шепота — в сряда сутринта, а Финландеца — преди малко. Връщам ти твой град независимо дали го искаш, или не. Ако това е изнудване, окей. А сега ето какво трябва да направиш. Ще издириш кмета. Предполагам, че в това гадно село има такъв, и двамата ще телефонираме на губернатора. Мирувай, докато свърша.

И така, ще кажете на губернатора, че градската полиция е извън всякакъв контрол с всичките тези контрабандисти, наблъскани в нея вместо редовни полицаи и прочие. Ще го помолите за помощ — най-добра работа ще свърши националната гвардия. Не ми е известен изходът от разните схватки в града, но със сигурност знаая, че тарторите — тези, от които се страхуваш — са мъртви. Точно те знаеха прекалено много за теб, за да им противоречиш. Сега в града има много младежи, които дяволски се трудят да заемат местата на убитите. Колкото са повече, толкова по-добре. Това ще улесни гвардията да овладее положението по-лесно, докато царува този хаос. Няма начин „заместниците“ да знаят за теб нещо, което да ти навреди.

Ще накарам кмета или губернатора, или който там е отговорен, да разпусне цялата пърсънвилска полиция и да остави изписаните войски да се грижат за реда, докато вие организирате нова. Казаха ми, че и кметът, и губернаторът са част от твоята собственост. Ще правят

каквото им кажеш. Точно това и ще им кажеш. Всичко може да стане и трябва да стане.

А после ти ще си получиш обратно града — прекрасен и чист, и готов отново да отиде по дяволите. Ако не го сториш, ще предам любовните ти писма на ония сплетници от вестниците, ама не от твоя „Хералд“, а от информационните агенции. Взех писмата от Доун.

Ще ти бъде много забавно да доказваш, че не си го наел да ти ги възвърне и че той, преследвайки тази цел, не е убил момичето. Твоето удоволствие е нищо в сравнение с удоволствието, което ще изпитат хората, като четат тези писма. Те са вълнуващи. Откакто прасетата изядоха по-малкото ми братче, не съм се смял така. Млъкнах.

Старецът трепереше, но не от страх. Лицето му отново стана моравочервено. Той отвори широко уста и изрева:

— Публикувай ги и бъди проклет!

Извадих писмата от джоба си, пуснах ги на леглото му, станах от стола, сложих си шапката и заявих:

— Бих си дал дясната ръка, за да се уверя, че момичето е било убито от този, когото си изпратил за писмата. Боже, как ми се ще да приключи цялата история, като те изпратя на бесилото.

Той не докосна писмата.

— Истината ли ми каза за Талер и Пийт?

— Да. Но каква е разликата? Някой друг ще започне да те подмята.

Той отхвърли завивките и повеси яките си, обути в пижама крака с розови стъпала, от ръба на леглото.

— Имаш ли смелостта — излязай той — да заемеш поста, дето ти го предложих и по-рано — да станеш шеф на полицията?

— Не. Загубих я в битката за твоята кауза, докато ти се криеше в леглото и измисляше разни начини да се отървеш от мен. Намери си друга бавачка.

Той поклати старческата си глава и рече:

— Страхуваш се да заемеш поста. Значи ти си убил момичето?

Излязох от стаята, както и миналия път, с думите: „Върви по дяволите.“

Шофьорът ме посрещна на долния етаж, като продължаваше да мъкне билиардната щека и да ме гледа без капчица обич. С надеждата,

че ще се случи нещо, той ме придружи до вратата. Разочаровах го. Той затръшна вратата след мен.

Улицата изглеждаше сива от светлината на настъпващия ден.

Недалеч, под едни дървета, бе спрял покрит двуместен автомобил. Не можех да видя дали вътре има някой. Не исках да рискувам и закрачих в обратна посока. Колата тръгна след мен.

Безсмислено е да бягаш по улиците, ако те преследва автомобил. Спрях и се обърнах с лице към този. Той наближи. Махнах ръката си от страничния джоб, когато през стъклото забелязах червеното лице на Мики Лайнън.

Отвори ми вратата да се кача.

— Предположих, че ще дойдеш тук — рече той, докато се настанявах до него, — обаче закъснях с една-две секунди. Видях те да влизаш, но бях доста далеч, за да те настигна.

— Как се справи с полицията? — запитах аз. — По-добре карай, докато разговаряме.

— Нищо не знам, нищо не предполагам, нямам представа за твоята работа, просто минавам през града и налетявам на теб. Стари приятели — нещо в този дух. Все още ме разпитваха, когато избухна бунтът. Държаха ме в една от малките стаи срещу голямата зала. В разгара на цирка се измъкнах през един заден прозорец.

— Как свърши този цирк? — запитах аз.

— Ченгетата стреляха като дяволи. Половин час преди нападението някой ги предупреди и цялата околност бе задръстена от полицаи. На вид — пикантна история, ама на полицаите не им беше лесно. Чувам, че била бандата на Шепота.

— Вярно. Тази вечер Рино и Пийт Финландеца се счепкаха. Чули ли си нещо?

— Само, че са се сбили.

— Рино уби Пийт, но при изтеглянето налетя на засада. След това какво е станало, не знам. Виждаш ли си Дик?

— Ходих до хотела му, но ми казаха, че е освободил стаята и е бързал да хване вечерния влак.

— Изпратих го обратно в къщи — обясних аз. — Май смяташе, че аз съм убил Дайна Бранд. Беше започнал да ми лази по нервите.

— Е?

— Питаш ме дали съм я убил? Не знам, Мики. Опитвам се да установя. Ще останеш ли с мен или искаш да последваш Дик към Тихоокеанското крайбрежие.

Мики отвърна:

— Не ставай толкоз нахален заради някакво си шантаво убийство, дете може и да не е твое дело. Дявол да го вземе! Знаеш, че не си й гепил мангизите и накитчетата.

— И убиецът не ги е взел. Онази сутрин, когато си тръгнах, в осем часа, те все още бяха там. Между осем и девет Дан Ролф също е бил в къщата. Той не би ги взел. Той... Сетих се! Ченгетата, дете намериха тялото — Шеп и Ванаман — те са влезли в девет и половина. Освен бижутата и парите, са били... трябва да са били взети и няколко писма на стария Уилсън до момичето. По-късно ги открих в джоба на Доун. Двете ченгета изчезнаха точно по това време. Разбираш ли?

Когато Шеп и Ванаман открили мъртвото момиче, те най-напред ограбили къщата, а после вдигнали тревога. Старият Илайхю е милионер, писмата му им се сторили привлекателни и затова ги прибрали заедно с другите ценности и ги предали на оня мошеник адвоката, за да ги косне обратно на Илайхю. Доун обаче бил убит, преди да направи нещо. Аз взех писмата. Шеп и Ванаман, независимо дали са узнали, или не, че писмата не са намерени у убития, са се изплашили. Мислили са, че това е следата, която ще доведе до тях. И понеже парите и бижутата са били у тях, те са се изпарили.

— Звучи сносно — съгласи се Мики, — ама ми се струва, че не посочва кои са убийците.

— Все пак картинката се прояснява. А ние ще се постареем още малко да я проясним. Виж дали можеш да откриеш Портър Стрийт и един склад, наречен „Редмън“. Както разбрах, Ролф е убил Шепота там; отишъл при него и го наръгал с шилото, което намерил да стърчи в тялото на момичето. Ако е станало така, значи Шепота не е убил момичето. Иначе е щял да бъде нащрек и не би допуснал охтичавия да се доближи до него. Искан ми се да огледам труповете им и да проверя.

— Портър е отвъд Кинг Стрийт — рече Мики. — Най-напред да започнем от южния край. По-близо е и по-вероятно е там да има складове. А оня приятел Ролф къде го слагаш?

— Никъде. Ако е убил Шепота заради момичето, значи е извън подозрение. Освен това тя имаше синини по китките и на бузата, а той не беше достатъчно силен, за да се държи грубо с нея. Мисля, че Ролф е избягал от болницата, прекарал е бог знай къде нощта, а на сутринта, след като аз съм си отишъл, се е появил пред къщата на момичето. Отворил е със собствения си ключ, намерил е трупа, решил е, че това е работа на Шепота, измъкнал шилото и тръгнал да търси Талер.

— Така ли? — запита Мики. — А откъде ти дойде на акъла, че ти си я свършил тая работа?

— Не приказвай — отговорих заядливо, докато завивахме към Портър Стрийт. — Дай да намерим склада.

СКЛАДОВЕТЕ

Карахме по улицата и се оглеждахме за сгради, които да приличат на изоставени складове. Вече се бе развиделило и се виждаше добре.

Скоро забелязах голяма квадратна ръждивочервена постройка, разположена в средата на буренясал двор. И къщата, и дворът изглеждаха съвсем изоставени. Приличаше на това, което търсехме.

— Спри на следващия ъгъл — казах аз. — Това, изглежда, е въпросният приют. Ти пази таратайката, а аз ще разузная.

Извървах още две пресечки, за да мога да вляза от задната страна на сградата. Пресякох внимателно откритото пространство — без да се прокрадвам, но и без да вдигам излишен шум.

Предпазливо натиснах задната врата. Разбира се, че беше заключена. Отидох до един прозорец и се опитах да надникна вътре, но от мръсотията и тъмнината не успях. Помъчих се да го отворя — не помръдна.

Имах същия успех и със следващия. Заобиколих и започнах подред да проверявам прозорците от северната страна на сградата.

При първия — поражение. Вторият бавно се плъзна нагоре, и то без много шум. От вътрешната страна на рамката му, от горе до долу, бяха заковани дъски. От моето място изглеждаха здрави и плътно наредени.

Изпсувах, но с надежда си спомних, че прозорецът не вдигна много шум, когато го отворих. Покатерих се на перваза, опрях ръка на дъските и внимателно натиснах.

Поддадоха.

Натиснах по-силно. Дъските отляво се откъртиха, като разкриха върховете на ред лъскави пирони.

Отместих ги още по-навътре и надзърнах. Не видях нищо освен тъмнина. Нищо не се чуваше.

Стиснал пистолета в дясната си ръка, аз прекрачих перваза и се вмъкнах вътре. Крачка наляво ме изведе от сивата светлина, която

проникваше през прозореца.

Преместих пистолета в лявата си ръка, а с дясната бутнах дъските обратно на мястото им.

Затаил дъх, близо минута останах неподвижен, но не чух нищо. Прилепих ръката с пистолета близо до тялото си и започнах да изследвам свърталището. Напредвах малко по малко, но само дето подът хлътна под краката ми. Протегнатата ми лява ръка най-сетне докосна груба стена. Изглежда, бях прекосил една празна стая.

Тръгнах покрай стената и затърсих вратата. Половин дузина дребни крачки ме отведоха до една. Долепих ухо до нея, ала не чух нищо.

Намерих бравата, натиснах я внимателно и бавно отворих вратата.

Нещо изсвистя.

Направих три неща едновременно: пуснах дръжката, отскочих и натиснах спусъка, а нещо твърдо и тежко като надгробен камък се стовари върху лявата ми ръка.

Блясъкът на изстрела не ми разкри нищо. Винаги става така, макар че не е трудно да си въобразиш противното. Без да знам какво друго да сторя, стрелях отново.

Старчески глас помоли:

— Не прави така, приятелю. Няма нужда.

— Дай светлина — наредих аз.

Някой на пода щракна клечка кибрит. Трепкаща жълтеникава светлина припламна и освети едно съсипано лице. Лицето бе старо, болнаво и безизразно — като тези, които се срещат по пейките в парковете. Старецът седеше, проснал жилестите си крака на пода. Не изглеждаше да е ранен. До него лежеше крак от маса.

— Стани и светни — казах аз — и докато го правиш, клечката да не изгасва.

Той щракна нова клечка, прикри я с ръка, изправи се, прекоси стаята и запали една свещ, поставена на маса с три крака.

Последвах го отблизо. Лявата ми ръка бе изтръпнала, иначе за по-сигурно щях да го хвана.

— Какво правиш тук? — запитах аз, след като свещта запламтя.

Не ми беше нужен отговорът му. В единия край на помещението бяха наредени дървени каси, по шест една върху друга, с надпис:

„Отличен сироп от кленов сок“.

Махнах капака на една от касите, докато старецът обясняваше, че той не знае нищо и бог му е свидетел, че единственото, което знае, е как преди два дни един мъж на име Йейтс го наел за нощен пазач и ако нещо не е наред, той е съвсем невинен, съвсем невинен.

Бутилките вътре имаха етикети „Канейдиан Клъб“^[1], които сякаш бяха направени с гумен печат.

Оставих касите и като накарах стареца да върви пред мен със свещта, претърсих сградата. Както и предполагах, не открих нищо, което да подсказва, че това е складът, обитаван от Шепота.

Когато се върнахме обратно в помещението с алкохола, лявата ми ръка си бе възвърнала дотолкова силата, че да вдигне една бутилка. Сложих я в джоба си и посъветвах стареца:

— По-добре изчезвай. Наели са те, за да заемеш мястото на някой, дето Пийт Финландеца е направил полицай. Ама Пийт е мъртъв и бандата му е разбита.

Покатерих се, за да изляза през прозореца, а старецът остана при касите, гледаше ги с жадни очи и броеше нещо на пръсти.

— Е? — рече Мики, когато се върнах.

Извадих бутилката, пълна с всичко друго, но не и с „Канейдиан Клъб“, измъкнах тапата, подадох му шишето, а после и аз си налях една глътка в моята система.

— Е? — отново рече той.

— Хайде да опитаме в склада на стария Редмън — отвърнах аз.

— Гледай някой ден да не се съсипеш с многото информация, дето я даваш — отбеляза той и потегли.

След три пресечки нагоре по улицата забелязахме табела „Редмън и Ко“. Сградата под табелата бе продълговата, ниска и тясна, с малко прозорци и покрив от гофрирана ламарина.

— Ще оставим лодката зад ъгъла — наредих аз, — а ти ще дойдеш с мен този път. Последното ми самостоятелно пътешествие не беше чак толкова забавно.

Слязохме от колата, а тясната уличка пред нас обещавахе да ни отведе до задната страна на склада. Поехме по нея.

Тук-там по улиците се мяркаха хора, но все още бе рано за фабриките, които заемаха по-голямата част от този квартал.

На гърба на сградата открихме нещо интересно. Вратата бе затворена. По ръбовете ѝ и около бравата имаше драскотини. Някой бе работил с лост.

Мики натисна вратата. Беше отключена. Малко по малко, с подходящи паузи между всеки опит, той я откряхна дотолкова, че да можем да се проврем през нея.

Когато се вмъкнахме, чухме нечий глас. Не можахме да разберем какво каза. Чувахме само едва доловим мъжки глас със спривави нотки.

Мики посочи следите по вратата и прошепна:

— Не са ченгета.

Направих две крачки навътре, като се стараех да стъпвам на гумените си токове. Мики ме последва. Усещах дъха му във врата си.

Тед Райт ми бе казал, че скривалището на Шепота е на горния етаж, в задната част на сградата. Далечният кънтящ глас можеше да идва и оттам.

Обърнах се към Мики и запитах:

— Имаш ли фенерче?

Той го мушна в лявата ми ръка. В дясната стисках пистолета. Дебнешком продължихме напред.

Вратата, останала откряхната, пропускаше достатъчно светлина, която ни насочи към друг вход без врата. Вътре бе тъмно.

Светнах фенерчето в тъмнината, видях една врата, изгасих и тръгнах напред. Следващото просветване ни показа стълби, които водеха нагоре.

Заизкачвахме се по тях, сякаш се страхувахме да не се продънят под краката ни.

Кънтящият глас не се чуваше. Нещо друго витаеше във въздуха. Не проумявах какво точно. Може би нечий недостатъчно силен глас, за да го чуем, ако това означава нещо.

— Бях преброил девет стъпала, когато някой над нас ясно произнесе:

— Разбира се, че аз убих курвата.

Отвърна му пистолет и повтори отговора още четири пъти, изтрещявайки като голямокалибрена пушка под ламаринения покрив.

Първият глас рече: „Добре.“

Ние с Мики вече бяхме оставили последните стъпала зад себе си, бяхме отстранили една врата от пътя си и се опитвахме да отделим ръцете на Рино Старки от гърлото на Шепота.

Задачата бе трудна и безполезна. Шепота бе мъртъв.

Рино ме позна и отпусна ръце.

Погледът му бе все така празен; конската му физиономия — безизразна, както винаги.

Мики отнесе тялото на мъртвия комарджия до походното легло в единия край на стаята и го просна върху него.

Стаята, очевидно някогашна канцелария, имаше два прозореца. В процеждащата се през тях светлина забелязах друго тяло, наблъскано под походното легло — Дан Ролф. По средата на пода лежеше „Колт“.

Рино отпусна рамене и се олюля.

— Ранен ли си? — запитах аз.

— И четирите ги изстреля в мен — отвърна той невъзмутимо, наведе се и притисна с ръце долната част на тялото си.

— Повикай лекар — обърнах се към Мики.

— Няма смисъл — рече Рино. — Нищо не е останало от корема ми.

Преместих един сгъваем стол и го настаних на него, така че да се наведе напред и да се крепи.

Мики изтича надолу по стълбите.

— Знаеше ли, че не е убит? — запита Рино.

— Не. Предадох ти го така, както ми го разказа Тед Райт.

— Тед си е тръгнал твърде рано. Подозирах нещо подобно и дойдох да се уверя. Хубавичко ме хвана в капана. Престори се на мъртъв, докато му дойдох на мушката. — Той впери унесен поглед в трупа на Шепота. — Цар беше на тези работи, дявол да го вземе. Умира, ама няма да се откаже. Омотан целият в бинтове, притаил се и чака. — Той се усмихна — единствената усмивка, която изобщо видях на лицето му. — А сега е само една мръвка месо, и при това неголяма.

Гласът му стана хриплив. Под стола се бе образувала малка, червена локвичка. Страхувах се да го докосна. Само позата, която бе заел, го крепеше — притиснал ръце към корема си и приведен напред.

Той се втренчи в локвата и попита:

— Как, по дяволите, се сети, че ти не си я пречукал?

— Чак до този момент трябваше да се задоволявам с надеждата, че не съм го сторил — отвърнах аз. — Бях ти го приписал на теб, ама не можех да бъда сигурен. Онази нощ бях упоен от наркотика и сънувах най-различни сънища — с биещи камбани, зовящи гласове и тем подобни. После ме осени мисълта, че не е било само сън, а кошмари, предизвикани от неща, които са ставали около мен.

Когато се събудих, лампите бяха угасени. Не ми се вярваше да съм я убил, да съм угасил осветлението, а после отново да съм хванал дръжката на шилото. Би могло да има и други варианти. Ти знаеш, че бях там онази нощ. Обеща да ми осигуриш алиби без увъртания. Това ме накара да се замисля. Доун се опита да ме изнуди, след като беше научил историята от Хелън Олбъри. След нейния разказ полицията обвини теб, Шепота, Ролф и мен. Открих мъртвия Доун, след като бях видял О'Мара недалеч от кантората му. Изглежда, мошеникът се беше опитал да шантажира и теб. Този факт и фактът, че полицията ни обвини заедно, ме накараха да се размисля и да стигна до извода, че те имат толкова улики против вас, колкото и против мен. Обвинението им към мен се крепеше на казаното от Хелън Олбъри — че ме е видяла онази нощ да влизам или да излизам, или и двете. Предположих, и то с основание, че е видяла и вас да вършите същото. Имаше причини, които изключваха Шепота и Ролф. Тогава оставахме ти... и аз. Но бях озадачен — защо ти е трябвало да я убиваш.

— Имаше защо! — рече той, наблюдавайки растящата локва на пода. — Грешката си беше нейна, по дяволите. Тя ми се обади и ми каза, че Шепота щял да отиде да я види. Така че ако пристигна преди него, ще мога да го причакам и да го ликвидирам. Отидох и зачаках, но той не се появи.

Рино спря и се престори, че е заинтересован от формата на растящата червена локва. Знаех, че бе спрял от болка, но знаех също, че ще продължи веднага щом се овладее. Той възнамеряваше да умре така, както бе живял — вътре в същата непроницаема черупка. Приказването можеше да е мъчение, но той нямаше да спре по тази причина — не и докато имаше кой да го наблюдава. Той бе Рино Старки и можеше да изтърпи всичко, което му поднесе светът, без да му мигне окото. Такъв щеше да си остане до самия край.

— Омръзна ми да чакам — след миг продължи той. — Почуках на вратата и я запитах каква е работата. Тя ме покани вътре и ми каза,

че няма никой. Усъмних се, но тя се закле, че е сама и отидохме в кухнята.

Имайки едно на ум, започнах да си мисля, че в капана съм аз, а не Шепота.

Влезе Мики и каза, че телефонираше за линейка.

Рино използва прекъсването, за да даде почивка на гласа си. После продължи да разказва:

— По-късно разбирам, че Шепота наистина ѝ е телефонираше за посещението си, но пристигнал преди мен. Ти си гроги. Тя се страхува да го пусне вътре и той се омота. Тя скрива всичко това от мен, защото се страхува, че ще си отида и ще я оставя. Ти си наблъскан с наркотик, а тя иска някой да я пази, в случай че Шепота се върне. Аз по това време все още нищо не загравам. Като я знам какво представлява, започвам да подозирам, че съм се натресъл на нещо. Мисля си, ако я притисна, ще изтръгна нещо с шамари. Опитвам, а тя сграбчва шилото и пици. Като заграчи, чувам мъжки стъпки. Капанът щракна, мисля си.

Той заговори по-бавно и все повече време и усилия му бяха необходими, за да произнася думите спокойно и обмислено. Гласът му стана неясен, но ако бе разбрал, не го показва.

— Нямах намерение да се оставя само аз да бъда жертва. Измъквам шилото от ръката ѝ и го забивам в нея. Ти говориш насън, наблъскан си с опиат до козирката и със затворени очи нападаш целия свят. Тя се строполява върху теб. Ти падаш от кушетката, претъркулваш се и ръката ти се удря в дръжката на шилото. Хващаш я и продължаваш да си спиш кротко като Дайна. Тогава разбирам какво съм направил. Но, по дяволите, тя е мъртва! Нищо не може да се промени. Загасявам лампите и се прибирам в къщи. Когато ти...

Умореният екип на линейката — Пойзънвил им бе създал доста работа — внесе една носилка в стаята и прекъсна разказа на Рино. Отдохнах с облекчение. Имах всичката необходима информация, а да седя там, за да го слушам и гледам как се убива с приказки, не беше приятно.

Отведох Мики в един ъгъл на стаята и прошепнах в ухото му:

— От този момент ти поемаш работата. Аз ще изчезна. Би трябвало да съм извън подозрение, но много добре си познавам Пойзънвил, за да поемам рискове. Ще отида с колата ти до някоя гара, откъдето да мога да хвана влака за Огдън. Там ще отседна в хотел

„Рузвелт“ и ще се регистрирам под името П. Ф. Кинг. Дръж позициите тук и ме уведоми кога е разумно да приема отново истинското си име или да направя екскурзия до Хондурас.

По-голямата част от седмицата прекарах в Огдън, като нагласявах отчетите, за да не си личи, че съм нарушил толкова правилата на Бюрото и държавни закони и съм изпотрошил толкова човешки кости, колкото си бяха в същност.

На шестата вечер пристигна Мики.

Съобщи ми, че Рино е мъртъв, че официално не съм вече престъпник, че по-голямата част от пляквата, задигната от Първа национална банка, е възстановена, че Максуйн си признал за убийството на Тим Нунан а Пърсънвил, при въведеното военно положение, се превръщал в благоуханна леха от рози без бодли.

Двамата с Мики се върнахме в Сан Франциско.

Спокойно съм могъл да си спестя труда и потта, които вложих в докладите си, за да звучат безобидно. Не измамиха Стареца. Вдигна страхотна пара.

[1] Канейдиан Клъб — известна марка канадско уиски. — Б. пр.

↑

Издание:

Дашиъл Хамет. Алена жътва
Американска, първо издание
Литературна група IV
Под общата редакция на Богомил Райнов

Преводачи: Иван Янков, Павлина Жулева, 1983 г.
Предговор: Богомил Райнов, 1983 г.
Редактор: Иванка Савова
Художник: Веселин Павлов
Художник-редактор: Веселин Христов
Технически редактор: Васко Вергилов
Коректор: Олга Цанова

Дадена за набор на 10.I.1983 г. Излязла от печат на 25.VI.1983 г.
Формат 70/100/32. Печатни коли 17. Издателски коли 11,01
Издателски номер 2032. УИК 11,00. Цена 1,28 лв.

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1983
ЕЦФН — Печатница „Георги Димитров“, София
Печатница „Д. Найденов“, В. Търново
07 9536622331/5537-81-83

Dashiell Hammett. Red Harvest
First published in Great Britain by Cassell & Co. Ltd. 1950

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.